

Roger Zelazny  
AMBER YILLIKLARI  
1. KİTAP:  
AMBERDE DOKUZ PRENS

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Amazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenererek 1965 yılında He WİJO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hugo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü. 1976 yılında Home is the Hangman adlı eseriyle hem Hugo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Four Views of Mount Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.

İthaki Yayınları - 152

Fantastik Kurgu - 33

Amber Yıllıkları - 1. Cilt

1-Amber'de Dokuz Prens 2- Avalon'un Tüfekleri 3- Tekboynuz'un İşareti

Roger Zelazny

ISBN 975-8607-38-3

Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber

1- Nine Princes in Amber 2- Guns ofAvalon 3- Sign of Unicom

İngilizceden çeviren: Barış E. Alkım

Redaksiyon: Sönmez Güven

1. Baskı İstanbul, 2002

Nine Princes in Amber ©ne Amber Corporation 1970

The Guns of Avalon ©ne Amber Corporation 1972

Sign of Unicom ©ne Amber Corporation 1975

© İthaki Yayınları, 2002

Bu eser, yazar ve ajansı Ralph M. Vicinanza, Ltd. ile yapılan anlaşmaya dayanarak yayımlanmıştır.

Eserin telif hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı A. Ş. aracılığıyla alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık

Cilt: Fatih Mücellit

İthaki Yayınları

Mühürdar Cad. İlder Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul

Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35

penguenithaki@superonline.com

www.ithakiyayinlari.com

AMBER  
YILLIKLARI  
BİRİNCİ CİLT

•Amber'de Dokuz Prens  
•Avalon'un Tüfekleri  
•Tekboynuzun İşareti  
ROGER ZELAZNY  
Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

10 kitaptan oluşan Amber Yıllıkları, 3 kitabı içeren 1. cildin ardından, yine 3 kitabı içeren 2. cilt ve 4 kitabı içeren 3- ciltle devam edecektir.

BİRİNCİ KİTAP:  
AMBERDE  
DOKUZ PRENS

1

Bana neredeyse sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, bitiyordu artık. Ayak parmaklarımı oynatmaya çalıştım, başarılı oldum. Bir hastane yatağında boylu boyunca yatıyordum ve bacaklarım alçıdaydı, yine de hâlâ bana aittiler.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve açtım, üç kez.

Oda duruldu.

Hangi cehennemdeydim?

Sonra sis ağır ağır dağıldı ve adına bellek denilen şeyin bir kısmı geri döndü. Geceleri, hemşireleri ve iğneleri anımsıyordum. Ne zaman zihnimde birşeyler berraklaşacak olsa, içeri biri gelip bana birşeyler batırıyordu. Böyle olagelmişti işte.

Evet. Gerçi şimdi, yarı yarıya kendimde sayılırdım. Durmaları gerekirdi.

Değil mi?

Şu düşünce çullandı beynime: Belki de değil.

İnsana özgü güdülerin saflığına yönelik doğal bir şüphecilik geldi ve göğsümün üzerine çörekledi. Fazlaca uyuşturulduğumu anlayıverdim birdenbire. Kendimi nasıl hissettiğime bakılırsa bunun için gerçek bir neden yoktu ve eğer bunu sürdürmek için para alıyorlarsa, onların durmaları içinde ciddi bir

7

ROGER ZELAZNY

neden yoktu. Öyleyse numara yap ve uyuşturucunun etkisinde kal, dedi bir ses, bilge de olsa benliğimin en kötü tarafı.

Ben de öyle yaptım.

Aşağı yukarı on dakika sonra bir hemşire kafasını kapıdan uzattı ve ben hâlâ horluyordum elbette. Kadın gitti.

O âna kadar olan bitenin bir kısmını toparlamıştım.

Bir kaza geçirmiştım, bunu belli belirsiz anımsıyordum. Kazanın sonrasında olanlar hâlâ bulanıktı; öncesinde olanlar hakkındaysa ne desem yalan olurdu. Ama önce bir hastaneye yatırıldığımı, sonra bu yere nakledildiğimi hatırladım. Neden? Bilmiyordum.

Bununla birlikte bacaklarım gayet iyiydi, hem de üzerinde durabileceğim kadar iyi. Gerçi kırılışlarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikrim yoktu... ama biliyordum ki kırılmışlardı.

Sonra oturdum. Bunu yapmak için gerçekten uğraşmam gerekti, çünkü kaslarım çok yorgundu. Dışarısı karanlıktı, pen-

cerenin ötesinde bir avuç yıldız çırılçıplak duruyordu. Onlara göz kırparak karşılık verdim ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

Başım dönüyordu, ama az sonra duruldu ve yatağın başındaki parmaklığa tutunarak ayağa kalktım, ilk adımımı attım. Tamam. Bacaklarım beni taşıyordu.

Demek ki, kuramsal olarak, dununum yürüyebilecek kadar iyiydi.

Tekrar yalağa ulaştım, uzandım ve düşündüm. Ter basmıştı, titriyordum. Gözümün önünde renkli benekler vesaire görüyordum.

Danimarka Eyaleti'ne bir çürük kokusudur çökmüştü...

Bir araba kazası olduğu geldi aklıma. Hem de feci bir kaza...

8

#### AMBER YILLIKLARI - 1

Sonra kapı ışığı içeri girmesine izin vererek açıldı ve kırıpkırlarımın arasından eli şırıngalı bir hemşire gördüm.

Yatağımın yanına yaklaştı; koyu renk saçlı, koca elleri olan bir hippî karısıydı.

Tam yanıma geldiğinde doğruldum.

"İyi akşamlar," dedim.

"Şey... iyi akşamlar," diye karşılık verdi.

"Ne zaman taburcu oluyorum?" diye sordum.

"Bunu doktora sormam gerekecek."

"Sor o zaman," dedim.

"Lütfen kolunuzu sıvayın."

"Sağol, kalsın."

"Bir iğne yapmak zorundayım."

"Hayır değilsin. İhtiyacım yok."

"Korkanm bunu söylemek doktora düşer."

"O zaman çağır buraya da söylesin. Bu arada, iğneye izin vermeyeceğim."

"Korkarım bu konuda emir aldım."

"Eichmann da almıştı, bak başına neler geldi," dedim ve başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Pekâlâ," dedi. "Bunu haber vermem gerekecek..."

"Lütfen öyle yap," dedim. "Hazır gitmişken, ona yarın taburcu olmaya karar verdiğimi de üetiver."

"Bu imkânsız. Yürüyemiyorsunuz bile... ve iç kanama geçirdiniz..."

"Görürüz," dedim. "İyi geceler."

Kadın yanıt vermeksizin vınlayıp gitti.

Ben de orada yattım, düşünüp taşındım. Görünüşe göre bir

\* Adolf Eichmann: 2. Dünya Savaşında Gestapo'nun Yahudi masası müdürü olan Nazi Subayı. Savaştan sonra Güney Amerika'ya kaçtı. İsrail ajanlarınca yakalandı, İsrail'e götürölüp idam edildi.

9

#### ROGER ZELAZNY

tür özel yerdeydim... demek ki birileri faturayı ödüyordu. Kimleri tanıyordum? Gözümün önüne ne bir akrabam geliyordu, ne de arkadaşlarım. Geride ne bırakmıştım? Düşmanlar mı? Bir an düşündüm.

Hiç.

Bana böyle bir iyilik yapmayı düşünecek hiç kimse yoktu.

Aniden anımsadım: Arabamla bir uçurumdan aşağı uçmuş

ve gölü boylamıştım. Tüm anımsayabildiğim buydu.  
Sonra ben...  
Kendimi zorladım ve yine ter boşandı.  
Kim olduğumu bilmiyordum.  
Ama kendimi meşgul etmek için oturdum ve tüm sargıları söktüm. Sargıların altında sağlam görünüyordum ve yapılacak doğru şey bu gibi gözük müştü. Karyolanın başından söktüğüm demir bir çubuğu kullanarak sağ bacağımın alçısını kırdım. Birdenbire buradan acilen çıkmam gerektiği, yapmam gereken bir şey olduğu hissine kapılmıştım.  
Sağ bacağımı kontrol ettim. Sağlamdı.  
Sol bacağımdaki alçıyı parçaladım, ayağa kalkıp dolaba baktım.  
Hiç elbise yoktu.  
Derken ayak seslerini işittim. Yatağıma döndüm, kırık alçıların ve sökülmüş bandajların üzerini örttüm.  
Kapı bir kez daha içeri doğru savruldu.  
Sonra her yarım aydınlığa boğuldu ve karşıma beyaz ceketli, eli- ışık düşmesinde duran bir çam yarması dikildi.  
"Bu hemşireye zorluk çıkartma olayı da neymiş?" diye sordu, artık uyku numarası yapmak olmazdı.  
"Bilmem," dedim. "Neymiş?"  
Bu onu bir iki saniye oyaladı, ardından çatık kaş "Şimdi iş-

#### AMBER YILLIKLARI - 1

ne zamanı," dedi.  
"Sen doktor musun?" diye sordum.  
"Hayır, ama sana iğne yapma yetkim var."  
"Ben de itiraz ediyomm" dedim, "çünkü bu benim yasal hakkım. Sana ne oluyor?"  
"İğneni olacaksın," dedi ve yatağın sol tarafına geçti. Elinde o ana kadar görmediğim bir şırınga vardı.  
Çok alçakça bir darbe olduğunu söyleyebilirim, kemerin neredeyse on santim aşağısına vurmuştum ve bu, adamı dizlerinin üstüne çökertti.  
"!" dedi biraz sonra.  
"Hele tükürme menziline gir de," dedim, "gör bak neler oluyor."  
"Senin gibi hastalarla başa çıkmayı biliriz," diye soludu.  
Harekete geçme zamanının geldiğini anlamıştım.  
"Elbiselerim nerede?" diye sordum.  
"!" diye yineledi.  
"O zaman sanırım seninkileri almam gerekecek. Elbiselerini bana ver."  
Üçüncü tekrardan sonra canım sıkıldı, ben de çarşafı başıma geçirip demir çubukla bir güzel marizledim.  
Herhalde iki dakika sonra, Moby Dick'in ve vanih durmanın rengine bürünmüştüm. Çirkindi.  
Adamı dolaba tıktım ve parmaklıklı pencere tim. Eski Ay'ın Yeni Ay'ı kollarına aldığı üzerinde birlikte asılı durduklarını gör<sup>^</sup> gibi pırıldıyordu. Gece, güneşle haf<sup>»f</sup>  
Bu yerin neresi olduğunu anla<sup>^</sup>  
yoktu. Gerçi görünüşe göre bina.  
sol altımdan dörtgen şeklinde bir ışık

ROGER ZELAZNY

rinci katta, ardında uyanık birisi bulunan bir pencere vardı. Böylece odayı terk ettim ve koridoru gözden geçirdim. Koridor, solda penceresi parmaklıklı bir duvarla son buluyordu ve karşılıklı ikişerden dört kapı vardı. Belki benimki gibi odalara açılıyorlardı. Gidip pencereden baktım, daha çok çimen, daha çok ağaç ve gece gördüm, yeni bir şey yoktu. Dönüp diğer yolu tuttum.

Altında hiçbir ışık görünmeyen kapılar, kapılar, kapılar ve bana fazlaca büyük gelen ödünç ayakkabılarımın içinden gelen ayak seslerim.

Duvar saatine bakılırsa, beşi kırk dört geçiyordu. Demir çubuk kemerimde, hastabakıcı ceketinin içindeydi ve yürüdükçe kalça kemiğime sürtünüyordu. Tavanda her on metrede bir yaklaşık kırk mumluk bir lamba asılıydı.

Sağdan aşağı inen bir merdivene geldim. İndim. Basamaklar halı kaplı ve sessizdi.

İkinci kat benim bulunduğum kata benziyordu, sıra sıra odayla doluydu, ben de devam ettim. Birinci kata inince sağa dönüp, altından ışık sızan kapıyı aramaya koyuldum.

Koridorun sonuna doğru buldum kapıyı ve çalmaya hiç zahmet etmedim.

Adam cafcacflı bir bornoz giymiş, parlak bir masada oturuyor, bir tür hesap defterini kontrol ediyordu. Burası hastabakıcı odası değildi. Başını kaldırıp bana faltaşı gibi açılmış, çakmak çakmak gözlerle baktı ve dudakları belki de kararlı yüz ifademden dolayı ulaşamadıkları bir bağırışa doğru büküldü... Hemen ayağa fırladı.

Kapıyı ardımdan kapatıp ilerledim ve konuştum:

"Günaydın. Başınız belada."

asanlar konu bela olunca her zaman meraklıdırlar, çünkü

12

AMBER YILLIKLARI - 1

odayı katetmem için geçen üç saniyeden sonra, şu kelimeler döküldü ağzından:

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki," dedim, "beni iletişim imkânlarından yoksun bıraktığınız için aleyhinize bir dava açılacak, bir tane de yanlış tedavi ve uyuşturucu maddeleri gelişigüzel kullanmaktan ötürü. Daha şimdiden uyuşturucu krizi belirtileri gösteriyorum ve vahşice şeyler yapabilirim..."

Ayağa kalktı.

"Çıkın buradan," dedi.

Masasının üzerinde bir paket sigara gördüm. Kendime ikrar ettim ve "Kapa çenenini, otur aşağı," dedim. "Konuşacaklarımız var."

Oturdu, ama çenesini kapamadı:

"Kurallara karşı geliyorsunuz," dedi.

"Öyleyse bırakalım, kimin sorumlu olduğuna mahkeme karar versin," diye yanıtladım. "Elbiselerimi ve şahsi eşyalarımı istiyorum. Hastaneden ayrılıyorum..."

"Çıkacak halde değilsin..."

"Sana soran olmadı. Ya hepsini sökölürsün, ya da yasalar önünde hesap verirsin."

Masasındaki bir düğmeye uzandı, ama vurarak elini uzaklaştırdım.

"Şimdi!" diye tekrarladım. "O düğmeye ben girdiğim vakit basmalıydın. Artık çok geç."

"Mr. Corey, çok güçlük çıkarıyorsunuz..."

Corey mi?

"Buraya kendim yatmadım," dedim, "ama bal gibi hastane-den çıkma hakkım var. Vakit geldi. O yüzden işe koyulalım."

"Bu kurumu terk edecek durumda olmadığınız büsbütün

ROGER ZELAZNY

ortada," diye karşılık verdi. "Buna göz yumamam. Odanıza kadar eşlik etmesi ve sizi yatırması için birini çağıracağım."

"Sakın deneme," dedim, "yoksa ne haldeymişim, görürsün. Şimdi birkaç sorum olacak. İlk olarak, beni buraya kim yatırdı ve faturayı kim ödüyor?"

"Pekâlâ," diye içini çekti ve küçük, sarışın bıyıkları olabil-diğince aşağı sarktı.

Bir çekmece açtı, elini içine sokunca işkillendim.

Emniyetini açmadan silahı elinden düşürdüm: 32 kalibre bir otomatik, çok sık; Colt. Tabancayı masanın üstünden alırken emniyeti açtım; adama-doğrulttum ve konuştum: "Sorularımı yanıtlayacaksın. Beni tehlikeli saydığın ortada. Haklı olabilirsin."

Hafifçe gülümsedi, kendine bir sigara yaktı, ki eğer niyeti soğukkanlılığını ortaya koymaksa bu bir hataydı. Elleri titriyordu.

"Öyle olsun, Corey... eğer seni mutlu edecekse," dedi, "seni buraya kız kardeşin yatırdı."

"?" diye düşündüm.

"Hangi kız kardeşim?" diye sordum.

"Evelyn," dedi.

Hiçbir çağrışım yapmamıştı. Bunun üzerine, "Bu gülünç. Yıllar var ki Evelyn'i görmedim," dedim. "Ülkenin bu kısmında olduğumu bile bilmiyordu."

Omuz silkti.

"Şimdi nerede oturuyor? Onu aramak istiyorum," dedim.

"Adresi elimin altında değil."

"Bul."

Ayağa kalktı, odayı geçip bir dosya dolabına doğru gitti, açtı, karıştırdı, bir kart çıkardı.

14

AMBER YILLIKLARI - 1

Kartı inceledim. Mrs. Evelyn Flaumel... New York adresi de değildi. Ama belleğime kaydettim. Kartta yazdığına göre, adım Carl'dı. Güzel. Daha fazla bilgi.

Silahı belime, çubuğun yanına yerleştirdim ve sonra emniyeti kapadım elbette.

"Pekâlâ," dedim adama. "Elbiselerim nerede ve bana ne kadar ödüyorsun?"

"Elbiselerini kazada kaybetmiştin," dedi, "ve bilmelisin ki bacakların kesinlikle kırılmıştı... sol bacağın iki yerinden. Ne yalan söyleyeyim, ayakta nasıl durabildiğini bilmiyomm. Ancak iki hafta oldu..."

"Her zaman çabuk iyileşirim," dedim. "Şimdi, paraya gelelim..."

"Ne parası?"

"Yanlış tedavi ve diğer şikâyetlerimi mahkemeye götürme-

den halletmek için vereceğin para."

"Gülünç olma!"

"Gülünç olan da kim? Bir binliğe fit olurum, peşin, derhal."

"Böyle bir şeyi tartışmam bile."

"Bence bir düşün ve kazan ya da kaybet, sence eğer duruşmadan önce yeterince duyurursam bu yerin ismi nasıl çıkar? Hiç şüphesiz tabip odalarına, gazetelere ve..."

"Şantaj," dedi, "buna bulaşmam ben."

"İster şimdi öde, ister mahkeme emri geldikten son\*

dim. "Hiç umrumda değil, ama böylesi daha ucuza r

Eğer paralan şak diye dökülseydi, tahminlerim\*

dığını, bir dolap çevrildiğini anlayacaktım.

Bana ters ters baktı, ne kadar süreyle, bile

Sonunda, "Burada bin dolarım yok," de

"Ortasını bulalım," dedim.

ROGER ZELAZNY

Bir kez daha durakladıktan sonra, "Bu hırsızlık," dedi.

"Para nakit değilse sayılmaz, Charlie. İyisi mi dökül."

"Kasamdan beş yüz çıkabilir."

"Getir."

Küçük bir duvar kasasının içindekileri yokladıktan sonra dört yüz otuz dolar olduğunu söyledi, sırf onu kontrol etmek uğruna kasada parmak izi bırakmayı istemedim. Bu yüzden parayı aldım, banknotları yan cebime tıktırdım.

"Buraya hizmet veren en yakın taksi durağı hangisi?"

Adını söyledi ve eyaletin kuzeyinde olduğunu gösteren telefon rehberine baktım.

Numarayı aratıp kendime bir taksi çağırttım, çünkü yerin ismini bilmiyor, onun da hafızamın durumunu öğrenmesini istemiyordum. Söktüğüm sargılardan biri başımın etrafindaydı. O taksiyi çağırırken, yerin ismini söylediğini duydum: Özel Greenwood Hastanesi'ydi burası.

Sigarayı ezerek söndürdüm, bir tane daha aldım ve kitaplığın yanında duran kahverengi döşemeli bir koltuğa uzanarak ayaklarımı belki de yüz kiloluk yükten kurtardım.

"Burada bekleyeceğiz ve beni kapıya kadar geçireceksin," dedim.

Ağzından bir tek kelime daha duymadım.

»

2

Taksi beni en yakın kasabanın gelişigüzel bir köşesine bıraktığında saat sekiz civarıydı. Şoföre parasını ödedim ve hemen hemen yirmi dakika dolandım. Sonra bir restorana girdim, oturacak bir yer buldum ve meyve suyu, bir çift yumurta, kızarmış ekmek, domuz pastırması ve üç fincan kahve ısmarladım. Pastırma çok yağlıydı.

Kahvaltıya layıkınca bir saat ayırdıktan sonra yürümeye koyuldum, giyecek satan bir mağaza buldum ve dokuz buçuğa kadar açılmasını bekledim.

Bir pantolon, üç spor gömlek, bir kemer, birkaç takım iç çamaşırı ve ayağıma uyan bir çift ayakkabı satın aldım. Bir mendil, cüzdan, bir de cep tarağı seçtim.

Sonra bir Greyhound otobüs istasyonu buldum ve New York'a giden otobüse bindim. Beni durdurmaya kalkışan o' madı. Peşime kimse düşmemiş gibiydi.

Orada oturup, parlak ve soğuk göğün altında sert v  
ların gıdıkladığı baştan aşağı sonbahar renklerine b  
kırları izlerken, kendime ve içinde bulunduğum ko-  
ir ne biliyorsam gözden geçirdim.

Greenwood'a Cari Corey adıyla, kız kardeş'  
umel tarafından yatırılmışım. Bu, on beş gün

17

I

ROGER ZELAZNY

çekleşen bir araba kazasını takiben olmuştu, bu kazada ke-  
miklerim kırılmıştı ama artık rahatsızlık duymuyordum. Kız  
kardeşim Evelyn'i anımsamıyordum. Greenwood'dakilere be-  
ni uyuşturulmuş halde tutmaları tembih edilmişti, kendime ge-  
lip de onları tehdit ettiğimde yazarlardan korkmuşlardı. Güzel.  
Her nedense, birisi benden korkuyordu. Bundan var gücümle  
faydalanacaktım.

Zihnimi zorlayarak kazayı hatırlamaya çalıştım, başım ağrı-  
yana kadar kafa yordum. Bir kaza değildi. Bu izlenim vardı  
içimde, gerçi sebebini bilmiyordum. Bulacaktım ve birileri bu-  
nu ödeyecekti. Hem de çok, çok kötü ödeyecekti. Korkunç bir  
öfke alevlendi bedenimde. Beni yaralamaya, kullanmaya yel-  
tenen başına geleceklerden sorumluydu ve her kim idiyse,  
şimdi karşılığını alacaktı. Öldürmek, sorumluyu yoketmek için  
güçlü bir arzu duyuyor ve biliyordum ki, bu şeyi hayatımda ilk  
hissedişim değildi, bu yoldan geçmişte daha önce de geçtiği-  
min farkındaydım. Bir çok kez.

Ölü yaprakların düşüşünü izleyerek Pencereden dışarıya  
diktim gözümü.

Büyük Şehir'e ayak basar basmaz ilk işim en yakın berber-  
de traş olup saçlarımı kestirmek olmuştu, ikincisiyse erkekler  
tuvaletinde çamaşırlarımı ve gömleğimi değiştirmek... sırtıma  
kaçan saçlara hiç tahammülüm yoktur da. Greenvood'daki o  
isimsiz şahsın ,32'lik otomatiği ceketimin sağ cebindeydi. Eğer  
Greenwood'dakiler ya da kız kardeşim beni hemen yakala-  
mak isterlerse, işe yarayabilirdi. Onu elimden çıkarmamaya  
karar verdim. Önce beni bulmaları gerekliydi ve bir gerekçe  
istiyordum. Ayaküstü bir öğle yemeği yedim, bir saat boyun-  
ca metroya ve otobüslere bindim, sonra sözde kız kardeşim ve  
umarım belleğimi canlandıracak kişi olan Evelyn'in Westches-  
18

AMBER YILLIKLARI - 1

ter'daki evine gitmek için bir taksiye atladım.

Daha eve varmadan, izleyeceğim yolda karar kılmıştım bi-  
le.

Bu sebeple, vuruşlarıma karşılık koca, eski evin kapısı he-  
men hemen otuz saniyelik bir bekleyişin ardından açıldığında,  
ne söyleyeceğimi biliyordum. Karanlık meşeler ve aydınlık ak-  
çaağaçlar arasındaki uzun, dolambaçlı, beyaz çakıllı yoldan  
yürürken, ayağımın altında yapraklar çıtırdar ve rüzgâr, ceke-  
timin kaldırılmış yakasından geçip yeni traşlı enseme üşütür-  
ken düşünmüştüm. Saç tonuğimin kokusu, eski, tuğla binanın  
duvarlarını, sarmalayan sarmaşıkların küflü ıtırla karışıyordu.  
Hiçbir aşinalık hissi yoktu. Bu yerde daha önce bulunduğumu  
sanmıyordum.

Kapıyı çalmıştım ve bir yankı gelmişti.

Sonra ellerimi cebime soktum ve bekledim.

Kapı açıldığında esmer tenli, benli ve Porto Riko aksanlı hizmetçi kıza gülümseyip, başımla selam verdim.

"Evet?" dedi.

"Mrs. Evelyn Flaumel'le görüşebilir miyim lütfen?"

"Kim olduğunuzu söyleyeyim?"

"Kardeşi Cari."

"Ah, lütfen içeri-buyurun," dedi bana.

Zemini küçük somon ve turkuvaz çinilerle döşeli bir hole girdim, duvar maun ağacındandı, koca yapraklı yeşil şeyler solumdaki bölmeyi işgal ediyordu. Tavandan sarkan mineli bir cam küre sarı bir ışık yaymaktaydı.

Kız ayrıldı ve çevremde tanıdık birşeyler arandım.

Hiçbir şey yoktu.

Ben de bekledim.

Hizmetçi şimdi dönmüştü, gülümsedi, başını eğdi ve

19

ROGER ZELAZNY

fen beni takip edin. Sizi kütüphanede kabul edecek," dedi.

Takip ettim, üç basamak çıktık ve kapalı iki kapı bulunan bir koridordan geçtik. Solumda üçüncü kapı açıktı. Hizmetçi içeri girmemi işaret etti. Öyle yaptım, sonra eşikte durakladım. Tüm kütüphaneler gibi, bu da kitap doluydu. Duvarlarında, ikisinde sakin manzaraların ve birinde huzurlu bir kumsalın resmedildiği üç tablo asılıydı. Zemin yeşil renkli kalın bir halıyla kaplıydı. Büyük çalışma masasının yanında koca bir küre vardı, Afrika bana dönüktü, arkasındaysa duvardan duvara uzanan bir pencere ve camdan yapılmış sekiz seyyar merdiven duruyordu. Ama duraklama sebebim bunlardan hiçbiri değildi.

Çalışma masasında oturan kadın geniş yakalı, mavili yeşilli bir elbise giymişti, uzun saçlı, kakülleri kısa perçemliydi, grup vakti bulutlarıyla normalde karanlık olan bir odadaki mum ışığının dış çizgileri arasında bir şeydi ve doğaldı, bir şekilde biliyordum bunu ve gerek duymadığını düşündüğüm gözlüğünün ardındaki gözleri Erie Gölü'nün bulutsuz bir yaz günü saat üçte olduğu kadar maviydi; bastırılmış gülücüğünün rengi, saçlarıyla uyuyuyordu. Ama bunlardan hiçbiri değildi duraklama sebebim.

Onu bir yerden tanıyor ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

\*

Gülümseyişimi muhafaza ederek ilerledim.

"Merhaba," dedim.

"Otur," dedi, "lütfen." Yüksek sırtlı, koca kollu, turuncu renkli, şişkin ve tam uyuklamak için sevdiğim açıyla eğilen cinsten bir koltuk gösterdi.

Dediğini yaptım ve beni tepeden tırnağa süzdü.

"Seni tekrar ayakta ve dolaşırken gördüğüme memnun ol-

20

AMBER YILLIKLARI - 1

durru."

"Ben de. Nasılsın?"

"İyi, sağol. Seni burada görmeyi beklemediğimi söylemeliyim."

"Biliyorum," diye uydurdum, "ama işte buradayım, sana bir

kız kardeşe yakışır kibarlığın ve şefkatin için teşekkürle geldim." Sırf onun yanıtını gözlemleyebilmek için bu cümleye hafif bir ironi katmıştım.

Tam o sırada odaya muazzam büyüklükte bir köpek -bir İrlanda kurt köpeği- girdi ve masanın önüne kıvrıldı. Onu bir diğeri takip etti ve uzanmadan önce kürenin etrafında iki kez döndü.

"Güzel," dedi ironiye karşılık vererek, "senin için elimden gelenin en azıydı. Daha dikkatli sürmelisin."

"Gelecekte," dedim, "daha iyi önlemler alacağım, söz veriyorum." Ne tür bir oyun oynadığımı bilmiyordum, ama benim bilmediğimi o da bilmediği için, elde edebileceğim bütün bilgiyi almayı aklıma koymuştum. "Durumumun nasıl olduğunu merak edeceğini düşündüm ve seni bizzat görmeye geldim."

"Merak ettim, ediyorum da," diye yanıtladı. "Yemek yedin mi?"

"Hafif bir yemek, birkaç saat önce." dedim.

Zili çalıp hizmetçiyi çağırırdı ve yemek istedi. Sonra "C-wood'dan kendi başına çıkabileceğini düşünmüştü"

"bunu yapabilecek hale geldiğinde, ama bu kad"

çağını ve buraya geleceğini aklıma getirmem;

"Biliyorum," dedim, "bu yüzden yaptı;

Bana bir sigara ikram etti ve aldır , kendiminkini yaktım.Çf:.

"Hiçbir zaman sağıın solun belli olma.

21

ROGER ZELAZNY

"Bu özellik, geçmişte sana sık sık fayda sağladıysa bile, yerinde olsam şimdi buna güvenmezdim."

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Bir blöf yapmak için ortada çok fazla para var ve bence senin buraya böylece çıkıp gelmekle yaptığın şey de bu. Cesaretini her zaman takdir etmişimdir, Corwin, ama aptallık etme. Olup bitenleri biliyorsun."

Coru'in mi? "Corey" dosyasının içine koy.

"Belki de bilmiyorum," dedim. "Bir süredir uyuyordum, hatırladın mı?"

"Yani bağlantıda bulunmadığını mı söylüyorsun?"

"Uyandığımdan beri buna fırsatım olmadı."

Başını bir yana eğdi ve o harika gözlerini kıstı.

"Düşüncesizce," dedi, "ama mümkün. Hem de çok- mümkün. Bunu kastediyor olabilirsin. Belki. Şimdilik öyle yaptığına inanacağım. Eğer öyleyse akıllıca ve emniyetli bir şey yapmış olabilirsin. Bunu bir düşüneyim."

Onun birşeyler daha söyleyeceğini umarak sigardan bir nefes çektim. Ama söylemedi, ben de hiçbir fikrim olmayan bir ödül uğruna tanımadığım oyuncularla oynadığım bu oyunda, görünürde kazanmış olduğum-avantajı kullanmaya karar verdim.

"Burada bulunmam bir şeyi işaret ediyor," dedim.

"Evet," diye karşılık verdi. "Biliyorum. Ama sen akıllısındır, bu yüzden tek bir şeyden fazlasını da işaret edebilir. Bekleyip göreceğiz."

Neyi bekleyecek? Neyi görecek? Hangi şeyi?

O arada biftekler ve bir sürahi bira geldi, ben de onun incelikli ya da üstü kapalı zannedip de üzerinde düşünüp taşı-

nacağı gizemli ve genel sözler sarfetmek zorunluluğundan ge-  
22

#### AMBER YILLIKLARI - 1

cici olarak kurtuldum. Benimki iyi bir biftekti, içi çiğ ve kanlıydı, ktır kabuklu taze ekmeğı dişimle parçaladım ve birayı büyük bir açlık ve susuzlukla mideye indirdim. Beni izlerken güldü, diğer yandan da kendi bifteğinden küçük parçalar ke-siyordu.

"Yaşama zevkle sarılmanı seviyorum, Corwin. Bu yüzden ondan ayrılmanı görmekten nefret edeceğim."

"Ben de," diye homurdandım.

Yemeğini yerken onu düşündüm. Onu deniz yeşili, uzun etekli, sırtı dekolte bir elbiseyle gördüm. Müzik, dans, arkamızdan gelen konuşma sesleri vardı. Ben siyah ve gümüş rengi giymiştim ve... Görüntü soldu. Ama bu belleğimin bir parçasıydı, biliyordum, tamamını hatırlayamadığımdan için için sövüyordum. O gece müziğin, dansın ve konuşmaların gerisinde, yeşilleri içindeki o, siyaha ve gümüş rengine bürünmüş olan bana, ne söylemişti?

Bardaklarımıza biraz daha bira doldurdum ve görüntüyü

sınamaya karar verdim.

"Bir gece hatırlıyorum," dedim, "sen yeşillerini giymiştin ve ben de kendi renklerimi. Her şey ne kadar hoş görünüyordu... ve müzik."

Yüzü hafifçe hüznlendi, yumuşadı.

#### ROGER ZELAZNY

"Evet," diye devam etti, "ve senin ne tarafta olduğunu bilmek isteyecektir."

"Tam burada," dedim.

"Demek istediğin..."

"Şimdilik," dedim ona, belki de fazlaca çabuk, çünkü gözleri faltaşı gibi açılmıştı, "çünkü işlerin dummunu hâlâ tam olarak bilmiyorum," her ne anlama geliyorduyorsa.

"Ya..."

Bifteklerimizle biramızı bitirdik, artıkları köpeklere attık. Ardından biraz kahve içtik ve kendimi ağabey gibi hissediyordum, ama bunu gizledim. "Ya diğerleri?" diye sordum; her anlama gelebilirdi ama güvenliydi bu.

Bir an için, bana ne demek istediğimi soracak diye korktum. Oysa bunu yapmak yerine sırtını iskemlesine yasladı, gözlerini tavana dikti ve konuştu, "Her zamanki gibi, hiç kim-seden yeni haber yok. Belki en akıllıcası senin izlediğin yoldu. Ben keyfime bakıyomm. Ama insan nasıl unutulabilir... şan ve şerefi?" Gözlerimi yere çevirdim, çünkü içlerinde neyi barındırmaları gerektiğinden emin değildim. "Unutamaz," dedim. "Asla unutamaz."

Bunu uzun, huzursuz bir sessizlik takip etti, ardından şöyle dedi: "Benden nefret ediyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladım. "Bunu nasıl yapabilirim... her şeyi gözönünde bulundurunca?"

Bu onu memnun etmiş gibiydi ve bembeyaz dişlerini gösterdi.

"Güzel ve de teşekkürler," dedi. "Başka ne olursan ol, sen

bir centilmensin."  
Eğildim ve sırttım.  
"Başımı döndürüyorsun."  
24

#### AMBER YILLIKLARI - 1

"Hiç de değil," dedi, "her şeyi göz önünde bulundurunca."  
Kendimi rahatsız hissettim.  
Öfkem oradaydı ve onu kime saklamam gerektiğini biliyor  
mu, diye merak ettim. Bildiğini hissediyordum. Sözümü sakın-  
madan sorma arzusuyla mücadele edip, bastırdım.  
"Pekâlâ, ne yapmayı öneriyorsun?" diye sordu nihayet ve  
anında yanıtladım, "Tabii ki bana güvenmiyorsun..."  
"Sana nasıl güvenebiliriz?"  
Bu "biz" meselesini bir kenara yazdım.

"Peki o zaman. Şimdilik. Kendimi senin gözetimin altına  
koymak istiyorum. Burada, gözünü üzerimden ayırmayacağın  
bir yerde bulunmaktan memnun olacağım."

"Ya daha sonra?"

"Daha sonra mı? Göreceğiz."

"Akıllıca," dedi, "çok akıllıca. Üstelik beni uygunsuz ko-  
numda bırakıyorsun." (Bunu demiştim çünkü gidebileceğim  
başka bir yer yoktu ve şantaj param da yakında suyunu çeke-  
cekti.) "Evet, elbette kalabilirsin. Ama seni uyarayım" -boynu-  
na asılı bir zincirde bir tür kolye ucu sandığım şeyle oynadı-  
"bu ultrasonik bir köpek düdüğü. Odadaki Donner'la Blit-  
zen'in dört kardeşleri daha var. Hepsi de kötü insanların hak-  
kından gelmek için eğitilmişlerdir ve düdüğün sesine yanıt ve-  
rirler. Bir iki kez üflersem seni bile parçalarlar. Biliyorsun, İr-  
landa'da kurtların soyunun tükenmesinin sebebi onların türüy-  
dü."

"Biliyorum," dedim, gerçekten de bildiğimi fark ederek.

"Evet," diye söze devam etti. "Eric misafirim olmana sevi-  
necek. Seni rahat bırakmasını sağlayacak ki, senin istediğin de  
bu zaten, n'est-ce-pas?"

"Oui," dedim.

25

#### ROGER ZELAZNY

Eric! Bunun bir anlamı vardı! Bir Eric tanımıştım ve bunun  
çok büyük önemi vardı. Yakın zamanda değildi. Ama tanıd-  
ığım Eric hâlâ civardaydı ve bu önemliydi.

Neden?

Ondan nefret ediyordum, sebeplerden biri buydu. Eric'ten,  
onu öldürmeyi planlayacak kadar nefret ediyordum. Belki de  
denemiştik bile.

Dahası, aramızda bir tür bağ vardı, biliyordum.

Akrabalık mı?

Evet, buydu işte. İkimiz de kardeş olmaktan hoşnut değil-  
dik... Anımsıyordum, anımsıyordum...

İri yarı, güçlü Eric, ıslak, kıvrıkcık sakalı ve gözleri... tıpkı  
Evelyn'inkiler gibi.

Şakaklarım zonklamaya başlayıp ensemin aniden kızarıırken,  
anıların yeni bir hücumuyla acı içinde kaldım.

Yüzüme yansımaya izin vermedim ama kendimi zorlayıp  
sigaramdan bir nefes, biramdan bir yudum aldım ve Evelyn'in

gerçekten de kardeşim olduğunu kavradım! Yalnızca, adı Evelyn değildi. Ne olduğu aklıma gelmiyordu, ama Evelyn değildi. Dikkatli olmaya karar verdim. Hatırlaymcaya kadar ona ismiyle hitap etmeyecektim.

Ya ben? Neler dönüyordu etrafımda?

Birdenbire, Eric'in başıma gelen kazayla bir bağlantısının olduğunu hissettim. Kaza ölümcül olmalıydı ama kılpayı kurtulmuştum. Sorumlusu oydu, değil mi? Evet, yanıtını verdi İlişlerim. Eric olmalıydı. Evelyn onunla işbirliği yapıyor, beni komada tutmaları için Greenwood'a para ödüyordu. Ölmekten daha iyiydi, ama...

Evelyn'e gelmekle kendimi tam da Eric'in kollarına attığımı anlamıştım, şayet kalırsam onun tutsağı olacak ve yeni saldırı-

2 6

AMBER YILLIKLARI - 1

larla karşılaşacaktım.

Ama Evelyn misafiri olmamın, Eric'in beni rahat bırakmasını sağlayacağını ima etmişti. Merak ettim. Hiçbir şeyin görünüşüne kanamazdım. Sürekli tetikte olmalıydım. Belki de uzaklaşmam, belleğimin yavaş yavaş geri dönmesine izin vermem daha iyi olurdu.

Ama içimde şu korkunç aciliyet hissi vardı. Tüm hikâyeyi olabildiğince çabuk öğrenmeli, öğrenir öğrenmez de harekete geçmeliydim. Üzerimde bir mecburiyet vardı sanki. Eğer belleğin bedeli tehlike, fırsatın bedeli riskse öyle olsun, kalıyordum.

"Ben de hatırlıyorum," dedi Evelyn ve aslında bir süredir konuşmakta olduğunu fark ettim, oysa dinlememiştım bile. Belki sözlerinin düşünceli niteliğinden, aslında yanıt gerektirmemesinden ve durumumun aciliyetindendi bu.

"Julian'ı favori oyununda altettiğin, onun sana bir kadeh şarap fırlattığı ve sövdüğü günü hatırlıyorum. Ama ödülü kazanmıştın. O da. aniden çok ileri gittiğinden korkmuştu. Oysa sen gülmüş ve onunla bir kadeh şarap içmiştin. Sanırım normalde çok soğukkanlı olan Julian o öfke gösterisi konusunda kendini kötü hissetmiş, kıskanmıştı seni. Anımsıyor musun? Sanırım o günden beridir, bir yere kadar senin taktiklerinin çoğunu taklit etti. Ama ondan hâlâ nefret ediyor, tez vakitte ölmesini umuyorum. Öyle olacağını hissediyorum."

Julian, Julian, Julian. Evet ve hayır. Bir oyun, bir adamı kasten kızdırmam ve neredeyse efsanevi bir iradeyi yerle bir edişim. Evet, bir aşinalık vardı ve hayır, nelerin dahil olduğunu kesinlikle bilemiyordum.

"Ya Caine, nasıl da faka bastırmıştın onu! Senden hâlâ nefret ediyor, biliyorsun..."

27

ROGER ZELAZNY

Pek sevilmediğim sonucuna varmıştım. Her nedense bu duygu beni hoşnut ediyordu.

Caine de tanıdık geliyordu. Hem de çok.

Eric, Julian, Caine, Convin. İsimler kafamda yüzüyorlardı ve bir şekilde, içimde tutamayacağım kadar fazlaydı.

"O kadar uzun zaman oldu ki..." dedim neredeyse istemsizce ve bu doğruymuş gibi gözükte.

"Convin," dedi bana, "lafı uzatmayı bırakalım. Güvenlikten fazlasını istiyorsun. Bunu biliyorum. Hâlâ birşeyler koparabilecek kadar güçlüsün. Kafanda ne var bilemiyorum, ama belki Eric'le bir anlaşmaya varabiliriz." 'Biz' kelimesinin ona ve bana ait olduğu açıktı. Her ne oluyorduysa, taşıdığım değere dair bir karara varmıştı. Kendisi için birşeyler kazanma şansı gördüğünü anlayabiliyordum. Gülümsedim, azıcık. "Bu yüzden mi buraya geldin?" diye devam etti. "Eric için, aracı gerektirebilecek bir teklifin mi var?"

"Olabilir," diye yanıtladım, "üzerinde biraz daha düşündükten sonra. Ayağa kalkalı o kadar az oldu ki, ölçüp biçmem gereken çok şey var. Gerçi çıkarlarımın Eric'inkiyle uyduğuna karar verirsem hemen harekete geçebileceğim en iyi yerde olmak istedim."

"Dikkatli ol," dedi. "Her sözünü rapor edeceğimi biliyorsun."

"Elbette," dedim, bunu hiç de bilmeyerek ve lafı dolandırmak için çabalayarak, "eğer en iyi çıkarların benimkilerle çakışmıyorsa."

Kaşları çatıldı ve aralarında küçücük kırışıklıklar belirdi.

"Teklifinin ne olduğundan emin değilim."

"Henüz bir şey teklif etmiyorum," dedim. "Sadece sana karşı dürüst ve tümüyle açık davranıyor, bilmediğimi söylüyorum."

28

#### AMBER YILLIKLARI - 1

Eric'le bir anlaşma yapmak istediğimden emin değilim. Hem zaten..." kasten sözün geri kalanını getirmedi, çünkü ardından söyleyecek bir şeyim yoktu, gerçi olması gerektiğini hissediyordum.

"Sana bir seçenek mi teklif edildi?" Birdenbire ayağa kalkıp düdüğünü kavradı. "Bleys! Tabii ki!"

"Otur yerine," dedim, "ve gülünç olma. Sırf aklına Bleys geldi diye kendimi avcuna köpek maması olmak için böylesine soğukkanlı, böyle isteklice bırakır mıydım?"

Rahatladı, belki biraz gevşedi bile, sonra yerine döndü.

"Muhtemelen hayır," dedi sonunda, "ama kumarbaz ve içten pazarlıklı olduğunu biliyorum. Buraya bir rakibi ortadan kaldırmaya geldiysen deneme zahmetine bile değmez. Ben o kadar önemli değilim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Üstelik, hep beni oldukça sevdiğini düşünmüşümdür."

"Sevmişimdir ve seviyorum da," dedim, "ve kaygılanmanı gerektirecek hiçbir şey yok, o yüzden kaygılanma. Gerçi Bleys'in sözünü etmen ilginç."

Yem, yem, yem! Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki!

"Neden? Seninle bağlantı mı kurdu?"

"Söylememeyi tercih ederim," diye yanıtladım bunun bana bir tür dayanak sağlamasını umarak. "Şayet öyle yapsaydı, ona da Eric'e verdiğim yanıtı verirdim: 'Bu konuda düşüneneceğim.'"

"Bleys," diye yineledi ve Bleys, dedim kendi kendime, seni seviyorum Bleys. Sebebini unuttum ve böyle yapmamam için sebepler var, ama seni seviyorum. Bunu biliyorum.

Bir müddet oturduk ve kendimi yorgun hissettim ama dışa vurmak istemedim. Güçlü olmalıydım. Güçlü olmam gerektiğini biliyordum.

Orada öylece oturdum, gülümsedim ve "Kütüphanen gü-

ROGER ZELAZNY

zelmiş," dedim, o da "Teşekkürler," dedi.

"Bleys," diye tekrarladı bir süre sonra. "Sence onun bir şansı var mı?

Omuz silktim.

"Kimbilir? Benim bilmediğim kesin. Belki kendisi bilir, belki o da bilmiyordur."

Sonra bana bakakaldı, gözleri hafifçe büyümüş, ağzı açık kalmıştı.

"Sen olamazsın." dedi, "Kendin denemeyi önermiyorsun, değil mi?"

Sırf onun duygularını tartmak amacıyla gülümsedim o zaman.

"Aptal olma," dedim ardından. "Ben mi?"

Ama o daha söylerken bile damarıma bastığını biliyordum, derinlere gömülü bir şey güçlü bir "Neden olmasın?" ile yanıt vermişti.

Birdenbire korktum.

Gerçi Evelyn reddedişim karşısında rahatlamış görünüyordu, her neyi reddettiysen. Derken gülümsedi ve solumda kalan gömme barı işaret etti.

"Bir Irish Mist istiyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye yanıtladım, kalkıp iki kadeh doldurdum.

"Biliyor musun?" dedim yerime döndükten sonra, "kısa bir süre için de olsa seninle böyle birlikte olmak çok hoş. Anıları tazeliyor."

Gülümsedi ve güzeldi.

İçkisini yudumlayarak "Haklısın," dedi. "Sen buradayken kendimi neredeyse Amber'de hissediyorum." İçkimi az kalsın döküyordum.

3 0

## AMBER YILLIKLARI - 1

Amber! Bu sözcük omurgamdan aşağı bir şimşek çaktırmıştı!

Sonra ağlamaya başladı ve doğrulup, onu rahatlatmak için kolumu omzuna doladım.

"Ağlama küçük kız, lütfen yapma. Beni de üzüyorsun."

Amber! Bu sözcükte bir şey vardı, elektrikli ve kudretli bir şey!

"Güzel günler bir kez daha gelecek," dedim yavaşça.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim yüksek sesle. "Evet, inanıyorum!"

"Sen delisin," dedi. "Belki de bu yüzden hep en sevdiğim erkek kardeşim sendin. Ağzından çıkan her şeye inanabilirim, deli olduğunu bilsem bile."

Sonra biraz daha ağladı ve sustu.

"Convin," dedi, "eğer başarırsan -eğer Gölge'den vahşi ve acayip bir şans olarak başaracak olursan— küçük kız kardeşin Florimel'i hatırlayacak mısın?"

"Evet," dedim isminin bu olduğunu öğrenerek. "Evet, seni hatırlayacağım."

"Sağol. Eric'e sadece gerekenleri söyleyeceğim ve Bleys'ten ya da son şüphelerimden hiç söz etmeyeceğim."

"Sağol, Flora."

"Ama sana şu kadarlık güveniyorsam ne olayım," diye ek-

ledi. "Bunu da unutma."

"Söylemen gereksiz."

Sonra beni odama çıkartması için hizmetçisini çağırdı, soyunmaya muvaffak oldum, yatağa yığıldım ve on bir saat uydum.

31

3

Ertesi sabah Evelyn mesaj bırakmadan çıkmıştı. Hizmetçisi bana mutfakta kahvaltı hazırladı ve hizmetçilere özgü işler yapmaya gitti. Kadının ağzını arama düşüncesini bir kenara bıraktım, çünkü bilmek istediklerimi bilmeyecek ya da söylemeyecek, bu girişimimi de şüphesiz Flora'ya yetiştirecekti. Böylelikle, evin idaresi bende görüldüğü için kütüphaneye gidip orada neler öğrenebileceğime bakmayı aklıma koydum. Hem kütüphaneleri severim. Güzel ve bilgece sözcüklerden oluşmuş duvarlar bana rahatlık ve güven verir. Gölgelecek bir şey görebildiğimde kendimi hep daha iyi hissedirim.

Donner, BJitzen ya da akrabalarından biri bir yerlerden peydahlanıp beni koridor^ boyunca takip etti, bacaklarını kırmadan yülüyor ve izlerimi kokluyordu. Onunla dost olmaya çalıştım ama bu arabayı yolun kenarına çekmenizi işaret eden bir askerle hoşbeş etmek gibiydi. Yürürken diğer odaların bazılarına göz gezdirdim, ama sıradan, zararsız yerlerdi.

Böylece kütüphaneye girdim, Afrika hâlâ bana dönüktü.

Köpekleri dışarıda tutmak için kapıyı ardımdan kapadım ve raflardaki kitap isimlerini okuyarak odada dolandım.

Bir sürü tarih kitabı vardı. Doğrusu kız kardeşimin kolek-

3 2

AMBER YILLIKLARI - 1

siyonunda bunlar ağırlıktaydı. Çok sayıda da sanat kitabı bulunuyordu: koca koca ve pahalı olanlarından. Birkaçının sayfalarını karıştırdım. Genellikle en iyi fikirler, başka bir şey düşünürken gelir aklıma.

Ne iş yapardım?

Flora'nın masasına oturdum ve sahip olabileceğim, zulada saklı özel bilgiler var mı, diye zihnimi taradım. İnsanın kendini bir yabancı gözüyle incelemesi zor. Belki bu yüzden bir şey bulamamıştım. Sizin olan sizindir, bir parçanızdır ve oraya, içinize aittir. Hepsî bu.

Acaba doktor muydum? Da Vinci'nin anatomik çizimlerine bakarken aklıma bu geldi. Neredeyse refleks halinde, zihnimden çeşitli cerrahi operasyonları basamak basamak gözden geçirmeye başlamıştım. O zaman geçmişte insanları ameliyat ettiğimi kavradım.

Ama bu değildi. Bir tıp eğitimim olduğunu anlamama rağmen bu başka bir şeyin parçasıydı. Cerrahlikle uğraşmadığımı her nasılsa biliyordum. O zaman neydin peki? Başka neler vardı işin içinde?

Gözüme bir şey ilişti.

Çalışma masasında oturduğum yerden karşımda, üzerinde diğer şeylerin yanısıra bir de antika süvari kılıcının asılı durduğu duvarı görebiliyordum, odada attığım ilk turda dikkatimi çekmemişti. Kalkıp duvara gittim, kılıcı askısından indirdim. Kılıcın durumuna bakıp zihnimden ayıpladım. Bir yağlı

bez, bir de bileytaşı olacaktı ki onu tekrar olması ge'rektiği hale getirecektim. Antika silahlara, bilhassa keskin ağızlı olanlarına dair birşeyler biliyordum. Süvari kılıcı elimde hafif ve yararlıydı ve onu kullanmakta maharetli olduğumu hissettim. Gardımı aldım. Birkaç darbe

33

ROGER ZELAZNY

savuşturdum ve hamle ettim. Evet, bunu kullanabilirdim. Ne türden bir geçmişti benimkisi öyleyse? Çevremde belleğimi harekete geçirecek yeni birşeyler aradım. Dikkatimi çeken başka bir şey olmadı, ben de kılıcı yerine koyup masaya geri döndüm. Orada oturup çekmeceleri kurcalamaya karar verdim. Ortadakiyle başlayıp, soldan yukarıya, sağdan aşağıya, çekmece çekmece ilerledim. Kırtasiye malzemeleri, zarflar, posta pulları, ataşlar, kurşun kalemler, lastikler... hepsi de bildik şeyler. Tüm çekmeceleri yuvalarından çıkartıyor ve içindekileri inceliyordum. Öylesine bir fikir değildi bu. Bir zamanlar almış olduğum, bana nesnelerin yanlarını ve diplerini de incelemeyi öğreten eğitimin bir parçasıydı. Bir şey az kalsın dikkatimden kaçıyordu, ama son anda fark ettim: Sağda, en alttaki çekmecenin arkası diğerlerinininkine kadar yüksek değildi. Bu bir şeye işaret ediyordu ve diz çöküp çekmece yuvasına baktığımda üst kısma sabitlenmiş, kutu gibi bir şey gördüm. Ta geride, küçük bir çekmeceydi bu ve kilitliydi. Ataşlar, çengelli iğneler ve sonunda bir başka çekmecedeki gördüğüm ayakkabı çeketeğiyle yaklaşık bir dakika uğraşmam gerekti. Ayakkabı çekeceği meseleyi çözmüştü. Çekmecedeki bir deste oyun kâğıdı vardı. Destenin üzerinde, diz çöktüğüm yerde beni kaskatı kesen, ter bastıran ve nefesimi hızlandıran bir arma bulunuyordu. Armanın üzerinde çayırdaki, yüzü sola dönük, şaha kalkmış, beyaz bir tekboynuz vardı. Bu armayı tanıyordum ve adını bilememek yaralıyordu beni.

34

AMBER YILLIKLAR] - 1

Desteyi açıp kartları çıkardım. Asaları, tılsımları, kupaları ve kılıçlarıyla tarot usulü dizilmişlerdi, ama Koz Kartları tümüyle farklıydı. Araştırmamı sürdürmeden önce iki çekmeceyi de yerine yerleştirdim, küçüğünü kilitlememeye özen gösterdim. Görünümleri neredeyse gerçek gibiydi, Kozlar o parıldayan yüzeylerden dışarı zıplamaya hazırlardı. Kartlar elimde buz gibiydiler ve bu yüzden onları tutmak özel bir zevk veriyordu. Bir zamanlar benim de böyle bir destem olduğunu anımsızın anlayıverdim. Onları önümdeki sumene dizmeye başladım. Kartların birinde sivri burnu, gülen ağzı ve saman rengi saçlarıyla, kurnaz bakışlı ufak tefek bir adam vardı. Turuncu, kırmızı ve renkleri olan bir cins Rönesans kostümü giymişti. Uzun pantolonu ve vücuduna sımsıkı oturan işlemeli bir yeleği vardı. Onu tanıyordum. Random'du adı.

Sırada Julian'ın upuzun dökülen siyah saçları, ne tutku ne de merhamet barındıran mavi gözleriyle, edilgen siması vardı. Baştan aşağı pullu beyaz bir zırh kuşanmıştı. Zırhı ne gümüşü, ne de madeni renkteydi, mineliydi sanki. Süslü ve törenlik görünümüne karşın zırhın müthiş derecede sağlam ve darbeye dayanıklı olduğunu biliyordum. Favori oyununda altettiğim, bu yüzden bana bir kadeh şarap fırlatan adam buydu. Onu tanıyor ve ondan nefret ediyordum.

Sonra Caine'in esmer, siyah gözlü çehresi geliyordu; siyah ve yeşil satenler giymiş, hafifçe yana yatık duran üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Şapkanın arkasından bir tutam yeşil tüy sarkıyordu. Yan durmuştu, bir eli belindeydi, çizmelerinin uçları yukarı kıvrıktı. Belindeyse zümrüt kakmalı bir hançer asılıydı. Kalbimde çelişkili duygular vardı.

35

ROGER ZELAZNY

Sonra Eric. Herkesin ölçüsüyle yakışıklıydı, saçları öylesine koyu renkliydi ki, neredeyse maviydi. Sakalı oldum olası gümüşeyen ağzının çevresinde kıvrılmıştı ve deri bir ceket ve tozluklar, sade bir pelerin, uzun siyah çizmeler giyiyordu. Uzun, gümüş renkli bir kılıcın asılı durduğu kemeri kırmızıydı ve bir yakutla süslenmişti. Pelerininin yüksek yakası, boynunu sardığı yerde kırmızı astarlıydı; manşetlerindeki süsler de aynı renkteydi. Başparmakları kemerine geçirilmiş duran elleri olağanüstü güçlüydü ve göze batıyordu. Sağ kalçasına yakın, kemerinden sallanan bir çift siyah eldiven vardı. Rahmetli olma-  
ma ramak kaldığı gün beni öldürmeye kalkışanın o olduğundan emindim. Onu inceledim ve biraz korktum.

Pesinden uzun boylu ve somurtkan, yüzü ve gövdesi ince, zihni geniş Benedict geliyordu. Turuncu, san, kahverengi giymişti ve bana Sleepy Hollou efsanesindeki saman çöplerini, balkabaklarım ve korkulukları anımsatıyordu. Uzun, güçlü bir çenesi, ela gözleri ve asla dalgalanmayan kumral saçları vardı. Doru bir atın yanında durmuş, üzerine çiçeklerden örülü bir zincirin dolanmış olduğu bir kargıya yaslanmıştı. Az gülerdi. Onu severdim.

Bir sonraki kartı açtığımda durakladım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu sığrayıp ve azledilmeyi diledi.

Bu bendim.

Tıraş ettiğim yüzü tanıyordum, aynadaki adam da buydu işte. Yeşil gözler, siyah saç, siyah ve gümüş rengi kıyafet, evet. Üzerimde bir pelerin vardı ve sanki rüzgârla hafifçe kıvrılmıştı. Çizmelerim Eric'inkiler gibi siyahtı ve ben de bir kılıç taşıyordum, onunki kadar uzun değilse bile, daha ağırdı. Eldivenlerimi giymiştim, gümüşten ve pulluydular. Boynumdaki toka gümüş bir gül biçimindeydi.

36

AMBER YILLIKLARI - 1

Ben. Corwin.

Bir sonraki karttan iriyan, kuvvetli bir adam bakıyordu. Bana oldukça benziyordu, tek fark çenesinin daha kaba olmasıydı. Biliyordum ki benden daha iri, ama yavaştı. Efsanelere sığmayan bir şeydi onun kudreti. Gri-mavi bir elbise giymiş, geniş, siyah bir kemer takmıştı ve gülüyordu. Boynuna, kalın ip-  
le bir gümüş av boynuzu asılıydı. Saçaklı sakalı ve hafif bir bı-

yığı vardı. Sağ elindeyse bir şarap kadehi. Ona ani bir sevgi duydum. İsmi de o zaman aklıma geldi. Gerard'dı o. Sırada ateş sakallı, alev taçlı, turuncu ve kırmızı ipek giysili, sağ elinde kılıç, sol elinde bir kadeh şarap tutan ve Flora'nın ya da Eric'inki kadar mavi gözlerinin arkasında şeytanın bizzat dans ettiği bir adam vardı. Çenesi inceydi ama sakalı örtüyordu bunu. Kılıcına altın renkli telkari bir süsleme kakılıydı. Sağ eline iki, sol eline bir adet yüzük takmıştı: sırasıyla zümrüt, yakut ve safir. Biliyordum ki Bleys'ti bu. Sonra hem Bleys'e, hem de bana benzeyen bir figür geliyordu. Benim yüz hatlarını, biraz küçük de olsa gözlerim. Bleys'in saçları, sakalsız. Beyaz bir atın sırtında, yeşil bir biniçi kıyafeti giymiş, kartın sol tarafına yönelmişti. Onda gücün ve zayıflığın, maceracılığın ve terk edilmişliğin izleri vardı. Onu hem tasvip eder hem etmez, onun tarafından hem sevilir hem de nefret edilirdim. Adı Brand'di, biliyordum. Gördüğüm anda tanımıştım. Fark etmiştim ki, aslında hepsini çok iyi tanıyor, güçlü yanlarını, zaaflarını, zaferlerini, yenilgilerini hatırlıyordum. Çünkü kardeşlerimdi onlar. Flora'nın masasındaki kutudan aldığım sigarayı yakıp arkama yaslandım ve hatırladıklarımı gözden geçirdim. Tuhaf giysilere bürünmüş bu sekiz tuhaf adam benim kar-

37

#### ROGER ZELAZNY

deşlerimdi. Benim siyah ve gümüş giymem gibi, onların da seçtikleri şekilde giyinmeleri uygun ve doğruydı. Sonra kıyafetimi ve Greenwood'u terk ettikten sonra uğradığım küçük kasabadaki küçük dükkândan ne satın aldığımı kavrayınca kıkır kıkır güldüm. Altımda siyah pantolonum vardı, aldığım gömleklerin üçü de griye çalan gümüş rengindeydiler. Ceketim de siyahtı. Kartlara geri döndüm ve deniz yeşili uzun elbisesiyle Flora oradaydı, tıpkı önceki akşam hatırladığım şekilde. Sonra yine aynı mavi gözlere sahip, uzun siyah saçlarını dökmüş, simsiyah giyinmiş ve beline gümüş bir kuşak dolamış bir kız vardı. Bilmem nedendir, gözlerim dolu dolu oldu. Onun adı Derdre'ydi. Sonra Bleys ile Brand'ın saçlarına, benim gözlerime ve sedef rengi cilde sahip Fiona geliyordu. Daha kâğıdı açtığım anda ona karşı nefret duymuştum. Ardından saçları da gözleri gibi yeşim renginde, ışıltılı yeşil-gri bir elbise giymiş, beline menekşe rengi kuşak sarmış, ıslak ve kederli görünen Llewella'yı gördüm. Bir sebepten dolayı onun bizler gibi olmadığını biliyordum. Ama o da kız kardeşimdi. Tüm bu insanlara karşı korkunç bir uzaklık ve soğukluk hissettim. Yine de her nasılsa fiziksel olarak yakın görünüyorlardı. Parmak uçlarıma değen kartlar öylesine soğuktular ki onları tekrar masaya bıraktım, gerçi onlarla teması kesmekte belli bir isteksizlik de duyuyordum. Ama daha fazlası yoktu. Geri kalanların hepsi minör kartlardı. Bir şekilde biliyordum ki her nasılsa -ah, yine o her nasılsa işte- birkaçı eksikli. Bununla beraber ne kadar kafa yorarsam yorayım eksik Koz Kartlarının neleri temsil ettiğini bilmiyordum.

38

## AMBER YILLIKLAR] - 1

Bu beni tuhaf bir şekilde hüzünlendirdi, sigaramı alıp kara kara düşündüm.

Kartları gördüğüm vakit tüm bu şeyler neden bu kadar kolayca geri dönüvermişlerdi... bağlamlarını da beraberlerinde sürüklemeksizin? Şimdi yüzler ve isimler üzerine eskisinden daha çok şey biliyordum. Ama hepsi bundan ibaretti.

Hepimizin bu şekilde kartlara resmedilmiş olmasının anlamını kestiremiyordum. Bununla birlikte, içimde bir desteye sahip olmak için anlatılamayacak denli güçlü bir arzu vardı. Ama biliyordum ki, eğer Flora'ninkini alırsam, kaybolduğunu bir çırpıda fark edecekti ve başım belaya girecekti. O yüzden desteyi büyük çekmecenin arkasındaki küçük çekmeceye geri koydum ve tekrar kilitledim. Sonra, Ulu Tanrım, nasıl da düşünüp taşındım! Ama boşunaydı.

Ta ki sihirli bir sözcüğü anımsayana dek.

Amber.

Bir önceki akşam bu sözcük beni allak bullak etmişti. Öyle ki, o andan itibaren aklıma getirmekten sakınmışım. Ama şimdi buna cüret ediyordum. Onu zihnimde evirip çevirdim ve uyandırdığı tüm çağrışımları gözden geçirdim.

Sözcük güçlü bir hasret ve muazzam bir nostaljiyle yüklüydü. İçinde vazgeçilmiş bir güzellik, büyük bir başarı hissi ve korkunç, neredeyse nihai bir kudret duygusu yuvalanmıştı. Her nasılsa sözcük benim dağarcığıma aitti, iler nasılsa ben onun bir parçasıydım, o da benim. O anda fark ettim ki, Amber bir yer ismiydi. Bir zamanlar bilmiş olduğum bir yerin ismi. Ne var ki aklıma hiçbir görüntü gelmiyordu, yalnızca duygular.

Öylece ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Zaman nasıl olduysa benim düşüncelerimden koparmıştı kendini.

3 9

## ROGER ZELAZNY

Düşüncelerimin orta yerinde kapının kibarca çalındığını fark ettim. Sonra kapı tokmağı ağır ağır döndü ve adı Carmella olan hizmetçi kadın içeri girip öğle yemeğinin ilgimi çekip çekmeyeceğini sordu.

İyi bir fikir gibi göründü. Ben de onu mutfağa kadar takip ettim, yarım bir piliç yiyip çeyrek litre süt içtim.

Kütüphaneye dönerken yanıma bir demlik koyu kahve aldım. Telefon çaldığında ikinci fincanı içiyordum.

İçimden bakmak geldi ama evin her yanında paralel telefonlar olduğunu ve Carmella'nın bir yerlerden açacağını düşündüm.

Yanılmışım. Telefon çalmaya devam etti.

Daha fazla dayanamadım.

"Alo," dedim. "Burası Flaumel Malikanesi."

"Mrs. Flaumel'le görüşebilir miyim lütfen?"

Hızla konuşan, biraz tedirgin bir erkek sesiydi. Nefesi kesilmiş gibiydi ve sesi uzak mesafeden aradığını belli eden hafif bir cınlama ve hışırtıyla maskelenmişti.

"Üzgünüm." dedim ona. "Kendisi şu anda burada değil. Bir notunuz mu var, yoksa o mu sizi arasın?"

"Kiminle konuşuyorum?" diye sordu.

Duraksadım, ardından "Adım Convin," dedim.

"Aman Tanrım!" dedi ve bunu uzun bir sessizlik takip etti. Karşı tarafın kapattığını düşünmeye başlıyordum. Tekrar "Alo?" dediğim anda konuşmaya başladı. "Evelyn hâlâ hayatta mı?" diye sordu. "Tabii ki hayatta. Sen de kimin nesi oluyorsun?" "Sesimi tanımadın mı Convin? Benim, Random. Dinle. Kaliforniya'dayım ve başım dertte. Flora'dan sığınma talebinde bulunacaktım. Onunla birlikte misin?"

4 0

AMBER YILLIKLARI - 1

"Geçici olarak," dedim. "Anlıyorum. Beni korumana alacak mısın, Corwin?" Durakladı, sonra, "Lütfen," diye ekledi. "Elimden geldiğince," dedim, "ama danışmadan Flora'yı hiçbir şeye bulaştıramam." "Beni Flora'ya karşı koruyacak mısın?" "Evet." "O zaman bana yetersin be adamım. Şimdi New York'a ulaşmaya çalışacağım. Epey dolambaçlı bir yoldan geleceğim, o yüzden varmam ne kadar sürer bilemiyorum. Eğer yanlış gölgelerden kaçınırsam seni herhangi bir zaman görebilirim. Bana şans dile." "İyi şanslar," dedim. Sonra bir klik sesi duyuldu ve artık uzak bir çınlama ve hışırtıyı dinliyordum. Demek ukala Random'un başı beladaydı! Bunun beni özellikle rahatsız etmemesi gerektiğini hissediyordum. Ama o artık geçmişimin ve büyük olasılıkla da geleceğimin anahtarlarından biriydi. Bu yüzden ondan istediğim her şeyi öğreninceye kadar mümkün olan her şekilde ona yardım edecektim. Aramızda yitirilmiş kardeşçe bir sevgi olmadığını biliyordum. Öte yandan onun zeki olduğunun da farkındaydım; becerikli, kurnaz, hiç umulmayacak şeyler konusunda tuhaf biçimde duygusaldı. Öte yandan verdiği söz beş para etmezdi ve karşılı-

ğında eline bir şey geçecek olsa kadavramı canının istediği tıp okuluna satmakta bir an olsun tereddüt etmezdi. Küçük düzenbazı, belki de beraberce geçirdiğimiz birkaç hoş vaktin anısına, iyi hatırlıyordum. Ama ona güvenmek mi? Asla. Onun geleceğini Flora'ya son âna kadar söylememeyi aklıma koydum. Ceketin yerine saklanmış bir as, ya da hiç olmazsa vale

41

ROGER ZELAZNY

görevi görebilirdi. Bu yüzden fincanımda kalanın üstüne biraz daha sıcak kahve döktüm ve yavaş yavaş yııdukladım. Random kimden kaçıyordu? Eric olmadığı kesindi, yoksa burayı aramazdı. Sonra sırf benim buradaki mevcudiyetimi öğrendikten sonra Flora'nın sağ olup olmadığını soruşu geldi aklıma. Flora gerçekten de nefret ettiğim erkek kardeşimle o kadar güçlü bir işbirliği içinde miydi ki, ailemdeki herkes fırsat elime geçince kız kardeşimi öldüreceğimi düşünüyordu? Üstelik hangi konuda işbirliği içindeydiler? Bu gerilimin, bu zıtlaşmanın kaynağı neydi? Random niçin kaçıyordu?

Amber.

Yanıt buydu.

Amber. Her nasılsa, her şeyin anahtarı Amber'de yatıyordu, biliyordum bunu. Tüm bu kargaşanın gizemi Amber'de, orada ve kestirebildiğini kadarıyla hayli yakın bir geçmişte vuku bulan bir olayda yatıyordu. Tetikte olmalıydım. Sahibi olmadığım bilgiye sahipmişim gibi yapmalı ve onu, sahip olan insanlardan parça parça kazıp almalıydım. Bunu yapabileceğimden emindim. Zaten herkesi iğne üstünde oturtacak bir güvensizlik kol geziyordu etrafta. Bunu çıkarıma kullanacaktım. İhtiyacım olanı elde edip istediğimi alacak, bana yardımı dokunanları hatırlayıp geri kalanı ezecektim. Biliyordum ki ailemizin yaşamak için uyduğu kural buydu ve babamın gerçek bir oğluydum...

Aniden bir ağrı girdi başıma, kafatasımı çatlatırcasına zonkladı.

Bu ağrıya babamla ilgili bir şeyin neden olduğunu düşündüm, tahmin ettim, hissettim. Ama nedeninden, nasılından

42

#### AMBER YILLIKLARI - 1

emin değildim.

Ağrı bir süre sonra dindi ve oracıkta, koltukta uyudum.

Çok daha uzun bir süre sonra kapı açıldı ve Flora içeri girdi.

Dışarıda bir kez daha gece olmuştu.

Üzerinde yeşil kadife bir bluz ve gri renkli, uzun bir yün etek vardı. Yürüyüş ayakkabıları ve kalın çoraplar giymişti. Sağ başının arkasında toplanmıştı, benzi biraz solmuş gibiydi.

Köpek düdüğü boynunda hâlâ asılıydı.

"İyi akşamlar," dedim doğrularak.

Ama yanıtlamadı. Bunun yerine odanın diğer ucuna, bara doğru yürüdü, kendine bir bardak Jack Daniels doldurdu ve bir erkek gibi dikip bitirdi. Sonra bir bardak daha doldurdu ve alıp büyük koltuğa yerleşti.

Bir sigara yakıp ona uzattım.

Başıyla onayladı, sonra "Amber'e giden Yol... zorludur," dedi.

"Neden?"

Bana hayretler içinde bir bakış fırlattı.

"En son ne zaman denedin?"

Omuz silktim.

"Hatırlamıyorum."

"Öyle olsun," dedi. "Sadece ne kadarı senin başının altından çıktı, merak ediyordum."

Karşılık vermedim çünkü neden bahsettiğini bilmiyordum.

Ama birden Amber diye anılan yere ulaşmanın Yol'dan daha kolay bir yöntemi olduğunu anımsadım. Belli ki Flora buna sahip değildi.

"Koz Kartları'ndan bazıları eksik," dedim ansızın, hiç de bana ait olmayan bir sesle.

Ayağa fırladı, içkisinin yarısı eline döküldü.

4 3

#### ROGER ZELAZNY

"Onları geri ver!" diye haykırdı düdüğüne uzanarak.

Ona doğru ilerledim ve omuzlarından yakaladım.

"Bende değiller," dedim. "Yalnızca bakıyordum."

Biraz gevşedi, sonra ağlamaya başladı. Onu kibarca itip koltuğuna oturttum.

• "Malum ve iğrenç bir yonım yapmaktansa," dedi, "bende kalanları da aldığını söylüyorsun sandım."

Özür dilemedim. Bunu yapmam uygun görünmüyordu.

"Nereye kadar gidebildin?"

"Hiç uzaklaşamadım bile." Sonra güldü ve bana gözlerinde yeni bir ışıkla baktı.

"Ne yaptığını şimdi anlıyorum, Convin," dedi ve herhangi bir yanıt verme gereğinden kaçınmak için bir sigara yaktım.

"O şeylerden bazıları senindi, değil mi? Buraya gelmeden önce Amber'e gidiş yolumu tıkadın. Eric'e gideceğimi biliyordun. Ama bunu artık yapamıyorum. O bana gelinceye kadar beklemek zorundayım. Zekice. Onu buraya çekmek istiyorsun, öyle mi? Ama yerine bir elçi gönderecek, bizzat gelmeyecektir."

Beni az önce düşmanıma satmaya çalıştığını açıkça itiraf eden ve şimdi bile fırsat bulsa satacak olan bu kadın, kendi planlarına çomak sokmak için yaptığımı sandığı bir şeyden bahsederken sesinde tuhaf bir hayranlık vardı. Bir insan kurban adayının karşısında Makyavelistliğini nasıl bu denli açıkça belli edebilirdi? Yanıt zihnimin derinliklerinden derhal yankılandı. Bizim türümüzün yöntemi buydu. Birbirimize karşı incelikli davranmak zorunda değildik. Gerçi onun gerçek bir profesyonelin kurnazlığından yoksun olduğunu düşünüyordum ama...

"Beni aptal mı sandın, Flora?" diye sordum. "Buraya beni

#### AMBER YILLIKLARI - I

Eric'e teslim etmeni beklemek için geldiğimi mi düşünüyorsun? Başına ne geldiyse hak etmişsin."

"Tamam, tamam, sizin liginizde oynamıyorum! Ama sen de sürgündesin! Bu senin o kadar da zeki olmadığını gösterir!" Her nasılsa bu sözler bana batıyordu ve doğru olmadıklarını biliyordum.

"Hiç de öyle değilim!" dedim.

Tekrar güldü.

"Bunu söylemekle nasırına basacağımı biliyordum," dedi.

"Pekâlâ, öyleyse Gölgede kasten yürüyorsun. Delisin sen." Omuz silktim.

"İstediğin nedir? Buraya gelişinin gerçek maksadı ne?" dedi.

"Neler yaptığını merak etmiştim," dedim. "Hepsi bu. Eğer kalmak istemezsem beni zorla tutamazsın. Eric bile yapamaz bunu. Belki seni gerçekten ziyaret etmek istedim. Belki yaşlandıkça duygusallaşıyorum. Sebebi ne olursa olsun, biraz daha kalacağım ve sonra belki de tamamen gideceğim. Eğer sırtımdan ne kazanabileceğini görmek için bu kadar acele etmeseydin çok daha kazançlı çıkabilirdin hanımefendi. Eğer belli bir şey gerçekleşecek olursa seni unutmamamı istemiştin..." İma ettiğimi sandığım şeyi kavraması birkaç saniye sürdü.

"Deneyeceksin!" dedi. "Gerçekten de deneyeceksin!"

"Bu konuda haklısın," dedim, deneyeceğim her ne ise yapacağımı bilerek, "ve Eric'e istediğini anlatmakta da serbestsin, ama unutma ki başarabilirim. Eğer bunu yaparsam, dostum kalman iyi olur, aklından sakın çıkarma."

Ne halattan bahsettiğimi bilmeyi şiddetle diliyordum, ama yeterince laf kapmış ve önemlerini sezmiştim, dolayısıyla ne anlama geldiklerini bilemesem de gerektiği gibi kullanabiliyor-

45

ROGER ZELAZNY

dum. Ama öyle doğru geliyorlardı ki bana...

Birdenbire beni öpücüklerle boğdu.

"Ona söylemeyeceğim. Gerçekten söylemeyeceğim, Corwin! Sanırım yapabilirsin. Bleys zor olacaktır ama Gerard sana yardım edebilir, belki de Benedict. Sonra Caine sana yanaşacaktır, olanları gördüğü vakit de..."

"Kendi planımı kendim yapabilirim," dedim.

Sonra uzaklaştı. İki kadeh şarap doldurdu ve birini bana uzattı.

"Geleceğe," dedi.

"Ben hep buna içerim."

Öyle de yaptık.

Sonra kadehimi doldurdu ve beni süzdü.

"Eric, Bleys ya da sen olmanız gerekiyordu," dedi. "Biraz cesareti ya da beyni olan sizlersiniz. Ama kendini o kadar uzun süredir tabloda çıkartmıştın ki seni olayın dışında saydım."

"Bu, hiçbir zaman bilemeyeceğini ispatlıyor."

İçkimi yudumladım ve onun bir dakika için olsun çenesini kapatmasını umdum. Beni rahatsız eden bir şey vardı ve bunun üzerinde düşünmek istiyordum.

Yaşım kaçtı benim?

Biliyordum ki, bu soru oyun kartlarında resmedilmiş tüm kişilerden aldığım o korkunç soğukluk ve uzaklık hissinin yanıtının bir parçasıydı. Göründüğümünden daha yaşlıydım. (Aynada kendime baktığımda otuzlarımda görünüyordum... ama artık bunun sebebinin, gölgelerin benim için yalan söylemesi olduğunu biliyordum.) Çok, ama çok daha yaşlıydım ve kız kardeşlerimle erkek kardeşlerimi, bir arada ve kartlarda oldu-

ğu gibi gerilim, sürtüşme olmaksızın dostane, omuz omuza

4 6

AMBER YILLIKLARI - 1

görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Zili ve Carmella'nın kapıyı açmaya gidişini duyduk.

"Bu Random birader olacak," dedim, doğru olduğumu bilerek. "Korumam altında."

Gözleri büyüdü, sonra yaptığım akıllıca bir şeyi takdir edermişçesine gülümsedi.

Öyle bir şey yaptığım yoktu elbette, ama bunu düşünmesi hoşuma gitmişti.

Bana kendimi güvenlikte hissettirmişti.

47

4

Kendimi belki de topu topu üç dakika güvende hissettim.

Carmella'yı (iteleyerek) geçip kapıyı ardına kadar açtım.

Random sendeleyerek girdi içeri ve kapıyı hemen arkasından kilitleyip sürgüyü çekti. Renkli gözlerinin altında çizgiler vardı ve parlak yelek ile uzun pantolon giymiyordu, sakalı

uzamıştı ve kahverengi yün takım elbiseliydi. Koluna gabardin bir pardesü atmış, koyu renk süet ayakkabılar giymişti. Ama o pekâlâ Random'du -kartta görmüş olduğum Random- yalnızca güleç ağzı yorgun görünüyordu ve tırnaklarının altı kir doluydu.

"Corwin!" dedi ve kucakladı beni.

Omzunu sıktım. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyor," dedim. »

"Evet, evet..." diye onayladı ve onu kütüphaneye götürdüm.

Hemen hemen üç dakika sonra, oturup bir eline sigarasını, diğerine içkisini alınca, "Peşimdeler. Az sonra burada olurlar," dedi bana.

Flora ikimizin de duymazlıktan geldiği küçük bir çılgık atıverdi.

"Kim?" diye sordum.

#### AMBER YILLIKLARI - 1

"Gölgelerden gelen kişiler," dedi, "kim olduklarını ya da kim tarafından gönderildiklerini bilmiyorum. Gerçi sayıları dört beş kadar, belki de altı. Benimle birlikte uçaktaydılar. Bir jete bindim. Denver civarında ortaya çıktılar. Onları eksiltmek için uçağı birkaç kez hareket ettirdim ama işe yaramadı... hem yoldan çok sapmak da istemedim. Manhattan'da izimi kaybettirdim ama sanırım gelmeleri an meselesidir."

"Peki onları kimin gönderdiğine dair hiç fikrin yok mu?"

Bir an durdu.

"Şey, sanırım rahatça aile içinde sınırlayabiliriz. Belki Bleys, belki Julian, belki de Caine. Belki de beni buraya getirtmek için sen. Gerçi umarım öyle değildir. Sen yapmadın, değil mi?"

"Korkarım hayır," dedim. "Ne kadar zorlu görünüyorlar?"

Omuz silkti. "Sadece iki ya da üç kişi olsalardı pusu kurmayı deneyebilirdim. Ama bu kadar kalabalıkken hayatta olmaz."

Ufak tefek bir adamdı, bir yetmiş boylarında, ancak altmış beş kilo kadar. Ama gerçekten de iki üç zorbayı tek eliyle halledebileceğini ima etmiş gibiydi. Birdenbire onun kardeşi olduğuma göre acaba kendi fiziksel gücüm nasıldır, diye merak ettim. Kendimi, güven duyacak kadar güçlü hissediyordum. Adil bir dövüşte hiçbir korkum olmadan herhangi bir adamı karşıma almayı isteyeceğimi biliyordum. Ne kadar güçlüydüm? Ansızın, bunu bulmak için bir fırsatım olacağını anladım.

Ön kapı çalındı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Flora.

Random gülümsedi, kravatını çözüp masada duran pardesünün üstüne attı. Ceketini çıkarttıktan sonra odayı şöyle bir gözden geçirdi. Gözleri süvari kılıcına takıldı ve bir an içinde odanın karşı ucuna gitmiş, silahı eline almıştı. Ceketimin ce-

#### ROGER ZELAZNY

binde ,32'liğin ağırlığını hissettim ve emniyetini başparmağımla açtım.

"Ne mi yapıyoruz?" diye sordu Random. "İçeri girme ihtimalleri var, o yüzden gireceklerdir. En son ne zaman savaştın,

kız kardeşim?"

"Çok zaman oldu," diye yanıtladı Flora.  
"O zaman hemen hatırlamaya başlasan iyi edersin," dedi ona, "çünkü çok az vaktimiz var. Uzaktan yönlendirildiklerini söyleyebilirim. Ama burada üç kişiyiz ve hepi topu sayıca iki mislimiz kadarlar. Telaşa ne gerek var?"  
"Ne olduklarını bilmiyoruz," dedi Flora.  
Kapı gene vuruldu.  
"Ne fark eder ki?"  
"Hiç fark etmez," dedim. "Gidip onları içeriye alayım mı?"  
İkisinin de rengi atıverdi.  
"Beklesek de olur."  
"Polisi çağırabilirim," dedim.  
İkisi de kahkahalarla güldüler, neredeyse isterikçe. "Ya da Eric'i," dedim, birdenbire Flora'ya bakarak. Ama başını iki yana salladı.  
"Vaktimiz yok. Elimizde Koz Kartı var ama o cevap verene kadar -şayet-vermeyi seçerse- iş işten geçer."  
"Hem bu onun işi bile olabilir, ha?" dedi Random.  
Flora "Bundan şüpheliyim," dedi, "hem de çok. Bu onun tarzı değil."  
"Doğru," diye yanıtladım sırf laf olsun ve olayların içinde bulunduğumu bilsinler diye.  
Kapı bir kez daha ve çok daha gürültülü vuruldu.  
"Ya Carmella?" diye sordum aniden aklıma gelince.  
Flora başını iki yana salladı.  
»  
50

#### AMBER YILLIKLARI - 1

"Onun kapıyı açmasının ihtimal dahilinde olmadığına karar verdim"  
"Ama karşına neyin çıkacağını bilmiyorsun ki," diye bağırdı Random ve ansızın odadan çıktı.  
Onu koridor ve antre boyunca takip edip, Carmella'nın kapıyı açmasını kılpayı engelledim.  
Kızı odasına yollayıp kapıyı kilitlemesini tembihledik ve Random "Bu, muhalefetin gücünü gösteriyor. Neredeyiz, Corwin?" diye gözlemde bulundu.  
Omuz silktim.  
"Bilsem söyledim. En azından şimdilik bu işte beraberiz. Geri dur!"  
Kapıyı açtım.  
İlk adam beni kenara itmeye kalktı ve kolumla onu engelledim.  
Altı kişiydiler, görebiliyordum.  
"Ne istiyorsunuz?" diye sordum onlara.  
Ama tek bir kelime bile konuşulmadı ve silahlan gördüm.  
Tekmeyi savurup kapıyı tekrar kapadım ve sürgüyü çektim.  
"Pekâlâ, gerçekten de oradalar," dedim. "Bu dolabı senin çevirmediğini nereden bileyim?"  
"Bilemezsin," dedi, "ama keşke ben çevirseydim. Vahşi görünüyorlar."  
Kabullenmeye mecburdum. Verandada duran heriflerin hepsi de iri kıyımdı ve gözlerini örtmek için şapkalarını aşağı indirmişlerdi. Yüzleri gölgeler içindeydi.  
"Keşke nerede olduğumuzu bilseydim," dedi Random.

Kulak zarımda tüyleri diken diken eden bir titreşim hissettim. O anda Flora'nın düdüğünü çaldığını anladım.

ROGER ZELAZNY

Solumda bir yerlerden bir cam kırıldığında bir dizi homurtu ve havlamaları işitmek beni hiç şaşırtmadı.

"Flora "köpeklerini çağırdı," dedim, "başka koşullar altında bizim peşimizde olabilecek altı acımasız ve saldırgan hayvan." Random başıyla onayladı ve ikimiz de camların kırıldığı yöne ilerledik.

Oturma odasına vardığımızda iki adam şimdiden içeriye girmişlerdi ve ikisi de silahlıydı.

İlkinin üzerine çullanıp yere düşürdüm, ikincisine ateş açtım. Random kılıcını savurarak üzerimden sıçradı ve ikinci adamın başının omuzlarından ayrıldığını gördüm.

Pencereden o âna kadar iki kişi daha girmişti. Otomatiği üzerlerine boşalttım ve benim silahıma ait olmayan atış sesleriyle karışmış halde Flora'nın köpeklerinin hırlamalarını işittim.

Adamlardan üçünün ve Flora'nın aynı sayıda köpeğinin yerde yattığını gördüm. Onların yarısını hallettiğimizi düşünmek içime ferahlık verdi ve geri kalanlar pencereden içeri girerken bir başkasını daha öldürmeme kendim de şaşıttım.

Aniden ve düşünmeksizin kocaman, fazlaca şişkin bir koltuğu kaptım ve odanın karşı ucuna, belki on metre uzağa fırlattım. Koltuk, çarptığı adama belkemiğini kırdı.

Geri kalan ikisine doğru atıldım ama ben odanın diğer tarafına ulaşmadan Random birisini süvari kılıcıyla şişlemiş, birtirmeleri için köpeklere terk etmişti ve diğerine dönmekteydi. Ama Random davranamadan adam alaşağı edilmişti. Gerçi önce köpeklerden birini daha öldürmüştü, fakat bu son öldürüşü oldu. Random onu boğazladı.

Köpeklerden ikisi ölmüş, biriyse kötü yaralanmıştı. Random yaralı hayvanı seri bir darbeye öldürdü ve dikkatimizi adamlara verdik.

52

AMBER YILLIKLARI - 1

Görünüşlerinde alışılmadık bir şey vardı.

Flora içeri girdi ve bunun ne olduğunu anlamamıza yardım etti.

Bir kere, altısının da gözleri kan çanağı gibiydi. Hem de fazlasıyla. Gerçi içinde bulundukları durumda, normal gözüküyordu.

Bir diğer şey, hepsinin de parmaklarında fazladan birer boğum ve ellerinin üzerinde öne doğru kıvrık sivri mahmuzlar olmasıydı.

Hepsinin de çeneleri öne çıkıktı ve birini zorlayıp açtığımda çoğu normal insan dışından uzun, bir kaçışa çok daha sivri görünen kırk dört diş saydım. Tenleri külrengine çalıyordu, sert ve parlaktı.

Başka farklılıklar da vardı kuşkusuz, ama bunlar bir şeyi kanıtlamaya yeterdi.

Silahlarını topladık ve üç küçük, düz tabancayı alıkoydum.

"Evet, Gölgeler'den dışarı süründüler," dedi Random ve başımla onayladım. "Şanslıydım da. Öyle görünüyor ki takviye birliklerle ortaya çıkacağımı hiç hesaba katmamışlardı... asi bir kardeş ve neredeyse yarım ton köpek."

Gidip kırık camdan dışarı baktı ve bu işi onun yapmasına göz yummaya karar verdim. Bir süre sonra "Hiçbir şey yok," dedi. "Hepsini hakladığımızdan eminim." Kalın, turuncu perdeleri örttü ve önlerine bir sürü yüksek sırtlı mobilya dizdi. O bunu yaparken ben de adamların ceplerini boşalttım. Kimlik türü hiçbir şeye rastlamamak beni şaşırtmamıştı. "O zaman kütüphaneye dönelim de," dedi, "içkimi bitireyim."

Bununla beraber, yerine oturmadan önce kılıcı özenle temizledi, duvardaki askısına astı. Ben de o sırada Flora'ya bir

53

ROGER ZELAZNY

içki doldurdum.

"Öyle görünüyor ki geçici olarak güvenlikteyim," dedi,

"şimdi resmi üçümüz paylaştığımızı göre."

"Öyle görünüyor," diye kabul etti Flora.

"Tanrım, dünden beri ağzıma lokma koymadım!" diye açıkladı Random. Bunun üzerine Flora Carmella'ya oturma odasından uzak durduğu sürece dışarısının güvenli olduğunu ve kütüphaneye bolca yemek getirmesini söylemeye gitti.

O odadan çıkar çıkmaz Random bana dönüp sordu, "Söyle bakalım, ikinizin arasında ne var?"

"Ona sırtım dönme sakın."

"Hâlâ Eric'e mi ait?"

"Anladığım kadarıyla."

"O zaman burada ne işin var?"

"Eric'i benim peşimden şahsen gelmesi için kandırmaya çalışıyordum. Beni ele geçirmenin tek yolunun bu olduğunu biliyor ve beni ne kadar istediğini görmek istedim."

Random başını iki yana salladı.

"Böyle yapacağını sanmıyorum. Hiç şansın yok. Sen burada o orada olduğunuz müddetçe neden başını deliğinden uzatsın ki?"

"Ben de az önce aynı sonuca vardım."

O zaman gözleri ışıldadı ve eski tebessümü yine belirdi.

Elini saman rengi saçlarında dolaştırdı ve gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

"Belki," dedim.

"Bana 'belki' numarası çekme, bebeğim. Her yanından belli oluyor. Neredeyse seninle gitmeyi isteyeceğim geliyor. İlişkilerim içinde en çok seksi, en az da Eric'le aramda olanı se-

AMBER YILLIKLARI - 1

verim."

Kafamda ölçüp biçerken bir sigara tellendirdim.

"Düşünüyorsun," dedi ben düşünürken, " 'Random'a bu sefer nereye kadar güvenebilirim? Sinsinin, adinin tekidir. Tıpkı adı gibidir' ve eğer birisi daha iyi bir anlaşma önerirse hiç şüphesiz beni satar.' Doğru mu?"

Başımınla onayladım.

"Ama Corwin birader, unutma ki sana pek faydam dokunmamakla beraber özellikle zararım da olmadı. Ah, birkaç şaka yapmışımdır, kabulleniyorum. Ama her şey bir yana, ailede en iyi geçinen kardeşler olduğumuzu söyleyebilirsin... yani birbirimizin yoluna çıkmadık. Bir daha düşün. Sanırım Flora'nın ya

da kadınının geldiğini duyuyorum, o yüzden konuyu değışti-  
relim... Ama elini çabuk tut. Yanında ailenin favori oyun kart-  
ları yoktur herhalde, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

Flora odaya girdi ve "Carmella birazdan yiyecek birşeyler  
getirecek," dedi.

Buna içtik ve Flora'nın arkasından Random bana göz kırp-  
tı.

Ertesi sabah oturma odasındaki cesetler kaybolmuştu, halı-  
da leke yoktu, pencere onarılmış gözüküyordu ve Random  
bunların "çaresine baktığını" söyledi. Onu daha fazla sorgula-  
mayı uygun görmedim.

Flora'nın Mercedes'ini ödünç alıp dolaşmaya çıktık. Kırılık  
alanlar tuhaf şekilde değışmiş görünüyordu. Neyin eksik ya da  
yeni olduğunu tam olarak bilemiyordum ama her nasılsa bir-  
şeyler farklı geliyordu. Bu da düşünmeye kalkıştığım da başımı  
ağrıyordu, bundan ötürü bu tür düşünceleri şimdilik bir ke-  
'Randomı' İngilizce'de "gelişigüzel" demektir.

S 5

ROGER ZELAZNY

nara bırakmaya karar verdim.

Ben direksiyondaydım, Random da yanımdaydı. Sırf nasıl  
bir tepki uyandıracağını görmek için Amber'de olmak isteğimi  
bir kez daha dile getirdim.

"Merak ediyordum," diye yanıtladı, "acaba katıksız ve yalın  
bir intikam için mi yola çıktın, yoksa daha fazlası için mi?"

Böylece uygun gördüğüm üzere yanıt vermek ya da verme-  
mek üzere topu tekrar bana atmıştı.

Uygun gördüm. Beylik cümleyi kullandım.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedim, "şansımı talimine  
çalışıyordum. Biliyor musun, şöyle bir 'deneyebilirim.'"

O zaman bana döndü (yan pencereden dışarıya bakıyor-  
du) ve şöyle dedi:

"Sanırım hepimiz bu hırsla veya en azından düşünceye sa-  
hiptik -bende olduğunu biliyorum, kendimi oyunun başında  
devre dışı bırakmama rağmen- neler hissettiğime bakıyorum  
da, denemeye değer. Biliyorum, sana yardım edip etmeyece-  
ğimi soruyorsun.

"Yanıt 'evet.' Bunu sırf diğerlerinin planlarına çomak sok-  
mak için yapacağım." Sonra sordu: "Flora için ne düşünüyor-  
sun? Herhangi bir yardımı olur mu?"

"Bundan şüphe duyarım," dedim. "Eğer birşeyler kesin ol-  
sa o da dahil olurdu. Ama bu noktada kesin olan ne var ki?"

"Varsa şayet."

"Varsa şayet," diye yineledim, böylece nasıl bir yanıt alaca-  
ğımı bildiğimi düşünecekti.

Hafızamın durumuna ilişkin ona sır vermekten korkuyor-  
dum. Ona söylemekten de korkuyordum, dolayısıyla söyleme-  
dim. Bilmek istediğim çok fazla şey vardı, ama kimseye güve-  
nemezdim. Arabayla giderken bu konuyu biraz düşündüm.

56

AMBER YILLIKLARI - 1

"Evet, ne zaman başlamak istersin?" diye sordum.

"Sen ne zaman hazırsan."

İşte orada, tam önümdeydi ve onunla ne yapacağımı bilmi-

yordum.

"Şimdi yapmaya ne dersin?" dedim.

Sessizdi. Bir sigara yaktı, vakit kazanmak içindi sanırım.

Ben de aynısını yaptım.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "En son ne zaman geri dönmüş-tün?"

"Kahrolsun, o kadar çok oldu ki," dedim ona, "yolu anım-sayacağımdan bile emin değilim."

"Tamam," dedi, "o zaman geri dönebilmemizden önce uzaklaşmamız gerekecek. Ne kadar benzinin var?"

"Deponun dörtte üçü dolu."

"O zaman şu köşeden sola dön, neler olacak görelim."

Bunu yaptım ve ilerlerken kaldırımlar parıldamaya başladı.

"Kahretsin!" dedi. "Yolu yürüyeli neredeyse yirmi yıl oldu.

Doğru şeyleri hemen anımsıyorum."

Araba yol almaya ve ben de ne haltlar döndüğüne şaşma-ya devam ettik. Gökyüzü azıcık yeşermişti, sonra gölgelenip pembeleşti.

Som sorma isteğimi bastırarak dudağımı ısırdım.

Bir köprünün altından geçtik ve diğer taraftan çıktığımızda gökyüzü yine normal renkteydi, ama her yer yel değirmenle-riyle doluydu, büyük, san olanlarıyla.

"Kaygılanma," dedi hemen, "daha kötüsü de olabilirdi."

Yanımdan geçtiğimiz insanların bir hayli tuhaf giyindiklerini ve yolun taş döşeli olduğunu fark ettim.

"Sağa dön."

Döndüm.

57

ROGER ZELAZNY

Mor bulutlar gökyüzünü kapladı ve yağmur başladı. Şim-şek azametle yürüdü gökyüzünde ve tepemizde gürledi. Silecekleri çalıştırıyordum ama pek işe yaramıyorlardı. Farları ya-kıp hız kestim.

Rüzgâra karşı yakasını kaldırmış, başını eğmiş ve baştan aşağı grilere bürünmüş bir atlinin karşı yönden hızla gelip ya-nımdan geçtiğine yemin edebilirdim.

Derken bulutlar parça parça ayrıldı ve biz bir sahil boyunu izlemeye başladık. Dalgalar yükseklerle sığıyor ve üzerlerinde devasa martılar uçuyorlardı. Yağmur dinmişti, farları ve silecekleri kapattım. Yol şimdi şoseydi ama bu yeri hiç tanı mıyordum. Dikiz aynasında az önce terk ettiğimiz kasabadan eser yoktu. Aniden karşıma çıkan, rüzgârın bir o yana, bir bu yana savurduğu bir iskeletin asılı olduğu darağacının yanından ge-çince ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı.

Yolumuz sahilden uzaklaşıp bir tepenin çevresini döner-ken Random sadece sigara içip pencereden dışarı bakmaya devam etti. Çayırılık, ağaçsız bir ova sağımıza serildi ve bir di-zi tepe solumuzda gitgide yükseldi. Gökyüzü koyu ama canlı bir maviydi, tıpkı gölgelik, derin, temiz bir havuz gibi. Böyle bir göğü daha önce gördüğümü hiç anımsamıyordum.

Random izmaritini fırlatmak için penceresini açtı ve buz gi-bi bir meltem içeri girip o pencereyi tekrar kapayana kadar arabanın içinde girdaplandı. Meltemde deniz kokusu vardı, tuzlu ve keskin.

"Bütün yollar Amber'e çıkar," dedi sanki bırı bir atasözü-ymüşçesine.

Sonra Flora'nın önceki gün dediklerini anımsadım. Flo-

ra'nın sözlerinin neyi ima ettiğini kavradığımda bir ahmak ya da önemli bilgileri saklayan biri gibi görünmek istemiyordum,  
5 8

AMBER YILLIKLARI - 1

ama onun olduğu kadar kendi iyiliğim için de bunu söyleme-  
liydim.

"Biliyor musun," diye girdim söze, "önceki gün sen aradı-  
ğında ve telefonu Flora evde olmadığı için ben açtığımda,  
içimde onun Amber'e ulaşmaya yeltendiği ve yolu kapalı bul-  
duğuna dair güçlü bir his var."

Bunun üzerine Random güldü.

"Bu kadının hayalgücü çok kıt," diye karşılık verdi. "Böyle  
bir zamanda yol elbette kapalı olacaktı. Eninde sonunda yürü-  
mek zomnda kalacağız. Bundan eminim ve hiç şüphesiz ba-  
şarmak tüm gücümüzü ve becerimizi gerektirecek, başarabilir-  
sek tabii. Tüm yol boyunca çiçek tarlasında yürüyüp, şaşıalı  
bir prenses gibi geri dönebileceğini mi sanıyordu? O salak sür-  
tüğün teki. Aslında yaşamayı hak etmiyor, ama bunu söyle-  
mek bana düşmez, henüz."

"Kavşaktan sağa sap," dedi.

Neler oluyordu? Etrafımızdaki egzotik değişikliklerden bir  
şekilde onun sorumlu olduğunu fark etmiştim ama bunu nasıl  
yaptığını, bizi nereye götürdüğünü kestiremiyordum. Bunun  
sırrını öğrenmem gerektiğini biliyordum, ama açıkça sormak  
olmazdı, yoksa bilmediğimi anlardı. Sonra da onun eline dü-  
şerdim. Sigarasını tütürüp gözünü uzaklara dikmekten başka  
bir şey yapmıyormuş gibiydi, ama yoldaki bir çukurdan çıktı-  
ğımızda mavi bir çöle girdik ve tepemizde, pırıl pırıl gökteki  
güneş pembeydi. Dikiz aynasında görebildiğim kadarıyla çöl  
miller boyunca uzanıyordu. Güzel numaraydı doğrusu.  
Sonra motor öksürdü, durakladı, kendini topladı ve perfor-  
mansını yineledi.

Direksiyon ellerimin allında şekil değiştirdi.

Bir hilale dönüştü; koltuk gerilemiş, araba yola daha yakın-  
59

ROGER ZELAZNY

laşmış gibiydi ve ön camın eğimi artmıştı.

Yine de ağzımı açmadım, lavanta renkli kum fırtınası bize  
çarptığında bile.

Ama fırtına dağıldığında hayretten ağzım açık kaldı.

Önümüzde yaklaşık bir mil boyunca uzanan tümü de tam-  
pon tampona bir araba kuyruğu vardı. Oldukları yerde duru-  
yorlardı ve kornalarını işitebiliyordum.

"Yavaşla," dedi. "Bu ilk engel."

Öyle yaptım ve bir diğer kum rüzgârı esti üzerimizden.

Farları yakamadan kaybolmuştu ve gözlerimi birkaç kez  
kırpıştırdım.

Arabaların tümü gitmiş, kornaları susmuştu. Ama şimdi  
otoyol, bir zamanlar kaldırımların da olduğu gibi parıldıyordu  
ve Random'un sessizce birine ya da bir şeye küfrettiğini duy-  
dum.

"O engeli koyan her kimse, tam yapmamızı istediği gibi  
kaydığımdaya eminim," dedi, "ve onun beklediği şeyi yapmış

olmak canımı sıkıyor... bariz olan şeyi."

"Eric mi?" diye sordum.

"Belki. Sence ne yapmalıyız? Durup bir süre zor yolu mu takip edelim, yoksa devam edip başka engel olup olmadığına mı bakalım?"

»

"Azıcık daha ilerleyelim. Hem bu daha ilkiydi zaten"

"Pekâlâ," dedi, ama "ikincinin ne olacağını kim bilebilir?" diye de ekledi.

İkincisi bir şeydi... onu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyordum.

Kolları olan bir maden eritme makinesi gibiydi. Yolun ortasına eğilmiş, uzanıp arabaları yakalıyor ve yiyordu.

Frene asıldım.

60

AMBER YILLIKLARI - 1

"Neyin var?" diye sordu Random. "Devam et. Onları başka nasıl geçebiliriz ki?"

"Beni biraz sarstı," dedim ve bana yan gözle uzun uzadıya, garip bir bakış attı, bu' sırada bir diğer toz fırtınası patladı. Bunu söylemekle hata ettiğimi anladım.

Toz dağıldığında bir kez daha boş bir yolda hızla ilerliyoruz. Uzakta kuleler vardı.

"Galiba onun canına okuduk," dedi Random. "Birkacını birleştirdim, sanırım onun beklemediği bir şeydi olabilirdi. Zaten hiç kimse Amber'e giden tüm yolları kapayamaz."

"Doğru," dedim, kırdığım hangi pot beni o bakışa hedef yapmışsa kurtulmayı umarak.

Random'u şöyle bir tarttım. Bir önceki gece benim kadar kolayca ölebilecek, cılız görümlü, ufak tefek bir adamdı.

Neydi onun gücü? Ya tüm bu Gölgeler hakkında konuşulanlar? İçimden bir şey Gölgeler her ne ise, şimdi bile onların arasında hareket ettiğimizi söylüyordu. Nasıl? Random'un yaptığı bir şeydi bu ve fiziksel olarak rahat, elleri göz önünde durduğuna göre, zihniyle yaptığı bir şey olduğuna kanaat getirdim. İyi de, nasıl yapıyordu?

Evet, onu sanki içinde hareket ettiği evren koskoca bir denkleymiş gibi "eklemek" ve "çıkarmaktan" bahsederken duymuştum.

Ani bir kesinlikle karar verdim ki bizi ulaşmak için denklemini çözmekte olduğu o tuhaf mekâna, Amber'e gitgide yaklaştırmak için etrafımızı saran gözle görülür dünyaya birşeyler ekliyor ya da ondan birşeyler çıkartıyordu.

Nasıl yapıldığını bir zamanlar benim de bildiğim bir şeydi bu. Bir anda anladım ki işin sırrı Amber'i anımsamakta yatıyordu. Ama ben anımsayamıyordum.

61

ROGER ZELAZNY

Yol beklenmedik şekilde virajlandı, çöl sona erdi ve yerini uzun, mavi, sivri görümlü çimenlere bıraktı. Bir süre sonra arazi biraz tepelik bir hal aldı. Üçüncü tepenin eteğinde asfalt bitti ve daracık bir toprak yola girdik. Yol iyice sıkıştırılmıştı ve arasından şimdi süngüye benzer devedikeni çalılarının ve bodur fundaların göze çarptığı daha büyükçe tepelerin arasından kıvrılıyordu.

Yarım saat böyle gittikten sonra tepeler gözden kayboldu ve üzerinde güz turuncusu ve elmas biçimli mor yapraklar taşıyan bodur, koca gövdeli ağaçlardan oluşmuş bir ormana girdik.

Hafif bir yağmur çiselemeye başladı ve her yanımızda gölgeler vardı. Islak yaprakların oluşturduğu halıdan solgun bir sis yükseliyordu. Sağımda bir yerlerden bir uluma işittim. Direksiyon üç kez daha şekil değiştirdi, son hali sekizgen, ahşap bir hadiseydi. Araba şimdi bir hayli uzamıştı ve nereden bulduysak bir de flamingo şekilli kaput süsü edinmiştik. Bu konularda yorum yapmamak için kendimi güçlkle zaptettim, bilakis koltuk ne şekil alırsa, aracın kullanımı için yeni ne gerekirse uyum sağladım. Bununla beraber, başka bir uluma daha duyulduğu sırada Random direksiyona baktı, başını salladı ve bir anda ağaçlar çok daha yüksek, sarkan sarmaşıklarla ve İspanyol yosunundan mavi bir örtüye benzer bir şeyle sarmalanmış, araba da neredeyse normale dönmüştü. Yakıt göstergesine baktım ve yarım depo benzinimiz kaldığını gördüm.

İlerliyoruz dedi kardeşim ve başıııia onayladım.

Yol ansızın genişledi ve beton bir yüzey edildi. İki yanımızda da çamurlu su dolu kanallar vardı. Yapraklar, küçük dallar ve renkli kuş tüyleri ışıldıyordu yüzeylerinde.

Birden bire başım döndü, kendimi sarhoş gib< hissettim.

f.2

AMBER YILLIKLAR] - 1

Affla daha dile getiremeden "Ağır ağır ve derin nefes al," dedi Random. "Kestirmeden gidiyoruz ve atmosfer ile yerçekimi bir siire için farklı olacak. Sanırım şimdiye kadar epey şanslıydık. Sonuna kadar zorlamak istiyonim ki olabildiğince çabuk ve olabildiğince yakma gidebilelim."

"İyi fikir," dedim.

"Belki, belki de değil," diye yanıtladı, "ama bence buna değer... Dikkat et!"

Tepeden yukarı tırmanıyorduk ve bir kamyon dosdoğru üzerimize geliyordu. Yanlış şeritteydi. Kaçmak için direksiyonu kırdım, o da aynısını yaptı. Son anda yoldan çıkıp soldaki yumuşak bankete girdim, bir çarpışmayı engellemek için arabanın burnu kanalın kıyısına dönüktü.

Tanker sağımda durdu. Banketten çıkıp yola dönmeye kalktım, ama yumuşak toprağa saplanmıştık.

Sonra bir kapının çarptığını işittim ve sürücünün aracın sağ kapısından indiğini gördüm ki bunun anlamı, muhtemelen kendisinin yolun doğru tarafından geldiği, bizim yanlış şeritten gittiğimizdi. Amerika'nın hiçbir yerinde trafiğin İngiliz usulü işlemediğinden emindim, ama benim bildiğim Dünya'yı geride bırakalı çok olduğu da su götürmez bir gerçektir.

Kamyon bir yakıt tankeri idi. Yanında büyük, kan kırmızısı harflerle ZUNOCO yazısı ve altında da "Büdü Dünyaya Ulaşıyoruz" sloganı yazılıydı. Ben inip, arabanın etrafını dönmeye ve özür dilemeye başlarken, şoför ağzına geleni söylüyordu. Benim kadar iri yapıydı ve bir eliyle krikonun sapını tutuyordu.

"Bak, üzgün olduğumu söyledim," dedim ona. "Daha ne yapayım? Kimsenin bumu bile kanamadı ve hiç hasar yok."

"Senin gibi kahrolasica sürücüler yola salmamalılar!" diye

(,3

ROGER ZELAZNY

bağırdı. "Allahm belası bir tehlikesin sen!"

Bunun üzerine Random arabadan çıktı, "Bayım, yola koyulsan iyi edersin!" dedi ve elinde bir tabanca vardı.

"Kaldır şu silahı," dedim ona, ama emniyeti açıp nişan aldı.

Herif arkasını dönüp koşmaya başladı, korkudan ağzı açık kalmış, gözleri faltaşı gibi olmuştu.

Random silahın namlusunu doğrultup adamın sırtına dik-katlice nişan aldı ama tam tetiği çektiği anda koluna vurmaya başardım.

Mermi asfalta çarpıp sekti.

Random bana döndü, yüzü neredeyse bembeyazdı.

"Seni kahrolasica salak!" dedi. "O atış tankere isabet edebiliyordu!"

"Nişan aldığın adama da."

"Kimin umrunda? Bu yoldan bu nesilde bir daha geçecek değiliz. O piç kurusu bir Amber Prensi'ne sövmeye cüret etti! Ben senin şerefini düşünüyordum."

"Kendi şerefimi düşünebilirim," dedim ona ve birdenbire soğuk, kudretli bir şey beni hükmüne aldı. "Çünkü onu öldürmek bana düşerdi, sana değil, şayet isteseydim," diye yanıt verdim ve içimde bir nefret uyandı.

Tankerin kapısı kapanır ve araç yoluna devam ederken

Random başını önüne eğdi.

"Üzgünüm, ağabey," dedi. "Haddimi bilemedim. Ama birinin seninle bu tarz konuşması bana dokundu. Onu uygun gördüğün yöntemle ortadan kaldırmam için beklemeli, ya da en azından sana danışmalıyım."

"Her neyse, boşver," dedim ona. "Yola dönüp devam edelim, edebiliyorsak eğer."

64

## AMBER YILLIKLARI - 1

Arka tekerlekler jant kapaklarına kadar gömülmüştü ve onlara bakıp, en iyi şekilde nasıl halledebileceğimize karar verene çalışırken Random seslendi, "Tamam, ben ön tamponu tuttum. Sen de arkadan kaldır, yola taşıyalım... ve sol şerite bırıksak iyi ederiz."

Şaka etmiyordu.

Yerçekiminin azaldığına dair birşeyler demişti, ama kendimi pek o kadar hafif hissetmiyordum. Güçlü olduğumu biliyordum bilmesine, ama bir Mercedes'in arkasını kaldırıp kaldıramayacağım konusunda şüphelerim vardı.

Diğer yandan, denemek zorundaydım, çünkü bunu ben-den bekliyor gibiydi ve belleğimdeki boşlukları ona belli edemezdim.

Böylece eğildim, dizlerimi büktüm, arabaya yapıştım ve bacaklarımı doğrultmaya başladım. Arka tekerlekler nemli topraktan bir şapırtıyla kurtuldu. Arabanın arka ucunu yerden yarım metre yukarıda tutuyordum! Kahrolasica, ağırdı!... Ama yapabiliyordum!

Her attığım adımla toprağa neredeyse on beş santim batıyordum. Ama taşıyordum. Random da kendi tarafında aynısını yapıyordu.

Amortisörlerin hafif bir sarsıntısıyla arabayı yola bıraktık.

Sonra ayakkabılarımı çıkartıp içlerini boşalttım, tutam tutam otlarla sildim, çoraplarımın suyunu sıktım, pantolonumun paçasını silkeleyip ayağımdakileri arka koltuğa attım, çıplak ayakla sürücü koltuğuna geçtim.

Random da yolcu tarafına atladı ve konuştu, "Bak, tekrar özür dilemek istiyorum..."

"Unut gitsin," dedim. "Oldu ve bitti."

"Evet, ama bunu aleyhimde kullanmanı istemem."

(,5

ROGER ZELAZNY

"Kullanmayacağım," dedim ona. "Sadece gelecekte, benim mevcudiyetimde can alman gerektiğinde sabırsızlık etme."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi.

"O zaman yola düşelim," dedim ve yola düştük.

Önce kayalık bir kanyondan geçtik, ardından baştan aşağı cam ya da camsı bir maddeden yapılmışa benzeyen, binaları uzun, ince ve kırılğan görünümlü bir şehrin ve pembe güneş ışığının içlerinden geçerek iç organlarını ve son öğünlerinin kalıntılarını ifşa ettiği insanların arasından. Biz arabayla giderken uzun uzun baktılar. Sokak köşelerinde toplanmışlardı ama hiç kimse bizi durdurmaya veya önümüzden geçmeye kalkışmadı.

"Bu yerin Charles Fort'lari hiç şüphesiz bu olayı yıllar yılı anlatıp duracaklar," dedi kardeşim.

Başım la evetledim.

Derken yol kayboldu ve sanki bitimsiz bir silikon tabakasının üzerinde yol almaya başladık. Bir süre sonra daralıp yine yol haline geldi ve çok geçmeden sağımızda ve solumuzda alçak, kahverengi ve pis kokulu bataklıklar belirdi. Sonra üstümüzden yarasa kanatlı devasa bir şekil geçti. Gök şimdi lacivertti, güneş ise ölgün altın rengi.

"Çeyrek depodan az benzinimiz kaldı," diye yorumda bulundum. \*

"Tamam," dedi Random, "durdur arabayı."

Öyle yaptım ve bekledim.

Uzunca bir süre -belki altı dakika- sessiz kaldı, sonra

"Sür," dedi.

Yaklaşık üç mil sonra kütüklerden oluşmuş bir barikata

\* Charles Fort: 1874-1932 yılları arasında yaşamış ve kendini dünya üzerinde gerçekleşen doğaüstü olayların kaydını tutmaya adanmış bir gazeteci.

(ife

AMBER YILLIKLARI - 1

stladık ve\* çevresini dönmeye koyuldum. Barikatın bir yanında bir kapı vardı ve Random bana, "Duyrup kornaya bas," dedi.

Öyle yaptım ve bir süre sonra tahta kapı koskoca demir menteşelerinin üstünde gıcırdayıp içe doğru açıldı.

"İçeri gir," dedi Random. "Güvenlidir."

Girdim, solumda balon kafalı üç Esso pompası vardı, arkalarında duran küçük bina ise daha sıradan şartlar altında sayısız defa görmüş olduğum şeylerden biriydi. Pompalardan birinin yanına yanaşıp bekledim.

Binadan çıkan adam bir buçuk metre boyunda, inanılmaz genişlikte ve çilek bumnluydu ve omuzlarının arası belki bir metre vardı.

"Ne olsun?" dedi. "Depoyu doldurayım mı?"  
Başımı salladım. "Normal benzin," dedim.  
"Az ileri al," dedi.  
Öyle yaptım ve Random'a sordum, "Param burada geçer mi?"  
"Bir bak," dedi bana, ben de öyle yaptım.  
Cüzdanım köşelerinde romen rakamları ve takip eden  
"D.R" harfleri bulunan turuncu ve sarı banknotlarla dolup taşıyordu.  
Ben desteleri incelerken Random sırttı.  
"Gördün mü? Her şeyin icabına baktım," dedi.  
"Harika. Bu arada, ben acıktım."  
Etrafımıza bakındık ve bir başka dükkânda bize koca bir tabeladan bakan ve Kentucky Kızarmış Tavukları satan bir beyefendi resmi gördük.  
Çilek burun hesabı yuvarlamak için az miktar yakıtı yere döktü, hortumu yerine astı, yaklaştı ve "Sekiz Drachae Ref>7

ROGER ZELAZNY

gum," dedi.  
Üzerinde "V D.R." yazan turuncu bir para ile üç adet "I D.R." çıkartıp uzattım.  
"Sağol," dedi ve cebine tıktırdı. "Arabanın yağına, suyuna da bakayım mı?"  
"Bak."  
Biraz su ekledi, yağ seviyesinin iyi olduğunu söyledi ve ön camı pis bir bezle silip kirletti. Sonra el sallayıp kulübesine geri döndü.  
Kenni Roi'nın önüne çekip bir kap dolusu Kentucky Kızarmış Kertenkele Köftesi ve düşük alkollü, tuzlu bira aldık. Sonra dış binanın önüne çıktık, kapıda kornaya bastık ve sağ omzunda baltalı mızrak bulunan bir adam gelip kapıyı açmca-ya kadar bekledik.  
Sonra tekrar yola koyulduk.  
Önümüze bir tiranozor atladı, bir anlığına duraksadı, sonra sol tarafa doğru yoluna devam etti. Üzerimizden üç pterodaktıl daha uçtu.  
"Amber'in göğünden vazgeçmeye gönlüm hiç varmıyor," dedi Random -her ne demekse- ben de ona homurdanarak karşılık verdim.  
"Gerçi tümünü birden bir anda denemeye cesaret edemiyorum," diye devam ettim,\*söze, "parçalarımıza ayrılabiliriz."  
"Peki," deyip kabullendim.  
"Öte yandan, bu yerden hoşlanmıyorum."  
Başımı salladım ve öylece devam ettik sürmeye, silikon düzlüğü sona erip dört bir yanımızda çıplak kayalar uzanmca-ya kadar.  
"Şimdi ne yapıyorsun?" diye soracak oldum.  
"Göğü tutturduğuma göre, araziye deneyeceğim," dedi.  
68

AMBER YILLIKLARI - 1

Biz ilerledikçe yekpare kaya örtüsü dağınık taşlara dönüşmeye başlamıştı. Taşların arasında çıplak, kara toprak vardı. Çok geçmeden taşlar azalmış, toprak daha görünür olmuştu. Nihayet tek tük yeşillikler gördüm. Önce şurada burada biraz

çimen vardı. Ama parlak, çok parlak bir yeşildi, bildiğim kadarıyla Dünya üzerinde görülmedik bir cins.

Sonra fazlalaştı.

Birazdan yolumuzun üzerinde ağaçlar da göze çarpmaya başlamıştı.

Sonra bir orman.

Ama ne orman!

Hayatımda hiç böyle ağaçlar görmemiştim; ulu ve haşmetli, bir nebze altın rengi karışmış derin ve zengin bir yeşil. Göğre kule gibi yükseliyor, deliyorlardı adeta. İçlerinde muazzam çamlar, meşeler, akçaağaçlar ve ayırt edemediğim daha nice-leri vardı. Pencereyi araladığımda ağaçların arasında fantastik ve nefis rayihali bir meltem ağır ağır dolanıyordu. Kokuyu birkaç kez içime çektikten sonra pencereyi ardına kadar açıp öyle bırakmaya karar verdim.

"Arden Ormanı," dedi kardeşim olan adam. Söylediğinin doğru olduğunu biliyor, her nasılsa onu hem seviyor, hem de bil gisi ve bilgeliği yüzünden kıskanıyordum..

"Birader," dedim, "iyi beceriyorsun. Umduğumdan da iyi. Teşekkürler."

Bu onu bir nebze hazırlıksız yakalamış gibiydi. Sanki daha önce hiçbir akrabasından bir tek iyi söz işitmemişti.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," dedi, "ve tüm yol boyunca da yapacağıma söz veriyorum. Şuna bak! Göğü ve ormanı yaptık. Neredeyse inanasım gelmiyor! Yarı yolu geçtik. Ve bize bilhassa sonın çıkartan bir şey olmadı. Bana sorarsan

69 '

ROGER ZELAZNY

çok şanslıyız. Bana bir naiplik bahşedecek misin?"

"Evet," dedim bunun ne anlama geldiğini bilmeden, ama vermeyi isteyerek. Eğer gücüm dahilindeyse.

O zaman başıyla onayladı, "İyi adamsın," dedi.

Eli adam öldürmeye yatkın, küçük üç kâğıtçının tekiydi.

Hep bir çeşit asi olduğunu hatırlıyordum. Ana babamız onu geçmişte yola getirmeye çalışmış, asla çok başarılı olamamışlardı. Bununla birlikte farkına vardım ki onunla aynı anne ve babanın çocuğuyduk. Eric, Flora, Caine, Bleys ve Fiona'daysa durumun böyle olmadığını birdenbire anlamıştım. Belki diğerleriyle de, ama hatırladıklarım bunlardı, bunu kesinlikle biliyordum.

Devasa ağaçların oluşturduğu bir katedralin içinden, çıplak, toprak yolda ilerliyorduk. Yol sonsuza dek uzadıkça uzuyor gibiydi. Burada kendimi güvende hissediyordum. Ara sıra bir geyiği ürkütüyor, yolu geçen ya da kenarda duran bir tilkiyi şaşırtıyorduk. Yol yer yer toynak izleriyle doluydu. Güneş ışığı bazen yaprakların arasından süzülüyor, bir Hint enstrümanının sınımsız altın telleri gibi açılar oluşturuyordu. Meltem nemliydi ve yaşayan şeylerden izler taşıyordu. Bu yeri bildiğimi, geçmişte bu yolu at sırtında sık sık katettiğimi anımsadım. Arden Ormanı'nda at binmiş, yürümüş, avlanmıştım. Şu koca koca dalların altında sırtüstü uzanıp kollarımı başıma yastık yapmış, göğü izlemiştim. Şu devlerin bazılarının dallarına tırmanmış ve aşağıya, hiç durmaksızın değişen yeşil bir diyara bakmıştım.

"Burayı seviyorum," dedim, laf ağzımdayken yüksek sesle konuştuğumu fark ettim ve Random "Hep sevmişsindir," diye

yanıtladı ve sesinde neşe izleri var gibiydi. Emin olamadım. Sonra uzaklardan, bir av borusundan geldiğini bildiğim bir

70

#### AMBER YILLIKLARI - 1

seS işitildi-

"Daha hızlı sür," dedi Random apansızın. "Bu Julian'ın borusuna benziyor."

İtaat ettim.

Bont bir kez daha çalındı, daha yakından.

"Onun o kahrolasica tazıları arabayı paramparça edecek ve kuşları gözlerimizi oyup beslenecek!" dedi. "O bu kadar hazırlıklıyken karşı karşıya gelmekten nefret ediyorum. Avladığı her ne idiye, biliyorum ki kardeşlerinden ikisi gibi bir ödül için ondan seve seve vazgeçer."

"Bu günlerde yaşam felsefem 'Bana dokunmayan yılan bin yaşasın.' diye belirttim.

Random kıkır kıkır güldü.

"Ne kadar da değişik bir görüş. İddiaya girerim en fazla beş dakika dayanır."

Sonra boru tekrar çaldı, bu sefer daha da yakından. "Allah kahretsin!" dedi Random.

Hız göstergesi, modası geçmiş rünik rakamlarla yetmiş beş mili işaret ediyordu ve bu yolda daha fazla hız yapmaktan çekmiyordum.

Bir kez daha duyuldu boru, anık çok daha yakındı, üç uzun nota çaldı ve solumdan tazıların havlamasını da duyabildim.

"Amberden hâlâ uzak olsak da gerçek Dünya'ya çok yakınız şu anda," dedi kardeşim. "Yakındaki Gölgele'ın arasına kaçmak para etmeyecektir, çünkü arkamızdaki gerçekten de öysa peşimize düşecektir. Ya da gölgesi yapacaktır bunu."

"Ne yapacağız?"

"Gaza bas ve dua et, takip ettiği biz olmayalım."

Yine boai sesi ve bu sefer neredeyse yanıımızclaydı.

71

#### ROGER ZELAZNY

"Neye biniyor bu kahrolasica, lokomotif mi?" diye sordum.

"Bana kalırsa kudretli Morgenstern'e, şimdiye değin yarattığı atların en hızlısına biniyor derim."

'Yarattığı' kelimesinin bir süre kafamda dönüp dolaşmasına izin verdim, şaşkınlık içinde düşünüp taşındım. Evet, bu doğru, diyordu içimden bir ses. Julian Morgenstern'i Gölgele'lerden yaratmış, o hayvanda bir kasırganın ve şahmerdanın sahip olduğu güç ve hızı kaynaştırmıştı.

Hayvandan korktuğumu anımsadım ve derken gördüm onu.

Morgenstern hayatımda görmüş olduğum en büyük atlardan bile altı karış daha yüksekti, gözleri bir Weimaraner köpeğinin ölü renginde, donu ise açık bir kır rengindeydi ve toynakları cilalı çeliğe benziyordu. Rüzgâr gibi koşuyor, arabaya hız uyduruyordu ve eyerinde Julian oturuyordu... upuzun siyah saçları, mavi gözleriyle oyun kartındaki Julian. Üzerinde pullu, beyaz zırhı vardı.

Julian bize gülümseyip el salladı ve Morgenstern başını oy-

nattıkça görkemli yelesi rüzgârda bir bayrak misali dalgalandı. Bacakları neredeyse seçilemiyordu.

Julian'ın bir seferinde adamın birine benim eski elbiselerimi giydirip hayvana irkence yaptırttığını anımsadım. Bu sebeptendir ki ava çıktığımız bir gün, bir geyiğin derisini yüz-  
mek için eğildiğimde hayvan beni ezmeye kalkışmıştı. Hayvan kokumu alıp arabadaki ben olduğumu anla-  
sın "diye pencereyi sımsıkı kapattım. Ama Julian beni görmüş-  
tü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Dört yanında Fır-  
tına Tazıları o dayanıklı mı dayanıklı gövdeleri ve çelik misali  
dişleriyle koşuyorlardı. Onlar da Gölgele'den gelmişlerdi,  
7 2

#### AMBER YILLIKLARI - 1

çünkü hiçbir normal köpek bu şekilde koşamazdı. Ama kesin-  
likle biliyordum ki, "nomial" sıfatı bu mekândaki hiçbir şeye  
yakışınlamazdı.

Julian o sırada bize durmamızı işaret etti. Random'a göz at-  
tım, o da başıyla onayladı. "Eğer durmazsak bizi ezip geç-  
cek," dedi. Frenleyip yavaşladım, durdum.

Morgenstern şaha kalktı, havayı dövdü, dört toynağıyla  
toprağa vurdu ve eşkin gitmeye başladı. Köpekler dilleri dışar-  
da, göğüsleri körük gibi kalkıp inerek etrafımızı kuşattılar. At,  
ter olduğunu bildiğim göz alıcı bir ışıltıyla kaplıydı.

"Bu ne büyük sürpriz!" dedi Julian o tane tane, neredeyse  
özürlü konuşmasıyla ve üzerinde siyah yeşil halkalar bulunan  
koca bir şahin gelip sol omzuna tünedi.

"Ya, ne demezsin!" diye karşılık verdim. "Görüşmeydi na-  
sılsın?"

"Ah, muhteşem," dedi, "her zamanki gibi. Peki ya sen ve  
Random birader?"

"Gücüm kuvvetim yerimde," dedim ve Random başıyla  
onaylayıp "Böyle bir zamanda başka eğlencelerle meşgul ola-  
cağınızı düşünmüştüm," dedi.

Julian başını eğip ön camın ardından ona pis pis baktı.

"Hayvan boğazlamayı severim," dedi, "akrabalarımı da hiç  
aklımdan çıkartmam."

Ensemden aşağı hafif bir soğukluk yayıldı.

"Av peşindeydim ki motorlu taşıtınızın sesi dikkatimi dağıttı,"  
dedi. "O sırada içinde siz ikinizin bulunmanızı beklemiyordum.  
Sırf zevk için dolaşmaya çıkmadığınızı, ama aklınızda bir hedef  
olduğunu farz ediyorum. Sözelimi Amber gibi. Doğru mu?"

"Doğru," diye yanıtladım. "Sana neden orada değil de bu-  
rada olduğunu sorabilir miyim?"

73

#### ROGER ZELAZNY

"Eric beni bu yola nöbetçi dikti," diye yanıtladı ve o konu-  
şurken elim belimdeki tabancalardan birine gitti. Gerçi içimde  
herhangi bir kurşunun o zırhı delemeyeceği hissi uyanmıştı.  
Morgenstern'i vurmaya düşünüyordum.

"Pekâlâ kardeşlerim," dedi gülümseyerek. "Sizlere hoşgel-  
diniz diyor ve iyi bir yolculuk temenni ediyorum. Şüphesiz si-  
zi yakında Amber'de göreceğim. İyi günler," dedi ve dönüp  
ormana doğru gitti.

"Hemen uzaklaşalım buradan," dedi Random. "Belki de bir  
pusu ya da takip tasarlıyordur." Bunu söyledikten sonra belin-

den bir tabanca çekti, kucağına koydu.

Makul bir hızla sürdüm.

Hemen hemen beş dakika sonra, tam rahat nefes almaya başlamışken boruyu duydum. Gaza yüklendim. Bizi her halükârda yakalayacağını biliyordum ama elimden geldiğince arayı açmak ve vakit kazanmak niyetindeydim. Bir yerde az kal-sın bir geyiğe çarpıyordum ama çok hız kaybetmeden ya da arabayı hurdaya çevirmeden hayvanın yanından sıyırdık. Boru sesi şimdi daha yakından geliyordu ve Random yaka-sı açılmadık laflar sıralamaya başlamıştı.

İçimde hâlâ ormanda gidecek çok yolumuz olduğu şeklin-de bir his vardı ve bu beni hiç rahatlatmıyordu.

»

Uzun bir düzlüğe çıktık ve neredeyse bir dakika boyunca gazı kökleme fırsatım oldu. O sırada Julian'ın av boaisunun notaları daha geride kaldı. Ama yolun kıvrılıp virajlandığı bir kısmına geldiğimizde hız kesmeye mecbur oldum. Julian he-men arayı kapatmaya başlamıştı.

Yaklaşık altı dakika sonra dikiz aynasında göründü, yolda gökgürültüsü gibi ilerliyordu ve köpek sürüsü etrafında havla-yıp salya akıtıyorlardı.

74

#### AMBER YILLIKLARI - 1

Random penceresini açtı, sonra dışarı sarkıp ateşe başladı.

"Kahrolasica zırh!" dedi. "Onu iki kez vurduğumdan emi-nim ve tek Çizik bile yok."

"Ben de o hayvanı vurmayı düşünmüştüm," dedim, "ama sen atı bir dene."

"Denedim bile, hem de birkaç kez," dedi boş tabancayı ye-re atıp bir diğerini çekerken, "ya ben sandığımdan daha kara-vanacıyım, ya da 'Morgenstern'i devirmek için gümüş kurşun gerekir" diye boş yere dememişler."

Kalan mermilerle altı köpeği hakladı ama geriye hâlâ iki düzine kadar kalmıştı.

Ona kendi tabancalarından birini uzattım ve hayvanların beşini daha yere indirdi.

"Son kurşunu saklayacağım," dedi, "Julian'ın kafasına, eğer yeterince yakma gelirse diye!"

O sırada on beş metre kadar gerideydiler ve yaklaşıyorlar-dı, ben de frenlere asıldım. Köpeklerin bazısı vaktinde dura-madı ama Julian bir anda gözden kayboldu ve üzerimize kap-kara bir gölge düştü.

Morgenstern arabanın üzerinden sıçramıştı. Sonra döndü ve at ile binicisi yüzlerini bize çevirirlerken gaza yüklendim, araba hızla ileri atıldı.

Morgenstern olağanüstü bir sıçrayışla yoldan kaçıldı. Dikiz aynasından iki köpeğin sökmüş oldukları çamurluğu bırakıp tekrar takibe koyulduklarını gördüm. Hayvanların birkaçı yol-da yatıyordu ve hâlâ iz sürmekte olan on beş on altı kadar kö-pek vardı.

"İyi numara," dedi Random, "ama şansın var ki tekerlek-le-re saldırmadılar. Herhalde daha önce hiç araba avlamadıkları içindir."

7.S

ROGER ZELAZNY

Ona tabancamı verdim ve "Birkaç köpek daha vur," dedim. İtinayla ve mükemmel bir nişancılıkla ateş etti ve altı köpek vurdu.

Julian şimdi sağ elinde bir kılıç, arabanın yanındaydı.

Morgenstern'i ürkütmek için kornayı çaldım ama işe yaramadı. Direksiyonu üzerlerine kırdım ama at dans edercesine uzaklaştı. Random koltuğunda iyice eğilmiş, benim pencereden dışarı nişan alıyordu. Sağ eliyle tabancayı tutmuş, sol kolunu destek yapmıştı.

"Artık ateş etme," dedim. "Onu alaşağı etmeyi deneyeceğim."

"Sen delisin," dedi frene tekrar asıldığım sırada.

Ama silahını da indirdi.

Araba durur durmaz kapıyı açıp dışarı fırladım, çıplak ayakla! Kahretsin.

Julian'ın kılıcının altına eğildim, kolundan yakaladığım gibi onu eyerden alıp yere savurdum. Önne zırhlı sol yumruğunu kafama indirdi ve müthiş bir acıyla birlikte gözlerimin önünde maytaplar uçtu.

Sersemlemiş, düştüğü yerde kalmıştı. Etrafımı köpekler çevirmiş beni ısıyorlardı ve Random da onları tekmeliyordu. Julian'ın kılıcını düştüğü yerden alıp ucuyla gırtlığına dokundum.

"Onları uzaklaştır!" diye haykırdım. "Yoksa seni yere çivilerim!"

Bağırarak emir verdi ve köpekler geri çekildiler. Random Morgenstern'in dizginlerine asılmış, hayvanı zaptetmeye uğraşıyordu.

"Şimdi, sevgili kardeşim, kendin için söyleyeceğin ne var?" diye sordum.

#### AMBER YILLIKLARI - 1

Gözlerinde soğuk mavi bir ateş vardı ve yüzü ifadesizdi. ugoer beni öldürecekse hiç durma," dedi.

"Bolca vaktim var," dedim ona, kusursuz zırhının üzerindeki çamurları her nasılsa keyifle izleyerek. "Bu arada, senin için yaşamın bedeli nedir?"

"Sahip olduğum her şey, elbette,"

Bir adım geriledim.

"Kalk, arka koltuğa geç," dedim ona.

Bunu yaptı ve arabaya binmeden önce hançerini aldım.

Random kendi koltuğuna oturdu ve içinde tek mermi kalan tabancayı Julian'ın başına doğrulttu.

"Onu neden şimdi öldürmüyoruz ki?" diye sordu.

"İleride işimize yarayacağını sanıyorum," dedim. "Bilmek istediğim çok şey var. Hem daha çok yolumuz mevcut."

Arabayı sürmeye başladım, köpeklerin toplandıklarını görebiliyordum. Morgenstern arabanın peşinden eşkin gitmeye başlamıştı.

"Korkarım tutsak olarak çok işinize yaramayacağım," diye yonımda bulundu Julian. "Bana işkence edebilirsiniz ama size sadece bildiklerimi anlatabilirim ki bu da fazla değil."

"Sen bildiğinle başla o zaman," dedim.

"Eric en güçlü konumda görünüyor," dedi bize, "her şey olup bittiğinde tam burada, Amber'deydi. En azından ben durumu öyle gördüm ve ona desteğimi verdim. Sizlerden biri de olsa herhalde aynı şeyi yapardım. Ana yollardan biri olduğu

'Çin Eric bana Arden'i koruma görevini verdi. Gerard güney denizlerini kontrol ediyor ve Caine de kuzey denizlerinde." "Ya Benedict?" diye sordu Random. "Bilmiyorum. Ondan hiç haber almadım. Bleys'le birlikte olabilir. Gölge'de bir yerlerde olup da tüm bu şeyleri duyma-  
7 7

ROGER ZELAZNY

miş olabilir. Ölmüş olması bile mümkündür. Ondan en son haber alalı yıllar geçti."

"Arden'de kaç adamın var?" diye sordu Random.

"Binden fazla," dedi. "Belki bazıları şu an sizi gözetliyor-  
dur."

"Eğer senin hayatta kalmanı istiyorlarsa, tüm yapacakları da bu olacak," dedi Random.

"Hiç şüphesiz haklısın," diye yanıtladı Julian. "Kabullenmek zorundayım, Convin beni öldürmeyip tutsak almakla kur-nazlık etti. Bu şekilde ormanı aşmanız mümkün olabilir."

"Sırf yaşamak istediğin için söylüyorsun bunu," dedi Ran-dom.

"Tabii ki yaşamak istiyorum. Bunu yapabilir miyim?"

"Neden?"

"Size verdiğim bilgi karşılığında."

Random bir kahkaha attı.

"Bize çok az şey verdin ve daha fazlasının ağzından zorla alınabileceğinden eminim. Mola verme şansı bulur bulmaz bu-nu göreceğiz. Ne diyorsun, Convin?"

"Göreceğiz," dedim. "Fiona nerede?"

"Sanırım güneyde bir yerde," diye yanıtladı Julian.

"Ya Deirdre?"

"Bilmiyorum."

"Llewella?"

"Rebma'da."

"Pekâlâ," dedim, "sanırım bildiğin her şeyi anlattın bana."

"Aynen öyle."

Sessizlik içinde yol aldık ve nihayet ağaçlar seyrelmeye başladı. Morgenstern'in izini uzun süre önce kaybetmişim, gerçi kimi zaman Julian'ın şahininin bize eşlik ettiğini görüyor-  
78

AMBER YILLIKLARI - 1

dum. Yol yukan doğru eğimlendi ve mor renkli iki dağın ara-mdaki bir geçide yöneldik. Çeyrek depodan biraz fazla ben-zinimiz kalmıştı. Bir saat içinde yüksek taş yamaçların arasın-dan geçecektik.

"Burası yol kesmek için iyi bir noktaya benziyor," dedi Random.

"Kuvvetle muhtemeldir," dedim. "Sen ne diyorsun, Julian?" İçini çekti.

"Evet," dedi, "bir tanesine rastlamanıza çok az kaldı. Nasıl atlatacağınızı biliyorsunuz."

Biliyorduk. Kapıya geldiğimizde yeşil ve kahverengi deri-ler giymiş, kılıcı çekili nöbetçi bize yaklaştı. Başparmağımla ar-ka koltuğu işaret edip "Manzarayı çaktın mı?" diye sordum.

Öyle yaptı ve bizi de tanıdı.

Aceleyle açtı kapıyı ve biz geçerken selam durdu.

Geçitten çıkmadan önce iki kapıdan daha geçtik ve yolda

bir yerlerde şahini kaybetmiş gibiydik. Birkaç bin metre yükseklikteydik artık ve bir uçurumun yüzüne sürünerek tırmanan bir yolda el frenini çektim. Sağımızda, aşağı inen upuzun bir uçurum haricinde hiçbir şey yoktu.

"İn aşağı," dedim. "Yürüyüşe çıkıyorsun."

Julian kâğıt gibi bembeyaz kesildi.

"Size yaltaklanmayacağım," dedi. "Hayatım için sizden af dilemeyeceğim." İndi arabadan.

"Kahrolasica," dedim. "Haftalardır kimse şöyle güzelce yaltaklanmamıştı bana!... Haydi... git uçummun kenarında dur. Biraz daha ilerle lütfen." Random da tabancasını onun kafasına doğru tutuyordu. "Az önce," dedim ona, "Eric'in pozisyonunda her kim olursa destekleyebileceğini söylemiştin."

"Bu doğru."

79

ROGER ZELAZNY

"Aşağı bak."

Baktı. Dip çok uzaktı.

"Pekâlâ," dedim. "Eğer durum aniden değişirse, bir başkasının almaktan sakınmayacağı yerde yaşamını bağışlayanın kim olduğunu unutma."

"Gel Random. Gidelim."

Onu orada, kaşları çatılmış, derin derin nefes alırken bıraktık.

Zirveye ulaştığımızda benzin neredeyse bitmişti. Vitesi boşa alıp kontağı kapattım ve aşağıya olan uzun yolu inmeye başladık.

"Düşünüyordum da," dedi Random, "eski kurnazlığını hiç kaybetmemişsin. Yerinde ben olsam, yapmaya yeltendiği şey için onu muhtemelen öldürürdüm. Ama sanırım sen doğru olanı yaptın. Sanırım Eric'e biraz üstünlük sağlayabilirsek Julian bize arka çıkabilir. Bu arada, olan biteni de Eric'e yetiştirecektir."

"Elbette," dedim.

"Üstelik onu ölü istemek için hepimizden daha çok gereken var."

Gülümsedim.

"Kişisel duygular politika, resmi kararlar ya da iş anlaşmalarına karıştırılmamalı."

Random iki sigara yakıp birini bana uzattı.

Dumanın içinden aşağı bakarken ilk defa denizi gördüm.

Koyu mavinin ötesinde, neredeyse gece göğü gibiydi, altın güneş öyle içinde dururken deniz boya kadar canlı ve yoğun, lacivert bir parça kumaş gibi kaba dokulu, neredeyse mora yakın bir renkteydi ki bakmaktan rahatsızlanıyordum. Kendimi, bildiğimi bilmediğim bir dili konuşurken buldum. "Deniz

8 0

AMBER YILLIKLARI - 1

nların Balladı"nı okuyordum. Random ben bitirene değin ,. ı£Cjj ve sordu: "Sık sık bu şarkıyı senin yazdığın söylenir. poğai mu?"

"Öyle uzun zaman oldu ki," dedim ona, "artık hatırlamıyorum."

Uçurum sola kıvrıldıkça ve biz de ağaçlık bir vadiye doğru döne döne indikçe denizin daha fazla kısmı görüş mesafemi-

ze girer oldu.

"Carba Deniz feneri," dedi Random denizin millerce içinde, sulardan yükselen devasa bir gri kuleyi işaret ederek. "Neredeyse unutmuştum."

"Ben de," diye yanıtladım. "Geri gelmek... çok tuhaf bir duygu," ve artık İngilizce değil, Thari adında bir dilde konuştuğumuzu ayımsadım.

Aşağı yukarı yarım saat sonra dibe vardık. Yokuş aşağı gidebildiğimiz kadar gittim, sonra motoru çalıştırdım. Motorun sesiyle solumuzdaki çalılıktan koyu renk bir kuş sürüsü yükseldi. Boz bir kurtu andıran bir şey gizlendiği yerden çıkıp yakındaki bir ağaçlığa daldı; sezdirmeden izlediği ve o ana kadar görünmeyen geyik sekerek uzaklaştı. Denize doğru hafif, ama sürekli meyiUenen, ağaçları Arden Orman'ınkiler kadar kalın ve büyük olmasa da bitki örtüsü gür bir vadideydik.

Yüksek ve sola doğru daha da yükselen dağlar başlarını göğe uzatmışlardı. Vadide ilerledikçe doğa manzarasını ve nispeten alçak bayırlarından aşağı indiğimiz o haşmetli dağın bütününü daha iyi gördük. Dağlar denize doğru ilerleyişlerini sürdürmekte ve bunu yaparken de büyümekteydiler, sırtlarına yeşil, leylak, mor, altın ve çivit rengine boyanmış, değişken bir örtü alıyorlardı. Denize dönük yüzlerini vadiden göremiyorduk ama o en son, en yüksek doruğun sırtına hayalet bulutla-

81

ROGER ZELAZNY

rm incecik peçesi sarmalanmıştı ve altın güneş zaman zaman ateşe boyuyordu. Işığın olduğu yerden yaklaşık otuz beş mil uzakta olduğumuza hükmettim, benzin ibresi de neredeyse boşu gösteriyordu. O son zirvenin hedefimiz olduğunu biliyordum ve içimde bir sabırsızlıktır başladı. Random da gözlerini aynı yöne dikmişti.

"Hâlâ orada," dedim.

"Neredeyse unutmuştum..." dedi.

Vites değiştirirken pantolonumun daha önce sahip olmadığı bir parlaklığa büründüğünü fark ettim. Ayak bileklerime yaklaştıkça bir hayli daralmıştı ve katladığım paçalar kaybolmuştu. Derken gözüm gömleğime takıldı.

Daha çok bir ceket andırıyordu, siyahtı ve kenarları simliyd; kemerim de epey kalınlaşmıştı.

Daha dikkatli incelediğimde pantolonumun yanı boyunca gümüş bir çizgi indiğini gördüm.

"Etkileyici kıyafetler kuşanmış olduğumu görüyorum," diye yorumda bulundum, bunun ne tepki uyandırdığını görmek için.

Random kıkırdadı ve o zaman fark ettim ki bir yerlerden dikine kırmızı çizgili kahverengi bir pantolon, turuncu kahverengi gömlek bulmuştu. Sarı kenarlıklı kahverengi bir şapka da yanındaki koltukta cTuruyordu.

"Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyi," dedim ona, "bu arada benzinimiz neredeyse bitti."

"Bu konuda bir şey yapamayacağımız kadar geç," dedi.

"Artık gerçek dünyadayız ve Gölgelerle oyuamak korkunç bir gayret gerektirecektir. Üstelik gözlerden de kaçmayacaktır.

82

## AMBER YILLIKLARI - 1

rkarım araba pes ettiğinde tabana kuvvet gitmeliyiz."

Araba iki buçuk mil daha dayandı. Yolun kenarına çekip , rc[um. Güneş batıya doğm veda ediyordu ve gölgeler gerçekten de uzamıştı.

Arka koltuğa uzandım. Ayakkabılarım siyah çizmelerle dönüşmüştü ve onları yoklarken bir şey şmgırdadı.

Gümüş rengi ağırca bir kılıcı ve kınını çekıştirdim. Kın belime kusursuzca oturdu. Bir de tokası gümüşten gül şeklinde kara bir pelerin vardı.

"Onları sonsuza dek kaybettiğini mi sanmıştın?" diye sordu Random.

"Kahretsin, öyle sayılır," dedim ona.

Arabadan inip yürümeye başladık. Akşam havası serin ve insanı canlandıracak ıtırlarla doluydu. Doğuda şimdiden yıldız görünmüştü ve güneş yatağının yolunu tutmuştu.

Yol boyunca ağır adımlarla ilerledik ve Random konuştu:

"Bunun doğm olmadığını hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buraya kadar her şey çok kolay gitti," dedi bana. "Bundan hoşlanmadım. Arden Ormanı'ndan buraya nerdeyse hiç sorunla karşılaşmadan geldik. Doğm, orada Julian bizi haklamaya çalıştı ama bilmiyorum... Bu kadar mesafeyi öylesine rahat kattettik ki neredeyse bunu yapmamıza izin verildiğinden şüphelenmeye başlayacağım."

"Bu düşünce benim de aklımdan geçti," diye yalan söyledim. "Sence neye işaret ediyor?"

"Korkarım," dedi, "bir tuzağa doğm yürüyoruz."

Birkaç dakika sessizce ilerledik.

Sonra "Pusu mu?" dedim. "Bu orman tuhaf şekilde sessiz görünüyor."

83

## ROGER ZELAZNY

"Bilmiyorum."

Belki iki mil daha yürüdük ve güneş battı. Gece karanlıktı ve üzerine parlak yıldızlar çivilenmişti.

"İkimize uygun bir yolculuk yöntemi değil bu," dedi Random.

"Doğal."

"Yine de kendimize binek çağırmaktan çekiniyorum."

"Ben de,"

"Senin duruma yönelik değerlendirmen nedir?"

"Ölüm ve pislik," dedim. "Her an üzerimize çökeceğini hissediyorum."

"Sence yoldan ayrılmalı mıyız?"

"Ben de bunu düşünüyordum," diye bir yalan daha söyledim, "ve azıcık kenardan yürümenin ikimize de zararı dokunmayacağını sanıyorum."

Öyle yaptık.

Ağaçların arasından yürüdük, çalılar ve kayaların kara gölgelerinin yanından geçtik. Koskoca gümüş ay yavaşça yükselip geceyi aydınlattı.

"İçimdeki başarısızlık hissi ağır basıyor," dedi Random bana.

"Peki bu hisse ne^kadar güvenilebiliriz?" diye sordum.

"Oldukça."

"Neden?"

"Çok uzağa, çok hızlı geldik," diye karşılık verdi. "Bundan hiç hazetmedim. Artık asıl dünyada olduğumuzdan geri dönmek için de çok geç kaldık. Gölgeler'le oynayamayız, kılıçlarımıza güvenmeliyiz." Kendisi de kısa, perdahlı bir kılıç kuşanmıştı. "Dolayısıyla bu noktaya kadar ilerleyebilmemizin belki de Eric'in arzusu dahilinde olduğu fikri doğuyor içime. Artık

S4

#### AMBER YILLIKLARI - 1

konuda yapılabilecek pek bir şey yok, ama madem ki buravız keşke yolun her santimi için savaşıydık diye düşünüyorum."

Bir mil daha devam edip, ellerimizi siper ettiğimiz sigaralarımızı tellendirmek için mola verdik.

"Güzel bir gece," dedim Random'a ve serin melteme.

"Sanırım... O da neydi!"

Az gerimizdeki çalılıklardan hafif bir hışırtı gelmişti.

"Belki bir hayvandır."

Kılıcı elindeydi.

Birkaç dakika bekledik ama hiçbir şey duyulmadı.

O da kılıcını kınına yerleştirdi ve yeniden yürümeye başladık.

Arkamızdan artık ses gelmiyordu, ama bir süre geçtikten sonra önümüzden birşeyler işittik.

Ona bir bakış fırlattığımda Random da başıyla onayladı ve daha ihtiyatlıca yürümeye başladık.

İlerde, ta uzakta hafif bir ışıltı vardı, sanki bir kamp ateşi gibi.

Artık başka ses duymuyorduk, ama omuz silkisi ormanın içine, sağa doğm ilerleme işaretimi kabullendiğini gösteriyordu.

Kampa rastlamadan önce neredeyse bir saat yürüdük. Ateşin etrafında dört adam oturuyordu, iki kişi de gölgelerde uymaktaydı. Kazığa bağlanmış kızın başı bizden öteye dönüktü ama silüetine bakarken kalbimin hızlandığını hissettim.

"O olabilir mi...?" diye fısıldadım.

Evet," diye yanıtladı Random. "Sanırım olabilir."

Derken kız başını çevirdi ve onun kim olduğunu anladım.

"Deirdre!"

8 5

#### ROGER ZELAZNY

"Kaltağın ne halt karıştırdığını merak ediyordum," dedi

Random. "Adamların giydikleri renklere bakılırsa onu Amber'e geri götürdüklerini söyleyebilirim."

Adamların Koz Kartları'ndan hatırladığım ve bir başka yerden Eric'e ait olduğunu bildiğim siyah, kırmızı ve gümüş renkli kıyafetler giydiklerini gördüm.

"Onu isteyen Eric olduğu için alamayacak," dedim.

"Deirdre hiçbir zaman çok umrumda olmamıştır," dedi

Random, "ama senin umrunda olduğunu bilirim, öyleyse..." dedi ve kılıcını kınından sıyırdı.

Ben de aynısını yaptım.

"Hazır ol," dedim, doğrulup çömelerek.

Üzerlerine çullandık.

Belki iki dakika, olsa olsa o kadar sürmüştür.

O arada Deirdre bizi izliyordu, ateşin parıltısı yüzünü kas-  
katı bir maska çeviriyordu. Ağladı, güldü ve yüksek, korkmuş  
bir sesle isimlerimizi söyledi, bağlarını kesip ayağa kalkması-  
na yardımcı oldum.

"Selamlar, kız kardeşim. Amber Yolu'nda bize katılır mı-  
sın?"

"Hayır," dedi. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkürler ama  
onu korumak istiyorum. Neden Amber'e gittiğinizi sanki bilmi-  
»

yorum."

"Kazanılacak bir taht var," dedi Random, bu benim için de  
yeni bir haberdi, "ve biz de ilgilenen taraflarız."

"Eğer aklınız varsa uzak durur ve daha uzun yaşarsınız,"  
dedi ve Tanrı Aşkına! Azıcık bitkin ve kirli görünse de çok tat-  
lıydı.

Onu kollanma aldım, çünkü öyle istiyordum ve sıkı sıkı  
bastırdım kendime. Random bir şarap tulumu buldu, hepimi2  
8(,

#### AMBER YILLIKLARI - 1

içtik.

"Eric Amber'deki tek prens," dedi Deirdre, "askerleri ona  
sadık."

"Eric'ten korkmuyorum," diye yanıtladım, bu söylediğim-  
den kendim de emin değildim.

"Amber'e varmanıza asla göz yummayacaktır," dedi. "İki  
gün önce gizli yollardan kaçmayı başarıncaya değin ben de bir  
tutsaktım. Her şey yatışana kadar Gölgeler'de yürüyebileceği-  
mi düşünmüştüm. Ama asıl mekânın bu kadar yakınında baş-  
lamak hiç kolay değil. Bu yüzden Eric'in askerleri sabahleyin  
buldular beni. Geri götürüyorlardı. Sanırım iade edilseydim  
beni öldürtebilirdi... gerçi bundan emin değilim. Şöyle ya da  
böyle, şehirde bir kukla olarak kalmam gerekirdi. Eric'in çıl-  
dırmış olabileceğini düşünüyorum... ama yine de, bundan  
emin değilim."

"Ya Bleys?" diye sordu Random.

"O Gölgeler'den bazı şeyler gönderiyor ve Eric bundan çok  
rahatsız. Ama Bleys hiç gerçek gücüyle saldırmadı, Eric bu  
yüzden endişeli ve Taç ve Asa'nın idaresi de Eric bunlardan  
birini sağ eline alıncaya kadar kadar belirsiz."

"Anlıyorum. Bizden hiç bahsetti mi?"

"Senden değil, Random. Ama Convin'den, evet. Hâlâ Cor-  
win'in Amber'e dönmesinden korkuyor. Yol belki beş mil da-  
ha nispeten güvenli... ama onun ötesinde her adım tehlikeler-  
le dolu. Her ağaç ve kaya bir tuzak ya da pusu. Bleys ve Cor-  
win yüzünden. Sizin en azından buraya kadar gelmenizi iste-  
di, böylece ne Gölgeler'le oynayabilecek, ne de onun gücün-  
den kolayca kaçabilecektiniz. Amber'e onun tuzaklarından bi-  
rine düşmeden girebilmek, ikiniz için de kesinlikle imkânsız."

"Ama sen kaçtın..."

87

#### ROGER ZELAZNY

"O farklıydı. Ben çıkmaya çalışıyordum, girmeye değil. Bel-  
ki de beni, sizlerden birini gözeticeği kadar özenle gözetme-  
di, hırstan yoksunluğum ve cinsiyetim yüzünden. Hem ne

olursa olsun, sizin de gördüğünüz gibi başarılı olamadım."

"Artık basardin, kız kardeşim," dedim, "kılıcım senin uğruna savurmak üzere serbest oldukça," ve beni alnımdan öpüp elimi sıktı. Buna dünden razıydım zaten.

"Takip edildiğimizden eminim," dedi Random ve bir işaretle üçümüz birden karanlığa karıştık.

Bir çalının altında kıpırtısızca yatıp gözümüzü yola diktik.

Bir süre sonra fısıltılarımız benim bir karar vermem gerektiğini belli etti. Som basitti: Şimdi ne yapacaktık?

Soru gerçekten de çok basitti ve artık daha fazla kaçamak yanıt veremezdim. Onlara, hatta sevgili Deirdre'ye bile güvenemeyeceğimi biliyordum, ama eğer birisiyle hesaplaşmak zorundaysam, en azından Random da benimle birlikte bu işe gırtlığına kadar batmıştı ve Deirdre de gözdemdi.

"Değerli akrabalarım," dedim onlara, "bir itirafta bulunmak zorundayım," ve Random'un eli daha şimdiden kılıcının kabbazmsdaydı. Birbirimize güvenimiz işte bu kadardı. Zihninin işleyişini neredeyse duyabiliyordum: Corunn beni buraya ihanet etmek için getirdi, diyordu kendi kendine.

"Eğer beni buraya ihanet etmek için getirdiysen," dedi, "geriye sağ götüremeyeceksin."

"Şaka mı ediyorsun?" diye sordum. "İstediğim şey senin yardımın, kellen değil. Söylemek zorunda olduğum şey şundan ibaret: Ne dolaplar döndüğünü bilmiyorum. Birkaç tahmin yürüttüm ama ne halt ettiğimizi, Amber'in ne olduğunu, Eric'in ne yaptığını, kim olduğunu, ya da neden burada çalıların arasında çömelmiş onun askerlerinden saklandığımızı bil-

88

#### AMBER YILLIKLARI - 1

• orum," dedim ona, "ya da işin aslını isterseniz, gerçekte kim olduğumu bile bilmiyorum."

Çok uzun bir sessizlik oldu, sonra Random fısıldadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedim, "seni kandırmayı becerdim, Random. Bu yolculukta araba sürmekten başka bir şey yapmamın garip olduğunu düşünmedin mi?"

"Sen patrandun," dedi bana. "Senin plan kuruyor olduğunu düşündüm. Yol boyunca epey kurnazca şeyler yaptın. Senin Convin olduğunu biliyordum."

"Bu benim bile yalnızca bir kaç gün önce öğrendiğim bir şey," dedim. "Convin diye tanıdığınız kişi olduğumu biliyorum, ama bir süre önce kaza geçirdim. Başımda yaralanmalar vardı -daha aydınlık bir yere çıktığımızda size izleri gösteririm- ve hafıza kaybından muzdaribim. Bu Gölgeler muhabbetini hiç anlamıyorum. Amber hakkında bile çok şey anımsamıyorum. Tek hatırladığım akrabalarım ve onların ipiyle kuyuya inilmeyeceği gerçeği. İşte benim öyküm. Bu konuda ne yapılabilir?"

"İsa Aşkına!" dedi Random. "Evet, şimdi anlayabiliyorum! Yol boyunca kafama takılan her şeyi... Flora'yı nasıl.büsbütün kandırabildin?"

"Şans," dedim, "ve bilinçaltında yatan sinsilik, sanırım. Yo! Değil! O aptaldı. Ama size şimdi gerçekten ihtiyacım var."

"Gölgeler'e ulaşabilir miyiz sence," dedi Deirdre ve muhap tap olduğu ben değildim.

"Evet," dedi Random, "ama bundan yana değilim. Corwin'i

Amber'de, Eric'in kellesini de bir sırığa geçirilmiş görmek istiyorum. Bunları görmek şansımı az da olsa değerlendireceğim, 0 yüzden Gölgele'e geri dönmüyorum. İstiyorsan sen döne-

89

ROGER ZELAZNY

bilirsin. Hepiniz benim çelimsizin, palavracının teki olduğumu düşünüyorsunuz. Şimdi göreceğiz. Bu işi sonuna kadar götüreceğim."

"Sağol, kardeşim," dedim.

"Mehtabın altında kötü bir karşılaşma," dedi Deirdre.

"Hâlâ bir kazığa bağlı olabilirdin," dedi Random ve kız karşılık vermedi.

Orada biraz daha yattık ve üç adam kampa gelip çevreye bakındılar. Sonra ikisi eğilip yeri kokladılar.

Sonra bulunduğumuz yöne baktılar.

"Weir," diye fısıldadı Random, onlar bize doğru gelirlerken.

Olanları gördüm, ama sadece gölgelerinden. Dört ayak üzerine düştüler ve ayışığı boz elbiseleriyle oyunlar oynadı. Derken izimizi sürenlerin ışık saçan altı gözü vardı.

Kurtların ilkini gümüş kılıcıma geçirdim ve bir insan iniltisi geldi. Random tek darbede birinin kellesini uçurdu ve hayretler içinde, Deirdre'nin bir kurdu havaya kaldırıp hayvanın belkemiğini nazik bir çatırtıyla dizinin üzerinde kırdığına şahit oldum.

"Çabuk, kılıcın!" dedi Random, ben de onun ve Deirdre'nin kurbanlarını destim ve daha fazla çılgılık duyuldu.

"Elimizi çabuk tutsak iyi olur," dedi Random. "Bu taraftan!"

»

ve onu izledik.

Bitki örtüsünün içinde belki de bir saatlik sinsice ilerleyişin ardından "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Deirdre.

"Denize," oldu Random'un yanıtı.

"Neden?"

"Convin'in anıları orada saklı."

"Nerede? Nasıl?"

"Rebma'da elbette."

90

AMBER YILLIKLAR] - 1

"Orada seni öldürür, beynini de balıklara yedirirler."

"Yolun tamamını gitmeyeceğim. Kıyıda işi devralıp kız kardeşinin kız kardeşiyle konuşman gerekecek."

"Onun Deseni tekrar denemesi için mi yani?"

"Evet."

"Bu riskli."

"Biliyorum... Dinle, Corwin," dedi, "bana karşı son zamanlarda fazlasıyla dürüst davrandın. Eğer bir şans eseri, gerçek Corwin değilsen ölürsün. Gerçi o olmalısın. Başkası olamazsın. Hafızan olmasa da davranış biçimin. Hayır. Hayatım üzerine bahse girerim. Şansını değerlendir ve Desen diye anılan şeyi dene. Anılarını yerine getirmesi mümkündür. Razı mısın?"

"Belki," dedim, "ama Desen nedir?"

"Rebma hayalet şehirdir," dedi bana. "Amber'in denizdeki yansımasıdır. İçinde, Amber'deki her şeyin bir aynadaymışçasına karşılığı vardır. Llewella'nın halkı orayı mesken tutar ve Amber'deymiş gibi yaşarlar. Mazide kalmış bir takım kabahat-

lerim yüzünden benden nefret ediyorlar, bu yüzden seninle oraya gitmeyi göze alamam, ama onlarla dürüstçe konuşur ve belki de amacını ima edersen, Rebma'nın Deseni'ni yürümene izin vereceklerini hissediyorum. Amber'dekinin tersi de olsa, etkisi aynı olmalıdır. Babamızın oğullarına Gölgele içinde yürüme gücünü bahşeden odur."

"Bu gücün bana ne faydası olacak?"

"Sana kim olduğunu hatırlatacaktır."

"O zaman razıyım," dedim.

"İyi adam. Öyleyse güney doğrultusunda ilerlemeyi sürdürüreceğiz. Merdivene varmamız birkaç gün alacak... Onunla gidecek misin, Deirdre?"

"Ağabeyim Convin'le gideceğim."

9!

ROGER ZELAZNY

Bunu diyeceğini biliyordum ve hoşnut kalmıştım. Korkuyordum, ama hoşnuttum.

O geceyi yürüyerek geçirdik. Üç grup silahlı askerden kıldık ve sabah bir mağarada uyuduk.

5

Büyük denizin pembe ve samur kumlarına ulaşmak için iki akşam geçirdik. Güneş batmadan önce küçük bir grubu başarılı şekilde atlatarak üçüncü günün sabahında kumsala vardık. Faiella-bionin'i, diğer tarafına çabucak geçebileceğimiz Rebma Merdiveni'ni tam bulmadan açıklığa çıkmakta gönülsüzdük. Yükselen güneş milyarlarca parlak kıymık düşürüyordu suların köpüklü kabarışına ve gözlerimiz onların dansıyla öylesine kamaşmıştı ki su yüzeyinin altını göremiyorduk. İki gündür su ve meyveyle yaşıyorduk, kurt gibi acıkmıştım ama beklenmedik kıvrımları ve mercan rengi, turuncu, pembe ve kırmızı yükseltileleriyle, geniş, eğimli, kaplan kumsala, onun aniden ortaya çıkan deniz kabuğu, sürüklenmiş tahta ve cilalı küçük taş zulalarına, ve ötesinde bir yükselip bir alçalan, hafifçe şapırdayan, baştan aşağı altın rengi ve mavi ve koyu mor renkli, şafağın menekşe rengi göğünün altında yaşamşarkısı meltemlerini birer kutsama misali üfören denize bakarken, aklımdan çıktı gitti.

Yüzü şafağı gören dağ, Amber'i tüm zaman boyunca yavrusunu tutan ana gibi koruyan Kolvir, belki yirmi mil solumuzda, kuzeydeydi ve güneş onu altına boyuyor, şehrin üzerinde ki yaşmağı gökkuşağına çeviriyordu. Random başını kaldırıp

93

ROGER ZELAZNY

baktı, dişlerini gıcırdattı ve gözlerini kaçırdı. Belki ben de oyle yaptım.

Deirdre elime dokundu, başıyla işaret etti ve sahile paralel, kuzeye doğru yürümeye başladı. Random ve ben takip ettik. İ Belli ki bir nirengi noktası yakalamıştı.

Hemen hemen çeyrek mil böyle ilerledik, derken yer hafif\*.! çe sarsılır gibi oldu.

"Toynak sesleri!" dedi Random dişlerinin arasından.

"Bak!" dedi Deirdre, başını geriye atmış, göğü işaret ediyordu.

Bakışım elini takip etti.

Üzerimizde bir şahin dönenmekteydi.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordum.

"Şu taş yığını," dedi ve aşağı yukarı yüz metre ileride, ne-redeyse iki buçuk metre yükseklikte, rüzgâr, kum ve suyla J aşınmış, insan başı büyüklüğünde gri taşlardan oluşan tepesi kesik bir piramit gördüm.

Toynak sesleri kuvvetlendi ve bir borunun notaları duyul-du, ama Julian'ınki değildi.

"Koşun!" dedi Random ve öyle yaptık.

Ancak yirmi beş adım atmıştık ki şahin alçaldı. Random'a doğru daldı, ama o kılıcını çekmişti ve hayvanı yaraladı. Şahin sonra dikkatini Deirdre'ye yöneltti.

Kılıcımı kınından çekip vurmaya denedim. Tüyler uçuştı.

Hayvan yükseldi, tekrar daldı ve kılıcım bu sefer sert bir şeye vurdu. Sanıyorum hayvan düştü ama emin olamıyordum, çün-kü durup arkaya bakacak değildim. Toynak sesleri şimdi da-ha sürekli ve gürültülüydü, boru sesiye yanı başımızdaydı.

Taş yığınının ulaştık, Deirdre ona göre doğru açıya döndü ve dosdoğru denizin yolunu tuttu.

94

#### AMBER YILLIKLARI - 1

\je yaptığını biliyormuşa benzeyen biriyle tartışacak değil-İzledim ve gözucuyla atlıları gördüm.

Hâlâ uzaktaydılar, ama sahil boyunca gökgürültüsü gibi aklaşıyorlar, köpekler havlıyor, borular ötüyordu ve Ran-dom'la ben deli gibi koşup kız kardeşimizin ardından dalgala-ra atıldık.

Random "Gitsem de ölüm, kalsam da," dediğinde belimize kadar sudaydık.

"Birisi yakın," dedim, "diğeryse pazarlığa açık olabilir. Gi-delim!"

Gittik. Denizin içindeki bir tür taş yüzeydeydik. Yürürken nasıl nefes alacağımızı bilmiyordum, ama Deirdre bu konuda kaygılanmışa benzemiyordu, ben de kaygılanmamaya çalıştım. Ama kaygılıyım.

Su başlarımızın üzerinde girdaplanıp hışırdadığında çok kaygılıyım. Buna rağmen Deirdre dümdüz yürüyüp aşağı ini-yordu ve ben onu izledim ve Random onu izledi.

Her birkaç metrede bir basamaklar vardı. Muazzam bir merdivenden aşağı iniyorduk ve adı Faiella-bionin idi, biliyor-dum.

Bir adım daha atmakla su seviyesinin altına inecektim, ama Deirdre daha şimdiden inmişti bile.

Ben de derin bir nefes alıp ileri fırladım.

Basamaklar devam ediyordu ve ben de takip etmeyi sür-dürdüm. Ned >n gövdemin doğal olarak suda asılı kalmadığı-na şaşıyordum, çünkü hâlâ dik duruyordum ve her bir adımım sanki doğal bir merdivendeymişçesine beni aşağı indiriyordu, . gerçi hareketlerim şöyle böyle ağırlaşmıştı. Nefesimi daha faz-a tutarnaz hale geldiğimde ne yapacağımı düşünmeye koyul-dum.

95

#### ROGER ZELAZNY

Random'un ve Deirdre'nin başları çevresinde hava kabar-cıkları vardı. Ne yaptıklarını gözlemlemeye çalıştım ama anla-

yamıyordum. Göğüsleri normal biçimde inip kalkıyor gibiydi. Yüzeyin üç metre kadar altına indiğimizde Random bana baktı, soluma geldi ve sesini duydum. Sanki kulağımı küvetin dibine dayamıştım ve her bir sözcüğü birinin küvete yandan indirdiği tekmeler gibiydi.

Bununla beraber anlaşıyorlardı:

"Köpekleri iz sürmeye ikna edebileceklerini sanmıyorum, atlar izleseler bile," dedi.

"Nasıl nefes alıyorsun," demeye çalıştım ve ağızımdan çı-1 kanları açık seğik işittim.

"Rahatla," dedi hemen. "Eğer nefesini tutuyorsan saliver ve endişelenme. Merdivenden ayrılmadığın sürece nefes alabileceksin."

"Bu nasıl olabilir?" dedim.

"Eğer başarısak anlayacaksın," dedi ve sesinde soğuşun ve yeşilliğin içinden gelen çınlamalı bir tını vardı.

O ana kadar altı metre derinliğe inmiştik ve az bir miktar nefes verip belki bir saniye nefes almayı denedim.

Bu histe rahatsız edici -bir şey yoktu, ben de süreyi uzattım.

Daha fazla kabarcık çıkıyordu ama bunun ötesinde rahatsız edici hiçbir şey hissetmemiştim.

Önümüzdeki üç metre boyunca basınçta artış hissi olmadı ve inmekte olduğumuz merdiveni sanki yeşilimsi bir sisin ardından görüyordum. Aşağı, aşağı, daha da aşağı iniyordu.

Dümdüz. Dosdoğru. Aşağıımızdan bir tür ışık geliyordu.

"Eğer kemerli kapıyı geçebilirsek, güvende olacağız," dedi kız kardeşim.

"Siz güvende olacaksınız," diye düzeltti Random ve onun

96

## AMBER YILLIKLARI - 1

A na Rebma denen yerde hor görölmek için ne yaptığını merak ettim.

"Eğer bu yolculuğu daha önce yapmamış atlara biniyorlar-bizi yayan takip etmek zorunda kalacaklar," dedi Random.

"O durumda başarabiliriz."

»Öyleyse bizi izlemeyebilirler... durum buysa şayet," dedi Deirdre.

Acele ettik.

O sırada yüzeyin belki on beş metre aşağısına inmiştik, su soğumuş ve epey kararmıştı, ama önümüzde ve aşağıımızdaki ışıltı güçlenmişti ve on basamak sonra kaynağı seçebildim: Sağda yükselen bir sütun ve tepesinde küremsi, parlayan bir şey vardı. Yaklaşık on beş adım sonra solda benzer bir oluşum göründü. Onun ötesinde, sağda bir tane daha vardı ve böylece gidiyordu.

Bu şeyin yakınına geldiğimizde sular ısıdı ve merdivenin kendisi netleşti: yer yer yeşil ve pembe çizgileri olan bir beyazdı. Mermeri andırıyordu ama suya rağmen kaygan değildi. Genişliği neredeyse beş metreyi buluyordu ve iki yanında da aynı maddeden trabzanlar vardı.

Yürürken yanımızdan balıklar geçti. Omzumun üzerinden baktığımda bir takip izine rastlayamadım.

Etraf daha da aydınlandı. İlk ışığın yanına geldik ve sütunun üzerinde duran bir küre değildi. Olguyu biraz daha manika kılabilmek için bu ayrıntıyı zihnim eklemiş olmalıydı. Bir ateşti görünüşe bakılırsa, yüksekliği yarım metre civarında,

sanki koskoca bir meşalenin ucundaymışçasına dans ediyor-  
u- Bu konuda daha sonra som sormayı aklıma koydum ve  
~ ahmı mazur görün- nefesimi yapmakta olduğumuz hızlı ini-  
şe sakladım.

ROGER ZF.LAZNY

Aydılatılmış caddeye girip meşalelerin altısını daha geride  
bıraktığımıza Random "Peşimizdeler," dedi ve tekrar geriye

baktığımda dördü ata binmiş uzak figürlerin inmekte oldukla-  
rını gördüm-

Suyun altında kahkaha savurup da kendini duymak tuhaf  
bir his.

"Bırak gelsinler," dedim ve kılıcımın kabzasına dokundum,  
"çünkü buraya kadar geldiğimiz için, üzerimde bir güç hisse-  
diyorum!"

Yine de acele ettik. Sağımızda ve solumuzdaki sular mü-  
rekkep gibi kapkaraydı. Yalnızca çılgınca inmekte olduğumuz  
merdiven aydınlatılmıştı ve uzakta heybetli bir kemer gördüm.  
Deirdre şimdi basamakları ikişer ikişer atlıyordu ve arka-  
mızdaki atların toynaklarının staccato vuruşları yeri titretiyor-  
du.

Silahlı adamlar -merdiveni bir trabzandan diğerine doldu-  
ran- çok ceride ve yukarıdaydılar. Ama dört. atlı aradaki me-  
safeyi kapatmıştı. İleriye atılan Deirdre'yi takip ettik ve elimi  
kılıcımdan ayırmadım.

Üç, dört, beş. Tekrar geri dönüp atlıların hemen hemen on  
beş metre gerimizde olduğunu görmeden önce bu kadar sayı-  
da ışık geçtik. Kemer «önümüzde heyula gibi belirmişti, belki  
altmış metre uzaktaydı. Büyüktü, su mermeri gibi parlıyordu  
ve üzerine Tritonlar, su perileri, deniz kızları ve yunus kabart-  
maları ovalınıştı. Görünen o ki diğer tarafında da bekleyen-,  
ler vardı.

"Neden buraya geldiğimize şaşıyor olmalılar," dedi Ran-  
dom.

"Eğer başaramazsak tartışma bu akademik noktada kala-  
cak " diye yanıtladım aceleyle, fırlattığım bir diğer bakış, atıl  
<)8

AMBER YILLIKLARI - 1

arayı üç metre daha kapadıklarını ortaya sermişti.

O vakit çektim kılıcımı ve meşalenin ışığında parladı. Ran-  
dom da aynısını yineledi.

Yirmi adım kadar sonra yeşilin içinde nalların titreşimleri  
korkunçtu ve kaçarken biçilmemek için döndük.

Neredeyse üzerimizdeydiler. Kapılar otuz metre arkamız-  
daydı ve dört atlının hakkından gelemesek bu mesafe yüz mil  
de olabilirdi.

Bana yönelen adam kılıcını sallarken çömeldim. Sağında,  
az gerisinde bir başka binici daha vardı, ben de doğal olarak  
soluna, trabzanın yakınına gittim. Adam kılıcı sağ elinde tuttu-  
ğu için çaprazlamasına vurması gerekiyordu.

Vurduğunda quarte ile savuşturdum ve çabucak karşı ham-  
le yaptım.

Adam eyerinden öne sarkmıştı ve kılıcımın ucu boynunun  
sağ tarafına girdi.

Kızıl duman gibi bir kan dalgası göründü ve yeşil ışıktaki gir-

daplandı. Çılgınca, keşke Van Gogh burada bulunsaydı da görseydi, diye düşündüm.

At yoluna devam ederek geçip gitti ve ikinci binicinin arkasından saldırdım.

Darbeyi karşılamak için geri döndü, muvaffak oldu. Ama sudaki hızı ve vuruşumun gücü onu eyerinden alaşağı etmişti. Onu düşerken tekmeledim ve sürüklendi. Orada, üzerimde

asılı dururken ona vurdum, yine savuşturdu, ama bu hareketi onu trabzanın ötesine sürükledi. Suyun basıncı onu ezerken haykırdığını işittim. Sonra sessiz kaldı.

Dikkatimi bir at ve bir adamı öldürmüş, bir ikincisiyle ya-1 kılıç çarpışmakta olan Random'a verdim. Yanlarına gide-kadar adamı öldürmüş, kahkahalarla gülüyordu. Üzerlerin-99

ROGER ZELAZNY

de kan dalgaları kabarmıştı ve aniden farkına vardım ki çılgın, üzgün ve kötü Vincent Van Gogh'u tanımıştım ve bunu res-medememiş olması gerçekten çok kötüydü.

Yaya askerler oaz metre kadar gerimizdeydiler, biz de dönüp kemerlere doğru yöneldik. Deirdre şimdiden kemerin altından geçmişti.

Koştuk ve başardık. Yanımızda bir sürü kılıklı kişi vardı ve askerler geri döndüler. Sonra kılıçlarımızı kınlarına soktuk ve Random "Hapı yuttum," dedi, bizi savunmak için bekleyen gruba katılmak üzere hareket ettik.

Random'a derhal kılıcını teslim etmesi buyruldu, o da omuz silkip silahını verdi. Sonra iki adam gelip iki yanına, bir üçüncüsü de arkasına geçti ve merdivenden inmeye devam et-tik.

O sulak yerde tüm zaman kavramımı yitirmiştim, ama bir saat on beş dakikayla bir buçuk saat arasında bir süre yürü-dük hedefimize varmadan önce.

Rebma'nın altın kapıları önümüze dikilmişti. Onların arasından geçtik. Şehre girdik.

Her şey yeşilimsi bir pusun ardından görülüyordu. Desen-ler oluşturacak şekilde kümelenmiş, gözlerimi delip zihnimi yırtan ve anımsanmaya isteyen tümü de kırılmalı ve bir çoğu yüksek binalar vardı. Başarısız oldular, bazılarının tek meyve-si o artık alışılmış, yarı anımsanan ya da hiç anımsanmayana eşlik eden başağrısı oldu. Bu sokakları daha önce yürüdüğümü biliyordum oysa, ya da buna çok benzeyenleri.

Gözetim altına alındığından beri Random tek laf etmemiş-ti. Deirdre'nin tek konuşması kız kardeşimiz Llewella'ya ilişki0 bilgi almak için olmuştu. Onun Rebma'da olduğu bildirilmişU-Eşlikçilerimizi inceledim. Yeşil, mor ya da siyah saçlı, tu"100

AMBER YILLIKLARI - 1

??,, Ae gözleri -kestane renkli bir istisna dışında- yeşil pünun "c e

adamlardı. Hepsi de sadece pullu mayolar ve pelerin giy-

? ıerdı Göğüslerinin üzerinden geçen çapraz kuşakları ve

? kabuğu kemerlerinden sarkan kısa kılıçları vardı. Hepsi-

• je vücutları kılıksızdı. Hiçbiri benimle konuşmadılar, gerçi

. ı^ç, uzun uzun süzdü, bazıları da ters ters baktılar. Silahımı

muhafaza etmeme göz yumulmuştu

Şehirde, Faiella-bionin'dekinden daha sık aralıklarla dikilmiş sütun meşalelerinin aydınlattığı geniş bir caddeden geçirdik ve sekizgen, koyu renk camlı pencerelerin ardından insanlar bizleri izlediler ve parlak karınlı balıklar yüzdüler. Bir köşeyi döndüğümüzde, meltemi andıran soğuk bir akıntı geldi- birkaç adım sonra da, rüzgâr gibi sıcak bir akıntı.

Şehrin merkezindeki saraya getirilmişti ve elim belimdeki eldiveni nasıl biliyorsa, öylece biliyordum bunu. Amber'deki sarayın bir eşiydi, yalnızca yeşille örtülmüş, duvarlara tuhaf biçimde yerleştirilmiş aynalarla karmakarışık olmuş, içi dışına çıkmıştı. Neredeyse anımsadığım camı odadaki tahtta bir kadın oturuyordu. Saçı yeşildi ama gümüş çizgiler düşmüştü ve gözleri yeşimtaşından aylar gibi koskoca ve yuvarlak, kaşları zeytuni martıların kanatları gibi yükseliyordu. Ağzı, çenesi ufak; yanakları yüksek, geniş ve yuvarlak. Alnına beyaz altından ince bir taç takmıştı ve boynunda billur bir gerdanlık vardı. Gerdanlığın ucunda, uçları da soluk yeşil olan tatlı, çıplak göğüslerinin arasında bir safir ışıldıyordu. Gümüş bir kemer ve Pullu mavi bir mayo giymişti, sağ elinde pembe mercandan bir asa ve elinin her bir parmağında bir yüzük, yüzüklerin her birinde de farklı mavi taşlar vardı. Konuşurken gülümsemedi: "Burada ne arıyorsunuz, Amber'in dışlanmışları?" diye sor- 11 ve sesi peltek, yumuşak, akışkan bir şeydi.

ROGER ZELAZNY

Deirdre yanıtladı: "Asıl şehirde oturan prensin... Eric'in gazabından kaçıyoruz! Doğruyu söylemek gerekirse, onun düşvjj şünü tezgâhlamak niyetindeyiz. Kendisi burada seviliyorsa şjj yet mahvolduk ve kendimizi düşmanımızın ellerine teslim etçtik. Ama onun burada sevilmediğini hissediyorum. O yüzden senden yardım dilemeye geldik, nazik Moire..."

"Size Amber'e saldırmanızı için asker vermeyeceğim," diye karşılık verdi. "Bildiğiniz gibi, kargaşa benim diyarıma da yani sıyacaktır."

"Senden isteyeceğimiz bu değildi, sevgili Moire," diye koJ nuşmasmı sürdürdü Deirdre, "yalnızca küçük bir şey, sana yj da tebaana zarar vermeden veya bedel ödetmeden ifa edilecek bir şey."

"Söyle! Çünkü bildiğiniz gibi, Eric burada en az solunda dikilen hain kadar az sevilir," ve ona içten ve arsızca bir bakış ile gözlerini dikmiş, dudaklarının köşesinde küçük bir gülücük oynaşan kardeşim Random'u işaret etti.

Eğer Random yaptığı şeyin bedelini -ne olursa olsun- ödeyecekse, bunu Amber'in gerçek bir prensi gibi yapacağını görebiliyordum, tıpkı yıllar önce ölmüş üç ağabeyimizin yapmış oldukları gibi. Tüm bu sıjada onlarla alay ederek, ağzı kendi bedeninin kanıyla dolu da olsa kahkahalar atarak ödeyecek vS ölürken geriye döndürülemez bir lanet okuyacaktı. Birdenbire fark etmiştim ki, ben de bu güce sahiptim ve şartlar gerektirirse, kullanacaktım.

"Ricada bulunacağım şey," dedi Deirdre, "sizinle burada ikamet eden Leydi Llewella'nın da kardeşi olan, ağabeyim Convin için. Onun sizlere karşı kusur işlediğini sanmıyorum. ?•

"Bu doğru. Ama neden kendi adına konuşmuyor?"

"Sorunun bir kısmı da bu, Leydim. Konuşamıyor, çünkü ne

## AMBER YILLIKLARI - 1

a,n\ bilmiyor. Gölgelelerin arasında yaşadığı sırada vuku sorac^S

bir kazada hafızasının çoğu kaybolup gitti. Buraya gelişini hafızasını yeniden kazandırmak, Amber'de Eric'e meyiniz on<

okuyabilsin diye eski günlerin anılarını geri getirtmek için." Kirpiklerinin gölgesinden beni süzihekte olan tahttaki kadın, "Devam et," dedi.

"Bu binanın bir yerinde," dedi kız kardeşim, "pek az ziya edilen bir oda vardır. Bu odadaysa," diye söze devam etti, "zeminde, adına Desen dediğimiz şeyin ateşli hatlarla çizilmiş bir eşi. Sadece Amber'in son hükümdarının bir oğlu ya da kızı bu Desen'i yürüyüp de sağ kalabilir ve bu, söz konusu şahsa Gölgeleler'e hükmetme gücü kazandırır." Burada Moire gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve onun, bu gücün bir kısmını Rebma adına kazanmak için halkından kaç kişiyi o yola gönderdiğini tahmine çalıştım. Elbette başarısız olmuştu. "Desen'i yürütmek," dedi Deirdre, "sanıyoruz ki Convin'e bir Amber prensi olarak hafızasını kazandıracaktır. Bunu yapmak için Amber'e gidemiyor ve bildiğim kadarıyla burası, Tir-na Nog'th haricinde Desen'in bir eşinin bulunduğu tek yer, ki elbette oraya bu zamanda gidemeyiz."

Moire bakışını kız kardeşime çevirdi, Random'un üzerinde dolaştırdı, tekrar bana döndürdü.

"Convin bu şeyi denemeye gönüllü mü?" diye sordu.

Eğildim.

"İstekliyim, leydim," dedim ve o zaman gülümsedi.

"Pekâlâ, size izin veriyorum. Ama ülkemin ötesinde güvenliğinizi garanti edemem."

"Bu konuya gelince, majesteleri," dedi Deirdre, "sizden lü-UI' beklemiyoruz ve ayrıldığımızda kendi başımızın çaresine bakacağız."

103

## ROGER ZELAZNY

"Random hariç," dedi Moire, "kendisi oldukça güvende olacak."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Deirdre, çünkü Random elbette bu koşullar altında kendi adına konuşamazdı.

"Kesinlikle hatırlıyorsunuz ki," dedi, "Prens Random bir seferinde ülkeme dost olarak geldi ve sonra kızım Morganthe'yle birlikte apar topar ayrıldı."

"Bunu işitmiştim, Leydi .Moire, ama öykünün doğruluğundan ya da ne derece alçakça olduğundan haberdar değilim."

"Doğrudur," dedi Moire, "ve kızım bir ay sonra bana geri döndü. İntiharı, oğlu Martin'i doğurmasından birkaç ay sonra gerçekleşti. Bu konuda ne diyeceksiniz, Prens Random?"

"Hiçbir şey," dedi Random.

"Yaşı kemale erdiğinde," dedi Moire, "Amber kanından olduğu için, Martin, Desen'i yürümeye karar verdi. Halkımdan bunu başaran tek kişidir o. Ardından Gölgeleler'de yürüdü ve kendisini o günden beri görmedim. Bu konuda ne diyeceksiniz, Lord Random?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Random.

"O nedenle seni cezalandıracağım," diye devam etti Moire.

"Seçtiğim kadınla evlenecek ve diyarımda bir sene müddetince kalacak, ya da yaşamından olacaksın. Buna ne diyeceksin, Random?" \*

Random hiçbir şey demedi, ama başıyla sertçe onayladı.

"Çok güzel," dedi Moire. "Öyle olsun."

Öyle oldu.

Gücümüzü toplamak için, onun bize tahsis ettiği odalara çekildik. Sonradan odamın kapısında belirdi.

"Selam, Moire," dedim.

"Amber'li Lord Corwin," dedi bana, "sizinle tanışmayı hep

104

AMBER YILLIKLARI - 1

istemişedir"

«Ren de sizinle, diye palavra sıktım.

"Kahramanlıklarınız dillerde efsanedir."

"Teşekkür ederim, ama parlak noktaları güçlkle anımsıyorum"

"Girebilir miyim?"

"Kesinlikle," dedim ve yana çekildim.

Bana sunmuş olduğu, güzelce döşenmiş süite girdi. Turuncu divanın ucuna ilişti.

"Desen'i ne zaman tecrübe etmek istersin?"

"Olabildiğince çabuk," dedim ona.

Bunu kafasında tarttı, sonra konuştu, "Nerelerde bulundunuz, Gölgeleler arasında?"

"Buradan çok uzaklarda," dedim, "sevmeyi öğrendiğim bir yerde."

"Bir Amber lordunun bu kapasiteye sahip olabilmesi garip."

"Ne kapasitesi?"

"Sevebilmek," diye yanıtladı.

"Belki de yanlış sözcük seçtim."

"Bundan şüphe ederim," dedi, "çünkü Convin'in baladları gerçekten de yüreğin tellerine dokunur."

"Leydim çok kibar."

"Ama yanılmıyor," diye yanıtladı.

"Birgün size bir balad sunacağım."

"Gölgeleler'de ikamet ederken ne yaptınız?"

"Sanıyorum ki profesyonel bir askerdim, hanımım. Ücretimi ödeyenin tarafında çarpıştım. Bir yandan da bir çok sevilen şarkıya söz ve beste yazdım."

"Her ikisi de bana doğal ve mantıklı geliyor."

İOS

ROGER ZELAZNY

"Rica ederim söyleyin, kardeşim Random'a ne olacak?"

"Tebaamdan Vialle adında bir kızla evlenecek. Vialle kördür ve türümüz arasında talibi yoktur."

"Bunun," dedim, "kız için en iyisi olduğundan emin misiniz?"

"Böylece kendine iyi bir mevki kazanacak," dedi Moire,

"Random bir yıl sonra ayrılıp tekrar geri dönmeyecek olsa dal Çünkü hakkında ne söylenirse söylensin, o bir Amber prensi."

"Ya kız onu sevecek olursa?"

"Birisinin bunu yapabilmesi mümkün mü?"

"Kendimce onu severim, kardeşi olarak."

"Bu, Amber'in bir oğlunun böyle bir şeyi ilk kez telaffuz edişi ve bunu şairane mizacınıza yoruyorum.\*"

"Her neyse," dedim, "bunun kız için en iyi şey olduğunda emin olun."

"Bunu düşünüp taşındım," dedi bana, "ve eminim, Random'un çektireceği acı ne olursa olsun kendine gelecek v onun ayrılışından sonra sarayımda önde gelen leydilerden olacaktır."

"Öyle olabilir," dedim ve bakışlarımı kaçırdım, içime bi hüznün çöktüğünü hissettim... kız için elbette.

"Size rie diyebilirim?" dedim. "Belki de hayırlı bir şey yapıyorsunuz. Öyle olmaSını umarım." Elini avcuma alıp öptüm.

"Sen, Lord Corwin, destekleyebileceğim tek Amber prensisin," dedi bana, "belki Benedict dışında. O son on iki yıldır kayıp ve kemiklerinin nerede olduğunu Lir bilir. Yazık."

"Bunu bilmiyordum," dedim. "Hafızam öyle karışık ki. Lütfen tahammül gösterin. Benedict'i özleyeceğim, şayet öldüyse. O benim silah ustamdı ve tüm silahları öğretmişti bana. Ama nazikti."

106

#### AMBER YILLIKLARI - 1

"Sen de öylesin, Corwin," dedi, elimi tutup beni kendine doğru çekerek.

"Hayır, aslında değil," diye yanıtladım, divana, yanma otuken Sonra bana, "Yemeğe kadar çok vaktimiz var," dedi. Sonra yumuşacık omzuyla bana yaslandı.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordum.

"Ben ne zaman buyurursam," dedi ve yüzünü bana tamamen döndü.

Ben de onu kendime çektim ve karnının yumuşaklığını gizleyen tokenin kilidini buldum. Aşağısında daha fazla yumuşaklıklar vardı ve kılları yeşildi.

Divanın üzerinde ona balladımı sundum. Dudakları, sözler olmaksızın karşılık verdi.

Yemeğimizi yedikten sonra -suyun altında yemenin püf noktasını öğrenmişim, eğer şartlar gerektirirse bilahare ayrın-tısıyla açıklarım- kahverengi ve kırmızı ağlar ve iplerle süslenmiş yüksek mermer salondaki yerlerimizden kalktık, dar bir koridor boyunca ilerledik, sonra mutlak karanlık boyunca kıvrılan ve ışıldayan bir sarmal merdivenden aşağı, ta deniz tabanına kadar indik. Yirmi adım kadar sonra Random "Kahretsin!" dedi ve adımını dışarı atıp, merdiven boyunca yüzmeye başladı.

"Öylesi daha hızlıdır," dedi Moire.

"Aşağıya kadar çok yol var," dedi Amber'dekinin uzaklığını bilen Deirdre.

Böylece hepimiz merdiveni bırakıp karanlığın içinde ışıldayarak kıvrılan şeyin yanından aşağı yüzdük.

Dibe varmamız belki on dakika sürmüştür, ama ayaklarımız tabana değdiğinde sürüklenme eğilimi olmaksızın durduk.

107

#### ROGER ZELAZNY

Etrafımızda, duvardaki oyuklara yerleştirilmiş birkaç zayıf ateşten gelen bir aydınlık vardı.

"Amber'in ikizinin içindeki okyanusun bu kısmı, başka yer-1

lerdeki sulardan neden böylesine farklı?" diye sordum.

"Çünkü öyle," dedi Deirdre ve bu keyfimi kaçırdı.

Muazzam bir mağaradaydık ve her yöne tüneller uzanıyordu. Birine doğru yürüdük.

Tünel boyunca çok uzun bir süre yürüdükten sonra kiminde kapı ya da parmaklık bulunan, kimindeyse bulunmayan ara geçitlere rastlamaya başladık. Bunların yedincisinde durduk. Arduvaz gibi bir maddeden yapılmış, metal perçinli, benden iki misli yükseklikte koskoca bir kapıydı. O kapıya bakarken Tritonların boyuna dair birşeyler hatırladım. Sonra Moire gülümsedi -yalnızca bana- ve kemerindeki halkadan büyük bir anahtar çıkarıp kilide soktu.

Gerçi anahtarı çeviremedi. Belki de çok uzun süredir kullanılmamıştı bu şey.

Random homurdandı, eli ileri uzandı, kadımnkini yana itti.

Anahtarı sağ eliyle tutup çevirdi.

Bir tıkırtı duyuldu.

Sonra kapıyı ayağıyla açtı ve içeri baktık.

Balo salonu büyüklüğünde bir odadaydı Desen. Zemin siyahtı ve cam gibi pürüzsüz görünüyordu. Desen, zemindeydi. Soğuk bir ateş gibi zayıfça titriyor, odayı her nasılsa hayal gibi gösteriyordu. Kudretin girift bir mimari çahşmasıydı, özünde eğrilerden oluşmuştu ama ortasına doğru birkaç düz hat da vardı. Bana şu kurşun kalemle (tükenmez kalem de olabilir) çizdiğünüz, bir yere girmeye ya da bir yerden çıkmaya çalıştığınız labirent oyunlarının fantastik karmaşıklıkta, gerçek boyutlarda bir versiyonunu çağırıyordu. Neredeyse

108

AMBER YILLIKLAR] - 1

larda bir yerde "Buradan başlayınız" sözcüklerini görecekti. Eni otuz, boyu kırk beş metre kadardı.

Kafamda ziller çaldı ve derken zonklama başladı. Zihnim dokunuşu karşısında bir köşeye sinmişti. Ama eğer Amh'in bir prensi idiysem, o zaman kanımda, sinir sistemimde, enlerimde bir yerlerde bu desen bir şekilde kayıtlıydı ki doğ tepkiyi gösterebileyim, kahrolasica şeyi yürüyebileyim.

"Gerçekten de bir sigara olsa çok makbule geçerdi," dedim

ve kızlar kıkırdadılar, gerçi gereğinden fazla hızlıca ve tiz.

Random koluma girdi ve konuştu, "Bu bir deneme, ama imkânsız değil, öyle olsa biz burada olmazdık. Çok yavaş hareket et ve dikkatinin dağılmasına izin verme. Her adımınla yükselecek olan kıvılcım yağmum seni telaşlandırmamasın. Sana zarar vermez. Tüm süre boyunca hafif bir cereyan duyacaksın ve bir süre sonra kendini sarhoş hissedeceksin. Ama konsantrasyonunu sürdür ve unutma: yürümeye devam et! Ne yaparsan yap durayım deme ve yoldan sapma, yoksa seni öldürebilir." Konuşurken bir yandan da yürüdük. Sağdaki duvara yakın dünüp Desen'in etrafında dolaştık, uzaktaki ucuna doğru. Kızlar peşimizden geliyorlardı.

Random'un kulağına fısıldadım.

"Onu senin için planladığı şeyden caydırmaya çalıştım.

Şansım yaver gitmedi."

"Böyle yapacağını düşünmüştüm," dedi. "Canını sıkma. Bir yılı kafamın üzerinde durarak bile geçirebilirim, hem belki er-  
^n gitmeme izin verirler... yeterince tiksindirici davranırsam."

"Senin için düşündüğü kızın adı Vialle. O kör."

"Muhteşem," dedi. "Muhteşem bir şaka."  
Konuştuğumuz naipliği hatırlıyor musun?"  
"Evet."  
109

ROGER ZELAZNY

"O zaman kıza kibar davranıp, yılı tamamlarsan cömert davranacağım."

Hiçbir şey demedi.

Sonra kolumu sıktı.

"Moire senin dostun, ha?" diye kıkır kıkır güldü. "Nasıldı bari?"

"Anlaştık mı?" dedim, ağır ağır.

"Anlaştık."

Sonra odanın köşesine yakın, Desen'in başladığı yerde durduk.

İleri doğru yürüdüm ve sağ ayağımı koymuş olduğum noktanın yakınından başlayan işlemeli alevlerin çizgisine baktım. Desen, odadaki tek ışık kaynağıydı. Çevremdeki su soğuktu. İleri uzun bir adım attım, sol ayağımı yolun üzerine koydum. Ayağımın dış hatları mavi beyaz kıvılcımlarla çizilmişti. Sonra sağ ayağımı koydum ve Random'un sözünü ettiği cereyanı hissettim. Bir adım daha attım.

Bir çatırtı oldu ve saçlarımın dikeldiğini hissettim. Bir adım daha attım.

Desen beklenmedik şekilde kendi üzerine kıvrılmaya başladı. On adım daha attım ve belli bir direnç yükselir gibi oldu. Sanki önümde, beni geçmek için gösterdiğim tüm çabayla geri iten maddesel ve kara bir engel vardı.

Onunla savaştım. Aniden anımsadım ki, İlk Örtü'ydü bu.

Ötesine geçmek bir başarı olacaktı, gerçekten de Desen'in bir parçası olduğumu gösteren, iyi bir işaret. Ayağımı her kal-

dırış indirişim birdenbire müthiş bir çaba gerektirmeye başladı ve saçlarımdan kıvılcım fışkırdı.

Ateşli hatta konsantre oldum. Ağır ağır nefes alarak yürüdüm üzerinde.

11 o

AMBER YILLIKLARI - 1

Rasıncı ansızın hafifledi. Örtü, belirlediği kadar ani bir şekillanmıştı önümde. Ötesine geçmiş ve bir şey elde etmiştim-

Kendimden bir parça kazanmıştım.

Kâğıda dönmüş derilerini ve yumrulu, sopa gibi kemiklerini gördüm Auschwitz ölülerinin. Nuremberg'de bulunmuş olduğumu anladım. Stephen Spender'in sesinin "Vienna,"yı okuduğunu duydum ve bir Brecht gala gecesinde Cesaret Ana'nın sahneyi katedişini gördüm. Peenemunde, Vandenberg, Kennedy, Kazakistan'daki Kızıl Kum'dan roketlerin fırladıklarını gördüm ve ellerimle Çin Seddi'ne dokundum. Şarap ve bira içiyorduk, Shaxpur sarhoş olduğunu söylemiş ve kusmaya gitmişti. Uzak Batı Rezervasyonu'nun yeşil ormanlarına girdim ve bir günde üç kafaderisi yüzdüm. Uygun adım yürürken bir şarkı mırıldandım ve herkesin diline düştü, "Aupres de ma Blonde" haline geldi. Hatırlıyordum, hatırlıyordum... sakinlerinin adına Dünya dedikleri Gölge mekândaki yaşamımı. Üç adım

daha ve elimde kanlı bir kılıç vardı, üç ölü adam ve sırtında Fransa'daki ihtilalden kaçtığım atı gördüm. Fazlasını, çok da-

ha fazlasını, geriye...

Bir adım daha attım.

Geriye...

Ölülere. Dört bir yanımdaydılar. Berbat bir koku vardı -çürüyen etin kokusu- ve dövülerek öldürülen bir köpeğin ulularını duydum. Koskoca kara duman dalgalan göğü kapladı ve etrafımda buz gibi bir rüzgâr esip küçücük birkaç yağmur damlası getirdi. Boğazım kupkunydu, ellerim titriyordu ve başım ateşler içindeydi. Her şeyi beni kavuran o ateşin arkasından görerek, bir başıma sendeledim. Sokaklar çöple, ölü kedilerle, oturaklardan boşaltılmış pisliklerle doluydu. Bir çın-

[ 1 I

ROGER-ZELAZNY

gırağın tımgırdayıp çınlamasıyla ölüleri taşıyan araba yanımdan gökgürültüsü gibi geçti, üzerime çamur ve soğuk su sıçrattı. Ne kadar dolaştım bilmiyorum, sonra bir kadın kolumu yakaladı ve parmağında bir kafatası yüzüğü gördüm. Beni odasına götürdü, ama orada parasız ve aklımın başımdan gitmiş olduğumu keşfetti. Parlak dudaklarımdaki gülücüğü silerek korku dolu bir bakış geçti boyalı yüzünden ve kadın kaçıp gitti, ben de yatağa yığıldım.

Daha sonra -ne kadar sonra olduğunu bilmiyorum- iri bir adam, kızın pezosu geldi, yüzümü tokatladı ve beni çekerek ayağa kaldırdı. Sağ pazusunu yakaladım ve sıkıca tütündüm. Beni kapıya doğru yarı taşıdı, yarı çekeledi.

Beni dışarı, soğuğa atacağını anlayınca itiraz etmek için kavrayışımı sıkılaştırdım. Yarı tutarsız ricalar mınıldanarak, kalan tüm gücümle sıktım.

Sonra ter ve gözyaşlarımın arasından adamın ağzının ardına kadar açıldığını ve lekeli dişlerinin arasından bir feryat koyverdiğini gördüm.

Kolundaki kemik sıkıttığım yerden kırılmıştı.

Sol eliyle beni itip uzaklaştırdı ve dizlerinin üstüne düşüp ağladı. Yere oturdum ve kafam bir anlığına toparlandı.

"Ben... burada... kalıyorum," dedim, "kendimi daha iyi hissedene kadar. Defol. Geri gelersen... seni öldürürüm."

"Vebalısın sen!" diye haykırdı. "Yarın kemiklerini almaya gelecekler!" sonra tükürdü, ayağa kalktı ve sendeleyerek çıktı.

Kapıya ulaşip sürgüledim. Sonra yatağa kadar süründüm ve uyudum.

Ertesi gün kemiklerimi almaya geldilerse, hayal kırıklığına uğramışlardır. Çünkü, belki on saat sonra, gecenin ortasında

112

AMBER YILLIKLARI -1

bi bir terle uyandım ve ateşimin düştüğünü fark ettim,

"zdüm, ama bir kez daha aklım basımdaydı.

Vebadan sağ kurtulduğumu fark ettim.

Dolapta bulduğum bir erkek pelerini ve bir çekmecedен ç,kan parayı aldım.

Sonra veba yılında Londra'nın ve gecenin içine yürüdüm, bir şey arayarak...

Kim olduğumu ya da orada ne yaptığımı bilmiyordum.

İşte böyle başlamıştı.

Şimdi Desen'in iyice içindeydim ve kıvılcımlar ayaklarımın etrafında sürekli diz boyu sığıyorlardı. Yüzümün ne yöne dönük olduğunu, ya da Random, Deirdre ve Moire'nin hangi tarafta durduğunu artık bilmiyordum. Akımlar üzerimden geçtiler ve sanki göz kürelerim titredi. Sonra yanaklarım iğnelendi, ensemden bir soğukluk başgösterdi. Takırdamalannı engellemek için dişlerimi sımsıkı kenetledim.

Hafıza kaybıma sebep olan şey araba kazası değildi. Birinci Elizabeth'in hükümdarlığından beri hafızama tam anlamıyla sahip değildim. Flora bu yeni kazanın beni kendime getirdiğini farz etmiş olmalıydı. Durumumdan haberdardı. Aniden onun Gölge Dünya'da aslen beni gözetmek için bulunduğu düşüncesi geldi aklıma.

Onaltıncı yüzyıldan beri mi yani?

Bunu bilemezdim. Ama bulacaktım.

Hızlı hızlı altı adım daha attım, bir kavisin sonuna varıp düz bir hattın başlangıç noktasına geldim.

Üzerine ayağımı bastım ve attığım her adımla bana karşı bir başka engel yükselmeye başladı. İkinci Örtü'ydü bu.

Sağa bir dönüş vardı, sonra bir daha, bir daha.

Ben Amber'in bir prensiydim. Bu doğruydı. On beş erkek

113

ROGER ZELAZNY

kardeş vardı ve altısı ölmüştü. Sekiz kız kardeş vardı ve ikisi belki de dördü ölmüştü. Vaktimizin çoğunu Gölge'de, ya da kendi evrenlerimizde gezinerek geçirmiştik. Gölge'ye hükmetme gücüne sahip birinin kendi evrenini yaratıp yaratamayacağı akademik, ama geçerli bir felsefi soruydu. Nihai yanıt ne olursa olsun, pratik bir açıdan bunu yapabiliyorduk.

Bir başka kavis başladı ve boyunca yavaş yavaş ilerlerken sanki zamkta yürüyor gibiydim.

Bir, iki, üç, dört... Ateşli çizimelerimi kaldırıp tekrar indirdim.

Başım zonkluyor, kalbim sanki sarsılıp parçalarına ayrılıyordu.

Amber!

Ben Amber'i anımsarken gidiş bir kez daha ansızın kolaylaşmıştı.

Amber varolmuş ya da varolacak şehirlerin en büyüğüydü.

Ezelde vardı, ebediyette de olacaktı ve tüm diğer şehirler, yerleri nerede olursa olsun mevcut tüm şehirler Amber'in bir döneminin yansımasından ibaretti. Amber, Amber, Amber... Seni anımsıyorum. Seni bir daha asla unutmuyacağım. Sanırım, içimde bir yerlerde asla .unutmadım da, Gölge Dünya'da amaçsızca dolaştığım tüm o asırlar boyunca, çünkü geceleri rüyalarım sık sık senin yeşil ve altın kulelerinin, göz alabildiğine uzanan teraslarının görüntüleriyle bölündü. Geniş gezinti caddelerini hatırlıyorum, tarhlar dolusu çiçeklerini, altın rengi ve kırmızı. Havanın tatlılığı geliyor aklıma ve mabetlerin, sarayların ve geçmişte ve şimdi sahip olduğun ve her zaman olacağın hoşluklar. Amber, bütün diğer şehirlerin biçimlerini aldığı ölümsüz şehir, seni unutamam, şimdi bile. Açlıktan ölürken yediğim yemeğin ve Moire'yle sevişmemin hemen ardın-

I 14

## AMBER YILLIKLARI - 1

nslyan duvarları içinde seni anımsadığım Rebma'nın  
eni'ndeki günü de unutmayacağım, ama hiçbir şey seni  
msamanın zevki ve aşkıyla kıyaslanamaz ve şimdi bile, dur-  
Kaos Saraylarını düşünürken, bu öyküyü tekrarlanabilsin  
ben senin içinde öldükten sonra bile yaşasın diye dinlemek  
?zere mevcut tek kişiye anlatırken; şimdi bile seni sevgiyle  
ımsıyorum, ey hükmetmek üzere doğduğum şehir...

On adım daha, derken helezon gibi dönen ateşten bir işle-  
meyle yüzyüze geldim. Onu yürümeye kalkıştım, terim çıkar  
çıkamaz sulara kayboluyordu.

Çok hileliydi, şeytani bir ustalık gerektiriyordu ve odadaki  
sular aniden büyük akıntılar halinde gelip beni Desen'den sü-  
rükleyip götürmekle tehdit edermiş gibi oldu. Onlara karşı ko-  
yup mücadeleye devam ettim. İçgüdüsel olarak biliyordum ki  
Desen'i tamamlamadan terk etmek ölümüm olabilirdi. Ne ka-  
dar yol geldim, ne kadar yolum kaldı diye görmek için gözle-  
rimi önümde duran ışıklı yerlerden ayırmaya cesaret edemi-  
yordum.

Akıntılar yatıştı ve hatıralarımın daha fazlası geri döndü,  
Amber'in bir prensi olarak yaşantımın anıları... Hayır, onları  
sormak size düşmez; benim onları, kimi kötü ve acımasız, di-  
ğerleriye belki soyluca... babam Oberon'un sancağı, yüzü sa-  
ğa dönük şaha kalkmış beyaz tekboynuz, büyük Amber sara-  
yında dalgalanırken geçirdiğim çocukluğuma uzanan anılar.  
Random Desen'i geçmeyi başarmıştı. Deirdre bile yapmıştı  
bunu. O yüzden ben, Convin, direniş ne olursa olsun yapa-  
caktım.

Ateş helezonundan çıktım ve Büyük Kavis boyunca yürü-  
düm. Evreni şekillendiren güçler üzerime düştüler ve beni  
kendi şekillerine soktular.

[IS

## ROGER ZELAZNY

Bununla birlikte yürüyüşü denemeye kalkan diğer kişilere  
göre bir avantajım vardı. Bunu daha önce yapmış olduğumu  
dolayısıyla da başarabileceğimi biliyordum. Bu kara bulutlar  
gibi kaban ve sadece güçlerini ikiye katlamak üzere kaybo-  
lan anormal korkulara karşı bana yardımcı oldu. Desen'i yürü-  
düm ve her şeyi hatırladım, Gölge Dünya'da geçirdiğim yüz-  
yıllardan önceki günlerimin hepsini ve bir çoğu benim için  
özel ve değerli olan ve Amber haricinde, hepsinden çok sev-  
diğim Gölge'deki diğer yerleri anımsadım.

Üç kavisi daha yürüdüm, düz bir hat ve bir dizi keskin yay  
ve içimde bir kez daha aslında hiç kaybetmediğim o şeyin şu-  
runa sahip oldum: Gölge'ye hükmetme gücü benimdi.  
Başımı döndüren on dönüş daha, kısa bir başka yay, düz  
bir hat ve Son Örtü.

Kıpırdamak acı demekti. Her şey beni bir kenara atmaya  
çalışıyordu. Sular önce soğuktu, ardından kaynıyordu. Öyle  
görünüyor ki beni sürekli itiyorlardı. Bir ayağımı diğerinin  
önüne koyarak çabaladım. Kıvılcımlar bu noktada bel hizam-  
daydı, sonra göğsüme, sonra omuzlarıma geldiler. Gözlerime  
giriyorlardı. Her bir yanıma sarmışlardı. Desen'in kendisini  
güçlkle görebiliyordum.

Sonra karanlıkla sonlanan kısa bir yay.

Bir, iki... ve son a\*dımı atmak bir beton duvarın içinden geçmeye çalışmak gibiydi.

Başardım.

Sonra yavaşça döndüm ve arkaya, gelmiş olduğum yola baktım. Dizlerimin üzerine düşme lüksünü kendime tanımaya-caktım. Ben Amber'in bir prensiydim ve Tanrı Aşkına! Hiçbir şey beni akranlarımla huzurunda küçük düşüremezdi. Desen bile!

I 16

#### AMBER YILLIKLARI - 1

"m olduğunu sandığım yöne tasasızca el salladım. Ra-pörölüp görülemediğimse ayrı bir konuydu,

nra orada bir an durdum ve düşündüm.

Artık Desen'in gücünü biliyordum. Desen boyunca geri yü-rümenin hiçbir faydası olmazdı.

Ama niye zahmete girecektim ki?

Kendi kart destem eksikti, ama Desen'in gücü de işimi pe-kâlâ görürdü.

Beni bekliyorlardı, erkek kardeşim, kız kardeşim ve bacak-ları mermer sütunlardan farksız Moire.

Deirdre buradan sonra kendi başının çaresine bakabilirdi... hem zaten onun hayatını kurtarmıştık. Onu gün be gün kolla-ma zorunluluğu hissetmiyordum. Random, şayet ileri atılıp Desen'i yürüme, gücün bu dingin merkezine varıp belki de kaçma cesaretine sahip değilse, bir yıllığına burada takılıp ka-lacaktı. Moire'ye gelince, onu tanımak hoştu ve onu da belki bir gün tekrar görürdüm, falan filan. Gözlerimi kapadım ve ba-sımı eğdim.

Gerçi bunu yapmadan önce, uçup giden bir gölge gördüm.

Random mu? Deniyor muydu? Her neyse, nereye gidiyor olduğumu bilemezdi. Hiç kimse bilemezdi.

Gözlerimi açtım ve aynı Desen'in ortasındaydım, ama ters-ti.

Üşüyordum ve ölesiye yorulmuştum, ama Amber'deydim... asıl odada, yola çıktığım bunun sadece bir görüntüsüydü. De-sen'den kendimi Amber'de canımın istediği noktaya naklede-bilirdim.

Bununla birlikte, geri dönmek bir sorun olacaktı.

Bu yüzden böylece durdum, üzerimden sular süzülürken düşündüm.

#### ROGER ZELAZNY

Eğer Eric kraliyet süitine geçtiyse, onu orada bulabilirdim Belki de taht odasında. Ama o zaman, kaçış noktasına ulaş-mak için tekrar Desen'i yürümem gerekirdi.

Kendimi sarayda bildiğim bir gizlenme yerine naklettim Tavana yakın gözetleme yarıklarından azıcık ışığın girdiği penceresiz bir odacıktı. Kapının sürgüsünü içeriden kapadım duvarın yanındaki tahta bir sıranın tozunu sildim, üzerine pe-lerinimi serip kestirmek üzere uzandım. Eğer yukarıdan birisi el yordamıyla aşağıya inecek olsa, bana ulaşmadan çok önce duyardım.

Uyudum.

Bir süre sonra uyandım. Doğrudum, pelerininim tozunu silkeledim ve bir kez daha kuşandım. Sonra sarayın içine mer-

diven gibi yükselen tahta basamakları çıkmaya koyuldum. Duvardaki izler sayesinde nerede olduğunu biliyordum üçüncü katın.

Kendimi küçük bir iskelenin üzerine attım ve gözetleme deliğini aradım. Buldum ve baktım. Hiçbir şey yoktu. Kütüphane boştu. Böylece bölmeyi yana kaydırıp içeri girdim. İçeride, kitapların bolluğu beni afallatmıştı. Bana hep böyle olur. Vitrinler dahil her şeyi gözden geçirdim, nihayet bir aile ziyafetine sebep veren her şeyi içeren kristal bir kutunun bulunduğu yere ilerledim... özel bir şaka. İçinde aile kartlarından dört deste vardı ve onları kullanmamın önüne geçebilecek alarmı çalıştırmadan bir tanesini almanın yollarını aramaya giriştim.

Belki on dakika sonra doğru kutuyu açmayı becerdim. Çok maharet istiyordu. Sonra, deste elimde, düşünmek maksadıyla rahat bir koltuğa kuruldum.

1 18

AMBER YILLIKLARI - ]

Kartlar tıpkı Flora'ninkiler gibiydi, hepimizi büyüteç altınrutuyordu ve dokunduğumda soğuktu. Bunun da sebebini biliyordum artık.

Böylece kartları kardım ve uygun şekilde açtım önüme, nra onları okudum ve tüm aile için kötü şeyler gördüm ve hepsini gene bir araya getirdim.

Biri dışında.

Kardeşim Bleys'i resmeden kart.

Diğerlerini kutusuna koydum ve kemerime yerleştirdim.

Sonra Bleys'i düşündüm.

Tam o sırada kütüphanenin koca kapısının kilidinden bir tıkırtı geldi. Ne yapabildim? Kılıcımı kınında gevşetip bekledim. Ama masanın ardında eğildim.

Baktığımda gelenin Dik adında bir adam olduğunu gördüm, temizliğe geldiği aşikârdı, çünkü kültablalarım ve çöp kutularını boşaltmaya, rafların tozunu almaya başlamıştı.

Keşfedilmek alçaltıcı olacağından kendimi gösterdim.

Doğıldım ve "Merhaba, Dik. Hatırladın mı beni?" dedim.

Rengi üç ton beyazladı, kaçmak üzere fırlar gibi oldu ve "Elbette Lordum. Nasıl unutabilirim ki?" dedi.

"Geçen bunca zamanın ardından bunun olabileceğini düşünmüştüm."

"Asla, Lord Convin," diye yanıt verdi.

"Sanırım resmi onay olmaksızın burada bulunuyorum ve burnumu yasadışı araştırmalara sokmuş dummdayım," dedim, ama beni gördüğünü söylediğinde Eric bundan hoşlanmazsa.

°na lütfen sadece haklarımı uyguladığımı ve onunla bizzat gö-

rüşeceğimi söyle... hem de yakında."

Yapacağım, lordum," dedi önümde eğilerek.

"Gel yanıma ve benimle otur biraz, dostum Dik ve sana da-

ROGER ZELAZNY

ha fazlasını anlatayım."

O da oturdu, ben de.

"Bir zamanlar," dedim bu yaşlı çehreye hitap ederek, "tj mamiyle gittiğim ve Amber'i ilelebet terk ettiğim düşünölmüş-tü. Ama hâlâ yaşadığım ve tüm akli melekelerime sahip oldu-

ğum için, korkarım Eric'in Amber tahtı üzerindeki iddiasına iti» raz etmek mecburiyetindeyim. Bu basitçe halledilecek bir konu değil gerçi, çünkü o ilk doğan değil, eğer ortada bir baş. kası olsaydı Eric'in yaygın destek göreceğinden de kuşkulu- yum. Bunlar ve birçoğu kişisel olan diğer sebepler yüzünden ona meydan okumak üzereyim. Bunu nasıl, ya da hangi gerekçeyle yapacağıma henüz karar vermedim, ama Tanrı Aşkına! Muhalefeti hak ediyor! Ona söyle bunu. Eğer beni bulmak isterse, ona Gölgeleeri mesken tuttuğumu, ama bu sefer öncekilerden farklı Gölgeleer olduğunu söyle. Bundan neyi kastettiğimi bilebilir. Kolayca yok edilmeyeceğim, çünkü kendimi en az onun burada yaptığı kadar iyi koruyacağım. Onun cehennemden ebediyete dek yakasını bırakmayacağım ve birimiz ölene dek pes etmeyeceğim. Buna ne diyorsun, eski uşak?" Elimi eline alıp öptü.

"Sana selam olsun ey Convin, Amber'in Lordu," dedi ve gözünde yaşlar vardı.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak aralandı ve ardına değin açıldı.

Eric girdi.

"Merhaba," dedim ayağa kalkıp, sesime en iğrencinden bir cınlama katarak. "Seni oyunun bu kadar başında görmeyi beklemiyordum. Amber'de her şey yolunda mı?"

Gözleri şaşkınlıktan faltaşu gibi büyümüştü ve sesi adına iğneleyicilik denilen şeyle kalınlaşmıştı ve o şeyle derken, aklı- 120

#### AMBER YILLIKLAR] - 1

daha iyi bir sözcük gelmiyordu:

«Şeyleri soruyorsan, iyidir Convin. Ne var ki diğer meseleler kötü gidiyor."

"Yazık," dedim, "peki nasıl düzelteceğiz?"

"Bir yolunu biliyorum," dedi ve sonra Dik'e ters ters baktı, da derhal odayı terk edip kapıyı ardından kapadı. Kapının sımsıkı kapandığını duydum.

Eric kılıcını kınında gevşetti.

"Tahtı istiyorsun," dedi.

"Hepimiz istemiyor muyuz?" dedim ona.

"Sanırım öyle," dedi bir ah çekerek. "Bu doğru, başa geçenin başu ağırmış biraz. Bu budalaca mevkii için niye böyle uğraşmaya güdülendiğimizi bilmiyorum. Ama unutmamalısın ki seni iki kez bozguna uğrattım ve son seferinde bir Gölge diyarında merhamet gösterip hayatını bağışladım."

"O kadar merhametlice değildi," dedim. "Biliyorsun ki beni oraya, vebadan öleyim diye bıraktın. Hem hatırladığım kadarıyla ilk seferinde neredeyse berabere kalmıştık."

"Öyleyse bu artık ikimiz arasında, Convin," dedi. "Senin büyüğünüm ve senden iyiyim. Eğer beni silahlarda sinamak istiyorsan, kendimi münasip şekilde kuşanmış buluyorum. Dene. Ama başarabileceğini sanmıyomm. Hak talebinden şimdi kurtulmak istiyorum. O yüzden gel bana. Bakalım Gölge Dünya'da neler öğrenmişsin."

Bir an sonra kılıçlarımız ellerimizdeydi.

Masanın etrafını döndüm.

"Ne kadar da kibirlisin böyle," dedim ona. "Seni diğerlerimizden iyi ve yönetmeye daha yaraşır kılan ne?"

"Tahtı doldurabildiğim gerçeği," diye yanıtladı. "Dene ve

ROGER ZELAZNY

Öyle yaptım.

Kafasına doğru bir darbe denedim ve savuşturdu; ben de onun kalbimi nişanlayan riposte hamlesini çeldim ve bileğine Kesme vurdum.

Bunu bertaraf etti ve küçük bir tabureyi tekmeleyip aramıza düşürdü. Tabureyi suratına çarpmasını umarak sağ ayağımla fırlattım, ama iskaladım ve yine bana saldırdı.

Ben onun darbesini savuşturdum, o da benimkini. Sonra hamlettim ve savuşturuldu, bana hamletti ve tekrar savuşturdum.

Fransa'da öğrendiğim, bir vuruş, yanıltmacalı bir quarte, yanıltmacalı bir sixte ve bileğine doğru sapan bir hamleyi içeren çok süslü bir saldırıyı denedim.

Onu yaraladım ve kan aktı.

"Alı, lanetli birader!" dedi gerileyerek. "Raporlara bakılırsa Random da sana eşlik ediyormuş."

"Bu doğru," dedim. "Sana karşı birden fazla kardeş birleştik."

Tekrar hamle edip beni gerilettiler ve birdenbire, tüm çabamla karşı onları hâlâ benden daha usta olduğunu hissettim. Belki de şimdiye dek karşılaştığım en iyi kılıç ustasıydı. Anı-zın onu yenemeyeceğim hissine kapılmış, çılgınca darbeleri savuşturuyor ve onun üzerime gelişi gibi, ağır ağır geri çekili-yordum. İkimiz de piyasadaki en büyük kılıç ustalarınca asır-lar boyu eğitilmiştik. Ustalardan yaşayan en büyüğünün bira-derimiz Benedict olduğunu biliyordum ve burada olmadığı için şu ya da bu şekilde yardım edemeyecekti. Bu yüzden ça-lışma masasından birşeyler alıp sol elimle Eric'e savurdum- Ama fırlattığım her şeyden kurtulup tüm gücüyle üstüme gel-di ve daire çizerek soluna geçtim, ama kılıcının ucunu gözürn-122

AMBER YILLIKLARI - 1

uzak tutamıyordum. Korkuyordum. Adam muhteşemdi.

v~ex ondan, bu kadar nefret etmeseydim oturur alkışlardım.

Gerilemeyi sürdürdüm ve korku üzerime çöktü. Onu yene-meyeceğimi biliyordum. İş kılıca geldiğinde benden daha iyiy-di Buna lanet okudum, ama bir yolunu bulup atlatamıyordum. Üç karmaşık hücum daha denedim ve her seferinde boz-guna uğratıldım.

Şimdi sakın ola ki yanlış anlamayın. Ben acayip iyiyim. Sa-dece o daha iyi gözüküyordu.

Sonra dışarıdaki koridordan koşuşma ve bağırış çağırış ses-leri geldi. Eric'in adamları geliyorlardı ve işimi Eric bitirmezse, onların bitireceğine güvenim tamdı... belki de bir arbalet okuyla.

Sağ bileğinden kan damlıyordu. Bileğinin gücü hâlâ yerin-deydi ama başka şartlar altında, sırf savunma taktiği uygulaya-rak, o bilek yarasını onun aleyhine çevirecek kadar yorabile-ceğimi, belki de yavaşlamaya başladığında, o uygun anda gar-dım aşabileceğimi biliyordum.

Sessizce bir küfür salladım ve bana güldü.

"Buraya gelmekle aptallık ettin," dedi.  
Ne yapmakta olduğumu anladığında iş işten geçmişti artık.  
(Arkamdaki kapıya doğru geri geri gidiyordum. Tehlikeli  
kendime geri çekilecek yer bırakmıyordum, ama kes;  
ölümden daha iyiydi)  
Sol elimle sürgüyü indirmeyi başardım. Büyük,  
pıydı ve artık içeri girebilmeleri için kırmaları g'  
bana birkaç dakika daha kazandırdı. Bir de s'''  
kısmen çelebildiğim darbeyle gelen bir o'  
ralanan sol omzumdu. Kılıç tutan kolu:  
iyi bir görünüm sergilemek için tebc

ROGER ZELAZNY

"Belki de buraya gelmekle aptallık ettin," dedim. "Farkın-  
dasın, yavaşlıyorsun," ve sert, hızlı, acımasız bir saldırı dene-  
dim.  
Saldırıyı çeldi, ama bunu yaparken iki adım geriledi.  
"Yara seni etkiliyor," diye de ekledim. "Kolun zayıflıyor,  
Gücün akıp gittiğini hissedebiliyorsun..."  
"Kapa çeneni!" dedi ve damarına bastığımı hissettim. Bu-  
nun, şansımı yüzde birkaç arttırdığına hükmettim ve onu ya-  
pabildiğimce sert, geriye sürdüm.  
Ama Eric bunun fark etmemişti.  
Korkunun tohumlarını ekmişim ve ani saldırımın önünde  
geriliyordu.  
Kapıda bir gümlleme vardı ama nasılsa bir süre dert etmem  
gerekmeyecekti.  
"Senin işini bitireceğim, Eric," dedim. "Eskiye göre daha  
dayanıklıyım ve vaktin geldi, birader."  
Korkunun gözlerinde doğduğunu ve yüzüne yayıldığını  
gördüm, tarzı da buna ayak uydurdu. Hücumumdan kaçarak,  
büsbütün koruma ağırlıklı bir dövüşe başladı. Numara yapma-  
dığından da eminim. Blöfümü yuttuğunu hissetmişim, çünkü  
her zaman benden iyi olmuştu. Peki ya ben de kısmen psiko-  
lojik davranmışsam? Ya, Eric'in de büyüyüp kök salmasına kat-  
kıda bulunduğu bu tavır yüzünden neredeyse kaybettiysem?  
Ya başından beri blöf yapıyorduksam? Belki ben de o kadar  
iyiydim. Tuhaf bir güven duygusuyla daha önce kullanmış ol-  
duğum saldırıyı denedim ve başarıya ulaştım, kolunda bir di-  
ğer kırmızı çizgi daha bırakarak.  
"Çok aptalcaydı, Eric," dedim, "aynı oyuna iki kez gelmek,  
ve büyük bir koltuğun etrafından dönerek geriledi. Bir süre  
koltuğun üzerinden kılıç salladık.  
124

AMBER YILLIKLARI - 1

oınm dövülmesi sona ermiş ve sağa sola emir yağdıran  
sesler kesilmişti.  
"Balta getirmeye gittiler," diye soludu Eric. "Göz açıp kapa-  
yana dek burada olurlar."  
Gülücüğümü yüzümden düşürmemeye kararlıydım. Hiç is-  
tifimi bozmadan "Birkaç dakika daha sürer," dedim, "bu işi ni-  
1 avete erdirmek için yeter de artar bile. Gardım bile güç bela  
alıyorsun ve kanın akıp duruyor... bir baksana!"  
"Kapa çeneni!"  
"Onlar kapıyı kırıp da içeri girene kadar, Amber'de yalnız-

ca bir prens kalmış olacak ve o da sen olmayacaksın."  
Derken sol koluyla bir raftaki kitapları savurdu, kitaplar bana çarpıp etrafıma düştüler.  
Bununla beraber, fırsatı saldırmak için kullanmadı. Sol eline küçük bir tabure alıp odanın diğer ucuna koşturdu. Sırtını bir köşeye verip kılıcını ve tabureyi önüne doğru tuttu.  
Dışarıdaki koridordan telaşlı ayak sesleri duyuldu ve baltalar kapıda çınlamaya başladı.  
"Ne duruyorsun, gelsene!" dedi. "Dene de bitir işimi şimdi!"  
"Korkuyorsun," dedim.  
Kahkahayla güldü.  
"Konu akademik," diye yanıtladı. "Beni kapı kırılma^' önce öldüremezsın ve o zaman da senin için her şey olur."  
Hak vermek zorundaydım. O düzenekle her\*  
cı savuşturabilirdi, en azından birkaç dakika  
Odayı hızla katedip karşı duvara vard'  
Odaya girerken kullandığım bölmeyi a  
125

ROGER ZELAZNY

"Pekâlâ," dedim, "öyle görünüyor ki yaşayacaksın... bir süre daha. Şansın varmış. Bir dahaki sefere yardımına koşan olmayacak."  
Tükürdü ve bana birkaç geleneksel ve kötü lakapla hitap etti, hatta ben bölmenin içine eğilip arkamdan kapatırken, tabureyi yere bırakıp müstehcen bir harekette bile bulundu. Bir çatırtı sesi geldi ve kapatmakta olduğum bölmenin bana bakan tarafında yirmi santimlik bir çelik ışıldadı. Kılıcını fırlatmıştı. Eğer geri dönmeyi seçersem onun için riskli olacaktı. Ama bunu yapmayacağımı biliyordu, çünkü seslere bakılırsa kapının düşmesi yakındı.  
Daha önce uyumuş olduğum yere doğru tahta basamakları elimden geldiğince çabuk, indim. Bir yandan da kılıç kullanmadaki artan becerimi düşünüp duruyordum. Dövüşün ilk başında, beni daha önce yenmiş bu adamın karşısında huşu içinde kalmıştım. Ama şimdi, merak ediyordum. Belki de Gölge Dünya'da geçen onca asır boşuna değildi. Belki de bu süre boyunca gerçekten iyiye gitmiştim. Şimdi silahlarda Eric'e denk olabileceğimi hissediyordum. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Tekrar karşılaşacak olursak -ki karşılaşacağımızdan zerre kadar şüphe duymuyordum- dışarıdan müdahale olmayacaktı... kim bilir? Bu ihtimalin üzerinde duracaktım yine de. Bugünkü karşılaşma onu korkutmuştu. Bundan emindim. Bir dahaki sefere elinin yavaşlamasına, o gerekli duraklamayı sağlamaya sebep olabilirdi.  
Son dört buçuk metrede kendimi bırakıp aşağı atladım, yere değerken dizlerimi büktüm. İmdada yetişenlerin o meşhur beş dakika önündeydim, ama bu avantajı değerlendirip kaçabilirdim.  
Çünkü kartlarım belimdeydi.  
126

AMBER YILLIKLARI - 1

Bleys'in kartını çektim ve ona diktim gözlerimi. Omzum

vordu, ama üzerime soğuk çökerken unuttum bunu.  
Amber'den aynılıp dosdoğru Gölge'ye gitmenin iki yolu vardı-..

Birisi bu amaçla nadiren kullanılan Desen'di.

pişiriyse Koz kartlarıydı, bir erkek kardeşe güvenebilirsene elbet.

Bleys'i kafamda tarttım. Ona az çok güvenebilirdim. Kardeşimdi, ama başı beladaydı ve ona yardımım dokunabilirdi. Ona uzun uzun baktım, ateşten taçlı, baştan aşağı kırmızı ve turuncu giymiş, sağ elinde bir kılıç, solundaysa bir şarap kadehi. Mavi gözlerinde şeytan dans ediyor, sakalı alevler içinde yanıyordu ve aniden fark ettim ki, kılıcının üzerindeki işleme Desen'le birlikte parlamaktaydı. Yüzükleri göz alıcıydı. Hareket ediyormuş gibi oldu.

Bağlantı buzlu bir rüzgâr gibi geldi.

Kartın üzerindeki figür şimdi gerçek boyutlardaydı ve pozisyon değiştirip Bleys'in halihazırda durduğu şekle gelmişti. Gözleri üzerimde odaklanmamıştı ve dudakları oynadı.

"Kimdir o?" dedi dudakları ve sözcükleri duydum.

"Corwin," dedim ve artık kadeh tutmayan elini ileri uzattı.

"Öyleyse gel bana, eğer istersen."

Uzandım ve pannaklanmız buluştu. Bir adım attım.

Kart hâlâ sol elimdeydi, ama Bleys ve ben bir uçurumun üzerinde duruyorduk, bir yanımızda derin bir yarık, diğer yanımızdaysa yüksek bir kale vardı. Üzerimizdeki gök alev renliydi.

"Merhaba, Bleys," dedim kartı belime, diğerlerinin yanına yerleştirerek. "Yardımın için teşekkürler."

Aniden kendimi mecalsiz hissettim ve sol omzumdan hâlâ  
127

ROGER ZELAZNY

kan aktığını fark ettim.

"Yaralısın!" dedi bir kolunu omzuma sararak ve başımla onaylamaya başladım ama yapamadan bayıldım.

O gece ilerleyen saatlerde kalede koskoca bir koltuğa ya. yılıp viski içtim. Sigara tütürüp şişeyi elden ele geçirdik v«; söyleştik.

"Demek gerçekten Amber'deydin?"

"Evet, bu doğru."

"Ayrıca Eric'i düello da yaraladın?"

"Evet."

"Kahretsin. Keşke onu öldürseydin!" Sonra bir düşündü.

"Şey, belki de öldürmediğin iyi olmuş. O zaman tahta sen çJ kardın. Eric'e karşı, sana karşı olduğundan daha fazla şansım olabilir. Bilemiyorum. Planın nedir?"

Tamamen dürüst olmaya karar verdim.

"Hepimiz tahtı istiyoruz," dedim, "o yüzden yalana dolana hiç lüzum yok. Seni bu yüzden öldürmeye kalkışacak değilim -bu aptalca olurdu- öte yandan, sırf konukseverliğinden istifade ettiğim için de hak talebimi geri alacak değilim. Random da tahtı isterdi, ama manzaranın epey dışında. Bir süredir hiç kimse Benedict'ten haber almamış. Gerard ve Caine kendileri talepte bulunmak yerine Eric'i destekler görünüyorlar. Julian için de aynısı geçerli. Geriye Brand ve kız kardeşlerimiz kalıyor. Brand'in bugünlerde ne halt karıştırdığını bilmiyorum, ama biliyorum ki Deirdre güçsüz, o ve Llewella Rebma'da bir-

şeyler toplamadıkları sürece. Flora ise Eric'in piyonu. Fi-  
ona'nın da neler çevirdiğini bilmiyorum."  
"Bu geriye ikimizi bırakıyor," dedi Bleys, içkilerimizi taze-  
lerken. "Evet, haklısın, kimin kafasından ne geçiyor bilemem  
128

#### AMBER YILLIKLARI - 1

sbi güçlerimizi kıyaslayabilirim ve sanırım en iyi du-  
' , , : Kenim Bana gelmekle yerinde bir tercih yaptın. Be-  
rumdaki u u . . ,  
m  
desteklersen sana bir naiplik veririm.  
«Eksik olma," dedim. "Göreceğiz."  
Viskilerimizi yudumladık.  
"Yapacak başka ne var?" diye sordu ve sorunun önemli ol-  
duğunu fark ettim.  
"Amber'i kuşatmak üzere kendime bir ordu toplayabilirim,"  
dedim ona.  
"Ordun Gölgelemler'in neresinde bulunuyor?"  
"Doğaldır ki, bu benim meselem," dedim. "Senin yoluna çı-  
kacağımı sanmıyorum. Hükümdarlara gelince, seni, kendimi,  
Gerard'ı ya da -eğer hâlâ hayattaysa- Benedict'i tahtta görmek  
isterim."  
"Tercihen kendini, elbette."  
"Elbette."  
"O zaman birbirimizi anlıyoruz. Bu yüzden sanırım beraber  
çalışabiliriz, şimdilik."  
"Ben de," diye kabul ettim, "yoksa kendimi senin avcıma  
teslim etmezdim."  
Sakalının içinden gülümsedi.  
"Denize düşmüştün," dedi, "ben de yılandım."  
"Doğru," diye onayladım.  
"Keşke Benedict burada olsaydı. Keşke Gerard kendini sat-  
tınsaydı."  
"Keşke, keşke," dedim ona. "Bir elde keşkeler, diğerindey-  
se Dirşeyler yapmak var. İki yumruğumuzu da sıkalım, baka-  
lın hangisi gerçekleşecek."  
"İyi söyledin," dedi.  
Bir süre sessizlikte sigaralarımızı içtik.  
129

#### ROGER ZELAZNY

"Sana ne kadar güvenebilirim?" diye sordu.  
"Benim sana güvenebileceğim kadar."  
"O zaman bir anlaşma yapalım. Doğrusu şu ki, nice yıl^  
seni ölü addetmiştim. Kritik bir zamanda ortaya çıkıp kendi ta-  
lebinde direteceğini önceden görememişim. Ama buradasın  
ve hepsi bu işte. Bir ittifaka varalım... güçlerimizi birleştirelim  
ve Amber'i kuşatalım. Hangimiz sağ kalırsak zirveye o ulaşır  
Eğer ikimiz de sağ kalırsak, -kahrolasica!- canımız ne zaman  
istese düello yapabiliriz!"  
Kafamda evirdim, çevirdim. Bulabileceğim en iyi anlaşma  
gibi geliyordu kulağa.  
Bunun üzerine, "Gece yatarken düşünmek isterim. Sana sa-  
bah söylerim, olur mu?" dedim.  
"Tamam."

İçkilerimizi bitirdik ve eski günleri yadetmeye giriştik. Omzum azıcık sızlıyordu ama viski ve Bleys'in tedarik ettiği merhem iyi gelmişti. Bir süre sonra, neredeyse fazlasıyla duygusallaşmıştık.

Düşünüyorum da, kendi yolumuzu çizdikçe, kardeşlik olmadan kardeş olmak çok tuhaf. Tanrım! Ay gökten kaybolmuştu ama biz daha konuşmaktan bıkmamıştık. Sonra sağlam omzuma bir şaplak vurdu ve içtiklerinin tesirini hissetmeye başladığını ve yarın bir uşağın bana kahvaltı getireceğini söyledi. Başımla onayladım, kucaklaştık ve yatmaya gitti.

Sonra pencereye yürüdüm, gözetleme yerinden, yarığın derinliklerine kadar görebiliyordum.

Aşağıdaki kamp ateşleri yıldızlar gibi yanıyorlardı. Binlercesi vardı. Bleys'in büyük bir güç topladığını görebiliyordum ve kıskanmıştım. Diğer yandan, iyi bir şeydi bu. Eğer Eric'i yerinden edebilecek birisi varsa, o da belki Bleys'ti. Amber'oe

130

#### AMBER YILLIKLARI - 1

Koc^ pecmesi kötü bir şey olmayacaktı; yalnızca tercihim ofiun ba?i » v

kendimden yanaydı.

Riraz daha izledim ve ateşlerin arasında tuhaf şekillerin oynadığını gördüm. Bunun ne menem bir ordu olduğunu merak ettim-

Söyle ya da böyle, benim sahip olduğumdan kalabalıktı.

Masaya kadar gittim ve kendime son bir içki doldurdum.

Ama yuvarlamadan önce, bir meşale yaktım. Işığında, çalıştığım desteyi çıkarttım.

Önüme yaydım ve Eric'i resmeden karta rastladım. Onu masanın ortasına koyup diğerlerini kutusuna kaldırdım.

Bir süre sonra resim hayat buldu; Eric'i yatak kıyafetleriyle gördüm ve "Kimdir o?" sözlerini duydum. Kolu sargılıydı.

"Benim," dedim, "Convin. Nasılsın?"

O zaman sövüp saydı ve ona kahkahalarla güldüm. Bu tehlikeli bir oyundu, belki viskinin de payı vardı, ama devam ettim: "İçimden geldi de, sana keyfimin yerinde olduğunu bildireyim dedim. Bir de ağrıyan baştan bahsederken haklı olduğunu bildirmek istedim. Gerçi omuzlarının üzerinde çok durmayacak ya. O yüzden neşelen! Birader! Benim Amber'e geldiğim gün, senin ölüm günüdür! Haberin olsun dedim... çünkü o gün pek uzak değil."

"Gel o zaman," dedi bana, "ölümün zarafetten yoksun olacak,"

Gözleri üzerimde odaklandı o anda ve birbirimize yakındık.

Ona nanik yaptım ve elimin ayasını kartın üzerinden geçirdim.

Bu telefonu suratına kapamak gibiydi ve Eric'i de diğerlerinin yanına koyup desteyi kardım.

131

#### ROGER ZELAZNY

Yine de uyumak üzereyken, bir Bleys'in aşağıdaki dar ge-  
çide yerleşmiş askerlerini, bir de Eric'in savunmasını düşün.,  
düm.  
Kolay olmayacaktı.  
132

6  
Diyarın adı Avernus'du ve içtimadaki askerler tümüyle in-  
san değillerdi. Ertesi sabah Bleys'in peşi sıra yürüyüp onları  
teftiş ettim. Hepsinin de boyu iki metre on santim civarınday-  
dı, kıpkırmızı tenleri, seyrek tüyleri, kedi gibi gözleri, el ve  
ayaklarında altışar parmakları vardı. İpek kadar hafif görünen  
ama başka bir şeyden dokunmuş, çoğunlukla mavi ya da kül-  
rengi elbiseler kuşanmışlardı. Her biri ucu kancalı iki kısa kı-  
lıç taşıyordu. Kulakları sivri, sayıca bol olan parmakları sivri  
tırnaklıydı.  
İklim sıcak, renkler şaşırtıcıydı ve herkes bizi tanrı sanıyor-  
du.  
Dininde bize benzeyen ve başları belada olan tanrı-kardeş-  
lerin yer aldığı bir mekân bulmuştu Bleys. Her zamanki gibi, .  
bu mitosta da kötü bir ağabey iktidarı ele geçirip iyi kardeşle-  
re zulmetmeye çalışıyordu. Tabii ki inananların hayatta kalan  
iyi kardeşlerin yanında savaşacakları bir Kıyamet günü efsane-  
si de mevcuttu.

Sol kolumu siyah bir askıya almıştım ve ölmek üzere olan-  
ın gözden geçirdim.  
Bir askerın önünde durup başımı kaldırdım ve sordum  
°na' "Eric kimdir, bilir misin?"  
133

ROGER ZELAZNY  
"Şer Tanrısı," diye yanıtladı.  
Başımın onayladım ve "Çok güzel," deyip yoluma devam  
ettim.  
Bleys kendine özel kurşun askercikler yapmıştı.  
"Ordun kaç kişi?" diye sordum ona.  
"Elli bin civarında," diye yanıtladı.  
"Her şeyini feda etmek üzere olanları selamlıyorum," de-  
dim ona. "Amber'i elli bin adamla alamazsın, hepsini Kolvir'in  
eteklerine sapasağlam getirsen bile... kaldı ki zaten getiremez-  
sin. Ölümsüz şehre karşı ellerinde oyuncak kılıçlarıyla bu za-  
vallı piçkurularını göndermek fikri bile aptalca."  
"Biliyorum," dedi, "ama elimdekilerin hepsi bu değil."  
"Çok daha fazlasına ihtiyacın olacak."  
"Öyleyse üç donanma kulağa nasıl geliyor... Caine ve Ge-  
rard'ın toplam donanmalarının yarısı büyüklükte?"  
"Yine de yetmez," dedim, "daha işin basındasın."  
"Biliyorum. Orduyu hâlâ büyütüyorum," dedi.  
"Evet, çok daha fazlasını bulsak iyi ederiz. Eric Amber'de  
oturup Gölgelede yürüdüğümüz sırada bizi katledecektir.  
Sağ kalanlar nihayet Kolvir'in dibine vardıklarında büyük kıs-  
mını oracıkta yok edecek.- Sonra Amber'e tırmanış gerçekleşe-  
cek. Şehre ulaştığımızda geriye kaç yüz kişi kalacak sanıyor-  
sun? Eric'in zahmetsizce beş dakikada ortadan kaldırabileceği  
kadarı. Eğer elindeki en iyisi buysa, Bleys birader, bu uzun  
yolculuk hakkında yanlış düşüncelere kapılmışım demektir."

"Eric taç giyme töreninin üç ay içinde yapılacağını açıkladı," dedi. "Güçlerimi o güne kadar üçe katlayabilirim... en az üçe. Amber'e karşı yürüyecek çeyrek milyon Gölge askerine sahip olabilirim. Bunun gibi başka dünyalar da var ve onlara da gireceğim. Kendime, daha önce Amber'in karşısına hiç "\*'  
134

#### AMBER YILLIKLARI - 1

~,;c hir kutsal haçlı ordusu kuracağım."  
irilmemiş

? je savunmasını sağlamlaştırmak için aynı vakte sahip  
k Bilemiyorum, Bleys... bu neredeyse bir intihar saldırı-  
Buraya geldiğimde işin içyüzünü bilmiyordum..."

"Peki ya sen yanında ne getirdin?" diye sordu. "Hiçbir şey!  
7amanlar askerlere kumanda ettiğin rivayet edilirdi. Nere-  
.deler?"

Ona sırtımı döndüm.

"Onlar artık yoklar," dedim. "Bundan eminim."

"Kendi Gölgelerinden birinin Gölgesini bulamaz mısın?"

"Buna kalkışmak istemiyorum," dedim. "Üzgünüm."

"O zaman bana ne faydan var senin?"

"Gideceğim," dedim, "eğer tüm aklındaki buysa ve beni as-  
lında sırf etrafta... daha çok ceset olsun diye istediysen."

"Bekle!" diye haykırdı. "Düşünmeden konuştum. Hiçbir  
şey olmasa bile öğütlerinden yoksun kalmayı istemem. Be-  
nimle kal, lütfen. Senden özür bile dileyeceğim."

"Bu gereksiz," dedim, özür dilemenin Amber'in bir prensi  
için ne anlama geldiğini bilerek. "Kalıyorum. Sanırım sana yar-  
dım edebilirim."

"Güzel!" dedi ve sağlam omzuma bir şaplak indirdi.

"Ayrıca sana daha fazla asker getireceğim," diye de ekle-  
dim.

Öyle de yaptım.

Gölgeler arasında yürüdüm ve esmer, sivri dişli ve pençe-  
". kılh bir yaratık ırkı buldum, nispeten insanımsı ve aklınıza  
gelen herhangi bir lise birinci sınıf öğrencisi kadar akıllıydı-  
ar ? liiç üstünüze alınmayın çocuklar, ama kastettiğim şey sa-  
' bendini adanmış ve dürüst oldukları, aynı zamanda da '  
e kardeşim gibi piçler tarafından da kolayca yolda r

135

#### ROGER ZELAZNY

dıklarıdır. Kendimi gözde DJ'lerinizden herhangi biri gibi hi5  
sediyordum.

Neredeyse yüz bini silahlanacak derecede tapıyorlardı bi.  
ze.

Bleys etkilenmişti ve çenesini kapadı. Bir hafta sonra om,  
zum iyileşmişti. İki ay sonra çeyrek milyona ulaşmış, geçmiş,  
tik bile.

"Convin, Convin! Hâlâ Convin'liğini gösteriyorsun!" dedi  
ve birer içki daha aldık.

Ama kendimi biraz gülünç hissediyordum. Bu askerlerin  
büyük kısmının kaderlerinde ölmek yazılıydı. Bunun başlıca  
müsebbibi de bendim. Gölge ve Madde arasındaki farkı bil-  
meme rağmen biraz pişmanlık duyuyordum. Bununla birlikte,  
her ölüm gerçek bir ölüm olacaktı, bunu da biliyordum.  
Bazı geceleri oyun kartlarını düşünmekle geçirdim. Flo-

ra'nın destesinde eksik olan kartlar benimkinde mevcuttu. Bunlardan biri Amber'in resmiydi ve beni şehre geri götürüleceğini biliyordum. Diğerleriye ölü ya da kayıp akrabalarımızın resimleriydi. Bir tanesi de babamıza aitti ve onu hemen geçtim. O gitmişti. Her bir suratı ne çıkar sağlayabileceğimi düşünerek uzun uzadıya tetkik ettim. Birkaç kez fal açtım, her seferinde de aynı kart en üstte geldi. Onun adı Caine idi. Siyahlı yeşilli satenler giymiş, üzerinden geriye yeşil kuş tüylerinin sarktığı üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Kemerinde zümrüt kakmalı bir hançer vardı. Esmerdi. "Caine," dedim. Bir süre sonra bir karşılık geldi. "Kimdir o?" diye sordu.

136

#### AMBER YILLIKLARI - 1

«Corvv'in," dedim.  
«Corwin! Bu bir şaka mı?"  
"Hayır"  
«Ne istiyorsun?"  
"Neyin var?"  
"Bunu biliyorsun," dedi ve gözleri kımıldanıp üzerimde durdu, ama ben hançerine yakın duran elini izliyordum.  
"Neredesin?"  
"Bleys'in yanında."  
"Kısa zaman önce Amber'de ortaya çıktığın söyleniyordu., ve ben de Eric'in kolundaki sargıları merak edip duruyordum."  
"Sorumlusuna bakıyorsun," dedim. "Fiyatın nedir?"  
"Ne demek istiyorsun?"  
"Dobra dobra konuşalım, lafı dolaştırmayalım. Sence Bleys ve ben Eric'i yenebilir miyiz?"  
"Hayır, o yüzden Eric'in tarafındayım ya. Donanmamı da satmayacağım, eğer peşinde olduğun şey buysa... ki bu olduğunu zannediyorum."  
Gülümsedim.  
"Anlayışlı biraderim," diye yanıtladım. "Pekâlâ, seninle konuşmak güzeldi. Amber'de görüşürüz... belki."  
Elimi kıpırdattım ve bağırdı.  
"Bekle!"  
"Neden?"  
"Daha teklifini bile bilmiyoam."  
"Evet, biliyorsun," dedim. "Tahmin ettin ve ilgilenmedin."  
"Bunu söylemedim. Sadece adaletin hangi tarafta olduğunu biliyorum."  
'Gücün, demek istiyorsun herhalde.'

137

#### ROGER ZELAZNY

"Tamam, gücün. Ne teklif ediyorsun?"  
Aşağı yukarı bir saat konuştuk ve bu sürenin sonunda kuzey deniz yolları Bleys'in her an takviye beklemekte olan olan üç hayalet filosuna açılmıştı.  
"Eğer başarısızlığa uğrarsan, Amber'de üç kişi kafasından olacak," dedi.

"Ama gerçekten de bunun olacağını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sual ettim.

"Hayır, çok geçmeden senin ya da Bleys'in tahta oturacağını düşünüyorum. Kazanana hizmet etmek beni tatmin edecektir. Şu bahsettiğin naiplik iyi olmalı. Yine de hâlâ ücretin bir kısmı olarak Random'un kafasını isterdim."

"Pazarlık yok," dedim. "Ya duyduğun gibi kabullen, ya da unut."

"Kabul ediyorum," dedi.

Gülümsedim, elimin ayasını resmin üzerine koydum ve Caine gitmişti.

Gerard meselesini yarma bırakacaktım. Caine beni tüketmişti.

Yatağa devrildim ve uyudum.

Gerard, durumu öğrendiğinde bize yol vermeyi kabul etti.

En başta ben sorduğum için, çünkü Eric'in kötünün iyisi olduğunu düşünmüştü.

Kafa kesmek söz konusu olmadığı sürece, her talebine evet sözü vererek, anlaşmayı hemen bağladım.

Sonra askerleri bir kez daha teftiş ettim ve onlara Amber'den biraz daha bahsettim.

Ne tuhaftır ki, kardeş gibi anlaşıyorlardı; iri kırmızı adamlarla, küçük kılı olanlar.

!38

AMBER YILLIKLAR] - I

Bu acıydı ve doğruydı.

Onların tanrılarıydık, bundan ötesi boştu.

Kan rengi büyük bir okyanusa yelken açmış filoyu gör-H'n Düşündüm. Geçtikleri Gölge diyarlarda birçoğu kaybolacaktı.

Avernus askerlerini ve adına Ri'ik denilen yerden topladım - m orduyu düşündüm. Onların görevi Dünya'ya ve Amber'e yürümekti.

Kartlarımı karıştırdım ve açtım. Adı Benedict olanı aldım.

Uzunca bir süre geçti onu ararken, ama soğuktan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra Brand'ın kartını aldım. Yine uzunca bir süre sadece soğuk vardı.

Derken bir haykırış geldi. Korkunç, azap dolu bir şeydi.

"Bana yardım et!" diyordu çığlık.

"Nasıl yapabilirim?" diye sordum.

"Kimdir o?" diye sordu ve bedeninin acı içinde kıvrandığını gördüm.

"Corwin."

"Beni kurtar bu yerden Convin birader! Karşılığında dile benden ne dilersen!"

"Neredesin?"

"Ben..."

Ardından zihnimin kavramayı reddettiği şeylerin girdabında, sanki azap içindeymişçesine kopan ve sessizlikle sonlanan bir diğer feryat geldi.

Sonra tekrar soğukluk.

Kendimi titrer vaziyette buldum. Neden dolayı, bilmiyordum.

139

ROGER ZELAZNY

Bir sigara yaktım ve kartları garnizondaki odamda, masanın üzerinde düştükleri yerde bırakıp geceyi düşünmek üzere pencereye gittim.

Yıldızlar ufacık ve pusluydu. Hiç tanıdık takımyıldız yoktu. Küçük bir mavi ay karanlığın içinden çabucak battı. Gece beklenmedik, buz gibi bir ayazla gelmişti, sımsıkı sarıldım pe. lerinime. Geçmiş, Rusya'ya yaptığımız ve felaketle sonuçlanan ilerleyişin olduğu kışı düşündüm. Tanrılar! Neredeyse donarak ölüyordum. Hepsi nereye çıkıyordu bunların?

Amber tahtına, elbette.

Çünkü onun uğruna her şeyi göze almaya değerdi.

Peki ya Brand? Neredeydi o? Etrafında neler dönüyordu ve ona bunu kim yapmıştı?

Yanıtlar? Hiç yok.

Dışarı, göğe bakıp alçalmakta olan mavi diski izledim. Tüm manzarada kaçırdığım bir şey var mıydı, anlamadığım bir etken?

Yanıt yok.

Elimde küçük bir bardak içkiyle, gene masanın başına geçtim.

Desteyi parmaklarımla .yokladım ve babamın kartını buldum.

»

Oberon, Amber'in Lordu, yeşil ve altın renkleriyle karşımda duruyordu. Uzun, geniş, kalın, siyah sakalına ve saçına ak düşmüş. Altın yuvasında yeşil taşlı yüzükler ve altın renkli bir kılıç. Bir zamanlar Amber'in ölümsüz hükümdarını tahtından hiç kimsenin indiremeyeceğini düşünmüştüm. Ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ama gitmişti. Babam nasıl yüzleşmişti sonuyla?

Gözlerimi dikip baktım ve konsantre oldum.

140

AMBER YILLIKLARI - 1

Hiçbir şey, hiçbir şey...

Bir şey?

Bir şey

k zayıf da olsa, cevaben bir hareket oldu ve karttaki fi-

• kendi içine çöküp büzüşerek, bir zamanlar olduğu kişinin gölgesine dönüştü.

"Baba?" dedim.

Hiç-

"Baba?"

"Evet..." Çok belirsiz ve uzaktan, sanki bir deniz kabuğunun içinden geliyormuşçasına, tekdüze bir uğultuya gömülmüş.

"Neredesin? Neler oldu?"

"Ben..." Uzun bir duraklama.

"Evet? Ben Convin, oğlun. Amber'de neler gelip geçti ki, yoksun?"

"Benim zamanım," dedi, sesi daha da uzak geliyordu.

"Yani tacından ve tahtından feragat mı ettin? Biraderlerimden hiçbirini bana hikâyeyi anlatmadı ve onlara soracak kadar güvenmiyorum. Tek bildiğim tahtın, kapanın elinde kalacak görüldüğü. Eric şehrin başında ve Julian Arden Ormanı'nı gözetiyor. Caine ve Gerard denizlerden sorumlu. Bleys meydan

okuyacak ve ben de onun müttefiğiyim. Bu konuda arzun nedir?"

"Soran sadece sensin," diye soludu. "Evet..."

"Evet' ne?"

"Evet, onlara meydan oku..."

"Ya sen? Nasıl yardım edebilirim?"

Ben yardımın ötesindeyim. Tahtı ele geçir..."

"Ben mi? Yoksa Bleys ve ben mi?"

141

ROGER ZELAZNY

"Sen!" dedi.

"Evet?"

"Hayır duamı aldın... Tahtı ele geçir ve elini çabuk tut!"

"Neden, baba?"

"Anlatmaya nefesim yok... Ele geçir!"

Sonra, o da gitmişti.

Demek babam hayattaydı. İlginçti bu. Şimdi ne yapmalıydı?

İçkimi yudumladım ve konu üzerinde kafa yordum.

Bir yerlerde hâlâ yaşıyordu ve Amber'in kralıydı. Neden terk etmişti? Nereye gitmişti? Ne tür, hangi, kaç? Falan, filan. Kim bilir? Ben değil. O yüzden söyleyecek başka bir şey yoktu şimdilik.

Öte yandan...

Aklımdan çıkartamıyordum. Bilmenizi isterim ki, babamla yıldızlarımız asla barışmamıştır. Ondan, Random ya da diğerlerinin bazılarının yaptığı gibi nefret etmezdim. Ama, hiç şüphesiz ona bilhassa düşkün olmam için de bir sebep yoktu. O büyüktü, güçlüydü ve her zaman orada olmuştu. Bildiğimiz kadarıyla, o aynı zamanda Amber tarihinin de büyük kısmını teşkil ediyordu, ve Amberin tarihi öyle çok binyıllarca geriye gider ki, sayma zahmetinize değmez. Bu durumda ne yapardınız?

Beni sorarsanız, içkimi bitirip yattım.

Ertesi sabah Bleys'in kurmaylarıyla bir toplantıya katıldıra Dört amirali vardı, her biri kabaca filonun dörtte birine komanda ediyordu, bir yığın da karacı subay. Toplantıda durU'ma göre büyük ve kırmızı, ya da küçük ve kıllı olmak üzere toplam otuz civarı omzu kalabalık mevcuttu.

I 4 2

AMBER YILLIKLARI - 1

olantı aşağı yukarı dört saat sürdü ve sonra yemek mor-  
erdik. Üç gün sonra harekete geçmemiz kararlaştırılmış-  
Amber'e giden yolu açmak için Amber kanından biri gere-  
PSİ için filoya ben amiral gemisinden önderlik edecektim  
Bleys piyadelerini Gölge diyarları üzerinden geçirecekti.  
Bundan rahatsız olmuşum ve ona şayet ben ortaya çıkıp  
, vardım etmeseydim ne yapacağını sordum. Buna iki yanıt  
aldım: ilk olarak, eğer tek başına yapmak zorunda olsaydı, do-  
nanmayı Amber'e kadar kendisi komuta edecek ve onları ka-  
radan büyük bir uzaklıkta bırakıp tek bir gemiyle Avemus'a  
dönecek ve yaya askerlerini belirlenmiş bir tarihteki randevu-  
ya götürecekti; ikinci yanıtta bir kardeşinin ortaya çıkıp yar-  
dım sunacağı bir Gölge'yi bile bile aramış olduğuydu.  
Bu ikincisini duyduğumda içime biraz şüphe düştü, fakat

gerçekten kendim olduğumu biliyordum. İlki hafiften uygulanamazlık kokuyordu, çünkü donanma karadan işaret alamayacak kadar uzak olacaktı ve -bu kadar kalabalık bir ordunun başına gelebilecek talihsizlikler gözönünde bulundurulursa-buluşma tarihini kaçırma şansı, Bleys'in genel planına umut bağlamayı yüreklendirmeyecek kadar büyüktü.

Ama hep onun parlak bir taktisyen olduğunu düşünmüştümdür ve kendi çizdiği, Amber'i ve etrafını gösteren haritaları ortaya serip de üzerinde uygulanacak taktikleri açıkladığında onun neredeyse kurnazlıkta bir eşi daha olmayan gerçek bir Amber prensi olduğunu anladım.

Tek soan, hiç tartışmasız daha üstün konuma sahip bir başka Amber prensiyle karşı karşıya olmamızdı. Kaygılarım yok değildi, ne var ki taç giyme töreni yaklaşırken önümüzdeki tek yol bu görünüyordu ve yolculuğu sonuna kadar götürmekte karar kıldım. Eğer kaybedersek işimiz bitikti ama Bleys

#### ROGER ZELAZNY

mevcut tehditlerin en büyüğüydü ve bende olmayan, işe yarayabilir bir zaman çizelgesine sahipti.

Böylece Avernus diye anılan yerde yürüdüm, sisli vadi ve yarlarını, tüten kraterlerini, çılgın gökyüzündeki parlak, pırlı pırlı güneşini, buz gibi gecelerini ve sınırsız gündüzlerini bol miktardaki taşı, kamyonlar dolusu kara kumunu, küçük-lüğüne karşı acımasız ve zehirli hayvanlarını ve iğnesiz kak-tüsleri andıran büyük, mor bitkilerini inceleyip durdum ve ikinci günü öğle vakti, denize nazır bir yarda, kümelenmiş al bulutlardan bir kulenin altında dururken tüm bunlar yüzünden bu mekânı oldukça çok sevdiğime ve eğer oğulları tannların savaşında yok olacaksa, onları bir gün bir şarkıyla ölümsüzleştirmeye karar verdim.

Korktuğum şeye karşı zihnimde bu küçük avuntuyla donanmaya katıldım ve komutayı ele aldım. Eğer başanrsak, ölümsüzler sarayında ebediyen anılacaklardı.

Rehber ve yolu açandım. Dünyalar benim olmuştu.

Böylece ertesi sabah denize açıldık ve her şeye öncü gemiden kumanda ettim. Filomuzu bir fırtınaya yönelttim ve çıktığımızda hedefimizin çok daha yakınındaydık. Muazzam bir burgaçtan geçirdim ve bu çok lehimize oldu. Yönümüzü sığ bir kayalığa çevirdim ve suyun rengi sonradan koyulaştı. Amber'inkine yakın bir hale geldi. Demek nasıl yapılacağını hâlâ biliyordum. Zamanda ve mekânda kaderimizi etkileyebiliyordum. Bizi eve götürebilirdim. Kendi evime, yani.

Yeşil kuşların gırtladığı ve ağaçlarda yeşil maymunların meyve misali asılı durduğu yabancı adalardan geçirdim filoyu, hayvanlar bazen konuşmaya benzer anlamsız sesler çıkartıyor, sonra da denize, hiç şüphesiz bize nişanladıkları taşları fırlatıyorlardı.

144

#### AMBER YILLIKLARI - 1

denizin açığına götürdüm, sonra burnu kıyı doğrultusuna çevirdim.

Rı Vs artık dünyaların ovalarında ilerliyordu ordusuyla.

,. ^zırladığı savunma ne olursa olsun, her nasılsa onları sim biliyordum. Kartlar vasıtasıyla onunla bağlantıda kalacağ'1"

ve yol boyunca göğüs gerdikleri güçlükleri öğrendim.

. ja santorlarla yapılan meydan savaşında on bin ölü, dehsalan boyutlardaki bir zelzelede beş bin kayıp, kampları silin süpüren bir hortum afetinde bin beş yüz ölü, tanımadığım bir mekânın cangıllarından geçerken tepelerinde uçan tuhaf, vızıldayan şeylerin attığı napalmden bin dokuz yüz ölü, kendilerine vaat edilen cenneti andıran bir yerde orduyu terk eden altı bin kişi, mantar şekilli bir bulutun yanbaşılarında parlayıp göğsü bir kule misali yükseldiği kumlu düzlükte anlaşılmaz biçimde kaybolan beş yüz kişi, aniden üzerlerine saldıran ve ateş açan paletli askeri araçların bulunduğu vadide altı bin sekiz yüz kayıp, hastalanıp ayrılan sekiz yüz kişi, sel baskınında iki yüz ölü, kendi aralarındaki düellolarda ölen elli dört kişi, zehirli yerel bitkileri yiyip can veren üç yüz kişi, buffalo benzeri hayvanların çılgınca koşan sürüsünün ayakları altında ezilen bin kişi, çadır yangınında yetmiş üç kişi, suya kapılıp giden bin beş yüz ve mavi tepelerden kopup gelen rüzgârın öldürdüğü iki bin kişi.

Bu sürede yalnızca yüz seksen altı gemi kaybettiğime, seviyordum.

Uyumak, şansım varsa rüya görmek... Evet, işin burasında bir pürüz vardı. Eric bizi santim santim, saat saat öldürüyordu. Planladığı taç giyme töreni yalnızca birkaç hafta uzaktaydı ve Or>a karşı yürüdüğümüzü biliyor olmalıydı, çünkü öldükçe öl%orduk.

145

ROGER ZELAZNY

Şimdi, Gölgeler'de yalnızca bir Amber prensinin yürüyeni leceği yazılıdır, ama bu yollarda canının dilediğince kişiye ölj derlik edebilir ya da yöneltebilir. Askerlerimize rehberlik edL yor ve onları ölümlerine götürüyorduk, ama Gölge hakkında şunu söylemeliyim: Bir Gölge vardır, bir de Madde, her şeyin temeli de budur. Madde'den yapılmış tek şey, asıl Dünya'data asıl şehir olan ve her şeyi içeren Amber'dir. Gölge'den mamul şeylerse sınırsızdır. Her olasılık aslın bir Gölgesi olarak bir yer. lerde mevcuttur. Amber, mevcudiyetiyle her yöne gölgesini düşürmüştür. Bunun ötesindekileri kim söyleyebilir? Gölge Amber'den Kaos'a kadar uzanır ve içinde her şey mümkün- dür. Gölge'yi katetmenin sadece üç yolu vardır ve hepsi de zordur.

Eğer birisi kraliyet kanından bir prens ya da prenses ise, çevresini, ta ki tam arzu ettiği şekle gelinceye kadar kendisi geçtikçe değişmeye zorlayarak Gölgeler'i katedebilir, istediği yerde durabilir. İşte bu durumda o Gölge diyar aile efradından biri burnunu sokmadığı sürece dilediğini yapmak üzere o kişiye aittir. Böyle bir mekânda asırlar boyunca ikamet etmiş- tim.

İkinci yol ise Hat Ustası Dworkin tarafından, kraliyet ailesinin üyeleri arasında iletişimi kolaylaştırmak amacıyla bizim suretimizde yaratılmış olan kartlardır. O, zamanın ve perspektifin hiçbir şey ifade etmediği kadim bir sanatçıydı. İsteyene, kardeşleri nerede olursa olsun bağlantı kurma imkânı veren Koz Kartlarını yaratan oydu. İçimde, bu kartların yaratıcıları olan kişinin tam rızası haricinde kullanıldığına dair bir his vardı.

Üçüncüsü, yine Dworkin tarafından çizilmiş ve yalnızca ai-

lemizin bireyleri tarafından yürünebilen Desen'di. Desen, üze-  
I4(>

#### AMBER YILLIKLARI - 1

vürüyen' kart sistemine deyim yerindeyse üye eder ve  
nde ona bir Gölgeden diğerine yürüme gücü verirdi.  
Random'un beni asıl dünyaya ulaştırırken ne yaptığını bili-  
1 im Arabayla giderken, belleğinden Amber'e dair hatırla-  
,, nl eklemeyi sürdürmüş ve uymayanları çıkartmıştı. Her  
karşılığını bulduğunda, vardığımızı anlamıştı. Gerçek bir  
. ,e sayılmazdı, çünkü bilgiye sahip olan her hangi bir kişi  
kendi Amber'ine ulaşabilirdi. Şimdi bile, Bleys ve ben her bi-  
rimizin hüküm sürdüğü ve tüm zaman ve sonsuzluğu hüküm-  
dar olarak geçirdiğimiz Gölge Amber'ler bulabilirdik. Ama bu,  
aynı olmazdı bizim için. Çünkü hiçbirisi içinde doğduğumuz ve  
tüm diğer şehirlerin şekillerini borçlu oldukları Amber olmaz-  
dı.

Bu yüzden, Amber'i istila etmek için en zorlu yolu seçiyor-  
duk, Gölgeler'den yürümeyi. Bunu bilen ve güce sahip olan  
herkes önümüze engeller dikebilirdi. Eric böyle yapmıştı ve  
ölürken onlarla yüzleşiyorduk. Nereye varacaktı bunun sonu?  
Hiç kimse bilmiyordu.

Ama Eric kral ilan edilecek olursa, bu her yere yansıyacak  
ve gölgelerini düşürecekti.

Sağ kalan tüm erkek kardeşler, yani biz; Amber'in prensle-  
ri, eminim ki herbirimiz kendi basit yordamınca bunu daha iyi  
hissediyor, kral konumunu elde edip ardından Gölgeler nere-  
ye düşerse düşün bırakmayı arzuluyorduk.

Denizde ilerlerken hayalet filoların, Gerard'ın gemilerinin...

Şu ya da bu dünyanın Uçan Hollandalılarının yanından geçip  
onları geride bıraktık ve yaklaştığımızı anladım. Onları niren-  
gi noktası olarak kullandım.

Seterin sekizinci gününde Amber'in yakınındaydık. Fırtına-  
nın Çıktığı zamandı.

#### ROGER ZELAZNY

Deniz kapkara kesildi, üzerimizde bulutlar toplandı ve ta  
kip eden durgunlukta yelkenler söndü. Güneş -devasa ve ma,  
vi- yüzünü gizledi ve Eric'in bizi nihayet bulduğunu anladım  
Rüzgârlar esti ve -tabiri hoş görürseniz- binmekte oldu.

ğum geminin üzerinde patlayıverdi.

Borayla savrulmuş, fırtınayla hırpalanmıştık, ozanların de-  
diği ya da demiş oldukları gibi. İlk dalgalar vururken bağırsak-  
larım gevşedi ve suya döndü. Bir devin avcundaki zarlar gibi  
oradan oraya savruluyorduk. Biz suların üzerinden aştık, su-  
larsa göğün üzerinden. Gök siyaha dönmüştü ve sulusepken  
bir kar yağıyordu. Kalıbımı basarım, herkes haykırdı. Ben de  
haykırdığımı biliyorum. Bir o yana bir diğerine yatan güverte-  
de tutunarak ilerledim başıboş bırakılmış dümeni yakalamak  
için. Kendimi kayışlarla bağladım ve dümene sarıldım. Fırtına-  
yı Amber'den Eric salıvermişti, bundan şüphe bile edilmezdi.

Bir, iki, üç, dört ve dinme belirtisi yoktu. Sonra beş saat.

Kaç adam kaybetmiştik? Bana sormayın.

Sonra bir ürperti ve çingirti duydum ve Bleys'i sanki uzun,  
gri bir tünelin diğer ucunda gördüm.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Sana ulaşmaya çalışıp duruyo-  
rum."

"Hayat beklenmedik değişikliklerle dolu," diye yanıtladım.  
"Biz de řu anda onlarcân birinin üzerine binmiş gidiyoruz."  
"Fırtına mı?" dedi.  
"O tatlı kıçın üzerine bahse girebilirsin. Tüm fırtınaların büyükbabası. Sanırım iskele yönünde bir canavar görüyorum. Eğer azıcık beyni varsa dibe dalar... Daldı bile."  
"Bizim de başımıza bir tane geldi," dedi Bleys bana.  
"Canavar mı, fırtına mı?"  
"Fırtına," dedi. "İki yüz ölü."  
148

#### AMBER YILLIKLARI - 1

. ncını kaybetme," dedim, "dişini sık ve benimle daha sonAcnuş. Tamam mı?"  
sıvıla onayladı, arkasında şimşekler görölüyordu.  
"Fric sayımızı öğrenmiş," diye de ekledi bağlantıyı kesmeden evvel.  
Kabullenmek zorundaydım.  
• Fırtına yatışmadan önce üç saat daha geçti ve çok daha nra öğrendim ki donanmanın yarısını kaybetmiştik ve benim gemimde -amiral gemisinde- mürettebattan yüz yirmi kişi kayıpta Sert bir yağmurdu yağan.  
Bir şekilde Rebma'nın üzerindeki denize ulaştık.  
Kartlarımı çıkardım ve Random'unkini önümde tuttum.  
Kiminle konuştuğunu anlar anlamaz ilk lafı "Geri dön," oldu ve ona sebebini sordum.  
"Çünkü, Llewella'ya göre Eric sizi şimdi ezip geçebilir. Tedbiri elden bırakmıcaya kadar beklemenizi ve sonra saldırmanızı salık veriyor... sözgelimi bir sene sonra."  
Başımı iki yana salladım.  
"Üzgünüm," dedim. "Yapamam. Buraya kadar gelmek bize çok kayba maloldu. Bu bir 'ya şimdi ya da hiç' durumu." Yüzünde "Söylemedi deme," gibi bir ifadeyle omuz silkti.  
"Neden, peki?" diye sordum ona.  
"Başta gelen sebebi, Eric'in bu civardaki havayı kontrol edebildiğini henüz öğrenmiş olmam," dedi.  
"Yine de şansımızı denemek zorundayız."  
Yine omuz silkü.  
"Söylemedi deme."  
"Geldiğimizi bildiği kesin mi?"  
"Ne sandın onu? Embesil filan mı?"  
"Hayır."  
149

#### ROGER ZELAZNY

"Öyleyse biliyordur. Eğer ben Rebma'da tahmin edebildim, sem, o Amber'de biliyordur ve ben gerçekten de Gölgenin bi dalgalanmasından tahmin ettim."  
"Ne yazık ki," dedim, "bu seferle ilgili bazı kaygılarım var ama bu Bleys'in gösterisi."  
"Sen aradan sıvış, baltanın tadına o baksın."  
"Üzgünüm ama bu riski göze alamam. Kazanabilir de. Ben donanmayı getiriyorum."  
"Caine'le, Gerard'la konuştun mu?"  
"Evet."  
"O zaman denizde bir şansınız olduğunu düşünüyor olmalısın. Ama dinle beni, Eric Kıyamet Mücevheri'ni kontrol etme-

nin bir yolunu bulmuş. Bu sonuca mücevherin eşi hakkında sarayda yapılan dedikodulardan vardım. Onu, buradaki hava durumunu kontrol etmek için kullanabiliyor. Burası kesin. Başka neler yapabileceğini Tanrı bilir."

"Yazık," dedim, "Katlanmaya mecbursunuz. Birkaç fırtınanın moralimizi bozmasına göz yumamayız."

"Convin, itiraf ediyorum. Üç gün önce Eric'le konuşalım."

"Neden?"

"Benden ricada bulundu. Can sıkıntısından kabul ettim. Savunmalarını tüm ayrıntılarına girerek anlattı."

"Çünkü Julian'dan buraya beraber geldiğimizi öğrenmiş. Anlattıklarının bana ulaşacağından emin."

"Belki," dedi. "Ama bu onun söylediklerini değiştirmiyor."

"Hayır," diye onayladım.

"O zaman bırak Bleys kendi savaşını versin," dedi bana.

"Eric'i daha sonra vurabilirsin."

"Amber'de taç giymek üzere."

"Biliyorum, biliyorum. Ama bir prens olarak krala saldı-  
ISO

#### AMBER YILLIKLARI - 1

laydır, değil mi? Sen onu yerinden edebileceğin süredini hangi unvanla andığı ne yazar? O hâlâ bildiğin Eric olacak"

»Doğru," dedim, ama söz verdim.

"O zaman sözünden dön."

"Korkarım bunu yapamam."

"Öyleyse delisin, Charlie."

"Belki de."

"Her neyse, yine de iyi şanslar."

"Sağol."

"Görüşürüz."

İşte hepsi bu kadardı ve beni tedirgin etmişti.

Bir tuzağa mı gidiyordum?

Eric aptal değildi. Belki de gerçek bir ölüm gösterisi tezgâhlamıştı. Nihayetinde omuz silkip küpeşteye yaslandım, kartlar bir kez daha kemerimdeydi.

Şerefli ve insanı kimsesiz bırakan bir şeydir Amber'in bir prensi olmak, güven duygusundan yoksun... Çok da meraklısı değildim hani, ama öyleydin bir kez.

içinden henüz sıyrıldığımız fırtınaya hükmeden Eric'ti elbette, bu, Random'un bana söylediği gibi, onun Amber'de hava koşullarına söz geçiniyor olmasına da uygun düşüyordu. Bunun üzerine ben de bir şey denedim.

Yönümüzü karlara gömülmüş bir Ambere çevirdim. Çağırabildiğim en korkunç tipiydi bu.

Orada, okyanusun ortasında koskoca kar taneleri yağmaya haşladı.

Elinden geliyorsa, gayet normal bir Gölge teklifini dırdırsı'ndı bakalım.

Durdurdu.

#### ROGER ZELAZNY

Yarım saat içinde tipi yatışmıştı. Amber'i etkilemek hert^ hemen mümkün değildi... ve orası gerçekten de tek şehirdi Rotadan sapmak istemiyordum, bu yüzden her şeyi olurun| bıraktım. Eric Amber'de hava koşullarının efendisiydi.

Elden ne gelirdi?

Yelken açtık elbette. Dosdoğru ölümün ağzına...

Doğru söze ne denir?

İkinci fırtına ilkinden de kötüydü ama dümeni elden bırakmadım. Fırtına elektrik yitilmişti ve sırf donanmanın üzerine odaklanmıştı. Bizi birbirimizden ayırdı. Bu, kırk gemiye daha maloldu.

Başına neler geldiğini öğrenmek için Bleys'i aramaya korkuyordum.

"İki yüz bin civarında asker kaldı," dedi. "Sel baskını." Ben de ona Random'un söylediklerini aktardım.

"İnanırım," dedi. "Ama buna bel bağlamayalım. Hava muhalefeti olsun olmasın, Eric'i yeneceğiz."

"Umarım."

Bir sigara yakıp pruvadan sarktım.

Amber az sonra görüş alanına girecek olmalıydı. Artık Gölge'nin yolunu yordamını ve oraya yürüyerek nasıl ulaşacağını biliyordum.

Ama herkesin endişeleri vardı.

Asla mükemmel bir gün olmayacaktı, gerçi...

Böylece yola devam ettik, karanlık ani bir dalga gibi çöktü üzerimize ve fırtınaların en kötüsü vurdu bizi.

Fırtınanın kara kamçı darbelerinden sakınmayı başardık, ama korkmuştum. Tümüyle gerçektir, kuzey sularındaydık. <J ine sözüne sadık kalırsa, her şey güllük gülistanlıktı. Eğer Dizi satacaksa, mükemmel bir pozisyondaydı.

152

#### AMBER YILLIKLARI - 1

yüzden onun bizi sattığını farzettim. Neden olmasın?

İjjsjni görünce filoyu -geri kalan yetmiş üç gemiyi- çarpışın azırladım. Kartlar onu anahtar kişi olarak gösterdiklemaya u"

• rle Va Ya^an söylemişlerdi... ya da fazlasıyla doğru çıkmışlardı.

Öncü gemi, yönünü benim gemime doğru çevirdi ve biz ,., onU karşılamak üzere ileri çıktık. Vira ettik ve-yanyana birbirimizi süzdük. Koz Kartlarıyla da iletişim kurabilirdik, ama Caine bunu tercih etmemişti ve güçlü konumda olan oydu. Bu sebeple, Aile adabı iletişim yolunu onun seçmesini gerektiriyordu. Sözlerinin kaydedilmesini istediği barizdi, çünkü bize bir megafonla seslenmişti:

"Corwin! Filonun kumandasını karşı koymaksızın teslim et!

Gemilerim sizinkilerden sayıca fazla! Geçip gidemezsiniz!"

Dalgaların karşısından ona uzun uzun baktım, kendi megafonumu götürdüm dudaklarıma.

"Ya anlaşmamıza ne oldu?" diye sordum.

"Boş ve geçersiz," dedi. "Güçlerin Amber'e zarar veremeyecek kadar zayıf, o yüzden teslim ol ve hayatlar kurtulsun." Sol omzumun üzerinden güneşe baktım.

"Rica ederim dinle beni, Caine birader," dedim ona, "ve bana şunu bahset: güneş gökte yükselinceye değin kaptanlarıma danışmama izin ver."

"Pekâlâ," diye yanıtladı hiç duraksamaksızın. "İçinde bulundukları konumun farkındadırlar, hiç şüphesiz."

Bunun üzerine arkamı döndüm, geminin burnunu çevirip

"onanmanın asıl topluluğuna yönelmesini emrettim.

Kaçmaya yeltenecek olursam Caine beni Gölge'lerde takip edecek ve gemileri birer birer yok edecekti. Barut asıl Dünya da ateş almazdı, ama şayet çok uzaklaşırsak sonumuzu getirir.

ROGER ZELAZNY

tirmek üzere o da kullanılacaktı. Caine bir miktar barut bulgı bilirdi, bu imkân dahilindeydi çünkü. Ben aynılacak olursam donanma Gölge denizlerinde bensiz dolaşamaz ve burada asıl sularda kolay bir yem olurdu. Demek ki ne yaparsam ya payım, mürettebat ya ölecek, ya da esir düşecekti.

Random haklı çıkmıştı.

Bleys'in Koz Kartı'nı çektim ve o hareketleninceye kadar konsantre oldum.

"Evet?" dedi ve sesi heyecanlıydı. Etrafında verilen savaşın gürültüsünü neredeyse duyabiliyordum.

"Başımız belada," dedim. "Yetmiş üç gemi geçmeyi başardı ve Caine bizi öğlene kadar teslim olmaya çağırırdı."

"Gözünü çıkar!" dedi Bleys. "Ben senin kadar ilerleyemedim. Şu anda bir çarpışmanın ortasındayız. Muazzam bir süvari bölüğü bizi lime lime ediyor. O yüzden sana gerektiği gibi öğüt veremiyorum. Kendi sorunlarımla meşgulüm. Nasıl uygun görüyorsan öyle yap. Yine saldırıyorlar!" Bağlantı kesilmişti.

Gerard'ın kartını çıkardım ve bağlantı kurmaya çalıştım.

Konuştuğumuzda, onun arkasında sanki bir kıyı şeridi görür gibiydim. Görünüşe bakılırsa burayı tanıyordum. Tahminim eğer doğruysa, güney sularındaydı. Konuşmamızı tekrar hatırlamak istemiyordum. Ondan Caine'e karşı bana yardım edip edemeyeceğini ve bunu yapıp yapmayacağını sordum.

"Sadece geçişine izin vermeyi kabul etmiştim," dedi. "O yüzden güneye çekildim. İstesem bile vaktinde yetişemem. Kardeşimizi öldürmenize yardım etmeyi kabul etmemiştim." Ben daha yanıt vermeden gitmişti. Haklıydı tabii. Bana bir fırsat vermeyi kabullenmişti, savaşımı benim adıma yapmıyordu.

154

AMBER YILLIKLARI - 1

ve olacak ne kalıyordu bana o zaman?

ciaara yaktım. Güverteyi arşınladım. Artık sabah değil-pir sıfır

. cektan çözülmüştü, güneş omuzlarımı ısıtıyordu. Çok

Ae>r, ö&len olacaktı. Ancak iki saat sonra...

„eçrneaeu &

Parmaklarımla kartları yokladım, desteyi elimde tırttım.

n lar vasıtasıyla Eric ya da Caine ile bir irade mücadelesine

? isebiiirdim. Bu güç ve hatta hakkında hiçbir bilgiye sahip

İmadığım diğerleri mevcuttu kartlarda. Kartlar, Oberon'un

emri üzerine çılgın ressam Dworkin Barimen'in, bir büyücü,

rahip veya psikiyatrist -hikâyeler bu noktada çelişiyorlardı-

olmuş olabilecek o vahşi görünümlü kamburun elinden çık-

maydı. Dworkin kendi başına getirdiği feci bir akıbetten ba-

bam tarafından kurtarıldığı uzak bir Gölge'den gelmişti. Ayrın-

tılar bilinmiyordu, ama o günden beri tahtaları biraz eksikti.

Yine de büyük bir sanatçıydı, tuhaf bir güce sahip olduğu in-

kâr edilemez bir gerçektir. Asırlar önce kartları yaratıp, Am-

ber'deki Desen'i çizdikten sonra kaybolmuştu. Onun hakkında sık sık spekülasyon yapardık, ama görünen o ki hiçkimse Dworkin'in nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de babam, sırları sır kalsın diye icabına bakmıştı onun. Caine bu türden bir saldırıya karşı hazırlıklı olacaktı ve onu tutabilecek olmama karşın, bozguna uğratamayacaktım. Başarsam bile hiç şüphesiz kaptanları saldırı emrini almış olacaktı. Eric'in her şeye karşı hazır olduğu kesindi, ama yapacak başka bir şey kalmazsa, pekâlâ bunu da göze alabilirdim. Ruhumdan başka kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Sonra Amber'in resmedildiği kart vardı. Onunla kendimi Amber'e götürüp bir suikaste kalkışabilirdim ama sanırım bu başarılabilecek kadar yaşama ihtimalim milyonda birdi.

ISS

ROGER ZELAZNY

Çarpışarak ölmeyi arzuluyordum ama bunca adamın da benimle birlikte ölmesi anlamsızdı. Desen üzerindeki gücümle rağmen, belki de kanım bozuktu benim. Gerçek bir Amber prensinin böyle kumntuları olmazdı. Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyılların beni değiştirdiğine, belki yumuşattığına, beni kardeşlerimden farklı kılan birşeyler yaptığına hükmettim. Filoyu teslim edip kendimi Amber'e nakletmeye ve Eric'i son bir düelloya çağdırmaya karar verdim. Kabul etmesi aptallık olacaktı. Kahretsin, ne yapayım... yapacak başka şeyim kalmamıştı.

Emirlerimi subaylarıma bildirmek üzere döndüm ve güç üzerime düştü ve konuşmadan öylece kalakaldım. Bağlantıyı hissettim ve sonunda sıkı dişlerimin arasından "Kim o?" diye mırıldanmayı başardım. Yanıt yoktu ama burghu bir şey zihnimi yavaşça deliyordu ve onunla orada boşuştum.

Bir süre geçip de uzun bir mücadele olmadan pes etmeyeceğimi gördüğünde, rüzgârda Eric'in sesini duydum:

"Nasıl gidiyor, birader?" diye sordu.

"Kötü," dedim veya düşündüm ve kıkır kıkır güldü, gerçi sesi mücadelemizin çabasıyla gergin geliyordu.

"Çok kötü," ded» bana. "Eğer geri dönüp beni desteklemiş olsaydın, seni el üstünde tutardım. Artık çok geç elbette. Şimdi, sadece seni ve Bleys'i perişan ettiğimde neşeleneceğim" Hemen karşılık vermedim, ama ona karşı var gücümle savuştım. Gücümün karşısında hafifçe gerilediyse de beni olduğum yerde tutmaya muvaffak oldu.

İkimizden biri dikkatini bir an olsun başka yere yöneltme'ye cüret edecek olsaydı fiziksel temasa geçebilirdik, ya da W'rimiz zihinsel düzlemde üstte çıkabilirdi. Onu, şimdi saraya3 IS6

AMBER YILLIKLARI - 1

nda net şekilde görebiliyordum. Gerçi hangimiz böyle 1 hareket yaparsa, diğerinin hükmü altına girecekti. Böylece birbirimize kötü kötü bakmayı sürdürdük ve içten avuştık. Evet, bana saldırmakla sorunlarımdan birini çöz-"stü Sol elinde Koz Kartı'mı tutuyordu, kaşları çatılıydı. Tuncacak bir yer aradıysam da bulamadım. İnsanlar benimle, nUşuyorlardı ama sırtım küpeşteye yaslı dururken ne dedik-

lerini işitemiyordum.

Saat kaç olmuştı?

Mücadelenin başlamasıyla birlikte tüm zaman kavramı kaybolmuştu. İki saat geçmiş olabilir miydi? Öyle miydi? Emin olamıyordum.

"Tasalı düşüncelerini hissediyorum," dedi Eric. "Evet, Caine ile birlikte hareket ediyoruz. Barış görüşmenizin hemen ardından benimle temasa geçti. Donanman tahrip edilir ve çürümek için Rebma'ya gönderilirken seni burada böylece tutabilirim. Adamların balıklara yem olacak."

"Bekle," dedim ona. "Onlar suçsuz. Bleys ve ben onları kandırdık ve bizi haklı sanıyorlar. Ölümleri hiçbir amaca hizmet etmeyecek. Gemileri teslim etmeye hazırlanıyordum."

"O zaman elini çabuk tutsaydım," diye yanıtladı, "çünkü artık çok geç. Seni serbest bırakmaksızın emirlerimi iptal etmek üzere Caine'i çağırمام ve seni bıraktığım anda da ya fiziksel saldırıyla yüzyüze kalır, ya da zihinsel hâkimiyetin altına gtfirim. Zihinlerimiz birbirine çok yakın."

Ya bunu yapmak istemediğime dair söz versem?"

işin ucunda bir krallık varsa herkes tövbekar olabilir," dedi Eric.

Düşüncemi okuyamıyor musun? Onu zihnimde hissedeyör musun? Sözümü tutacağım!"

157

ROGER ZELAZNY

Çarpışarak ölmeyi arzuluyordum ama bunca adamın da benimle birlikte ölmesi anlamsızdı. Desen üzerindeki gücüme rağmen, belki de kanım bozuktu benim. Gerçek bir Amber prensinin böyle kuruntuları olmazdı. Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyılların beni değiştirdiğine, belki yumuşattığına, ben; kardeşlerimden farklı kılan birşeyler yaptığına hükmettim. Filoyu teslim edip kendimi Amber'e nakletmeye ve Erici son bir düelloya çağırמaya karar verdim. Kabul etmesi aptallık olacaktı. Kahretsin, ne yapayım... yapacak başka şeyim kalmamıştı.

Emirlerimi subaylarıma bildirmek üzere döndüm ve güç üzerime düştü ve konuşamadan öylece kalakaldım.

Bağlantıyı hissettim ve sonunda sıkılı dişlerimin arasından

"Kim o?" diye mırıldanmayı başardım. Yanıt yoktu ama burğulu bir şey zihnimi yavaşça deliyordu ve onunla orada boğuştum.

Bir süre geçip de uzun bir mücadele olmadan pes etmeyeceğimi gördüğünde, rüzgârda Eric'in sesini duydum:

"Nasıl gidiyor, birader?" diye sordu.

"Kötü," dedim veya düşündüm ve kıkır kıkır güldü, gerçi sesi mücadelemizin çabasıyla gergin geliyordu.

"Çok kötü," dedi tana. "Eğer geri dönüp beni desteklemiş olsaydın, seni el üstünde tutardım. Artık çok geç elbette. Şimdi, sadece seni ve Bleys'i perişan ettiğimde neşeleneceğim."

Hemen karşılık vermedim, ama ona karşı var gücümle savuştım. Gücümün karşısında hafifçe gerilediyse de beni olduğum yerde tutmaya muvaffak oldu.

İkimizden biri dikkatini bir an olsun başka yere yöneltmeye cüret edecek olsaydı fiziksel temasa geçebilirdik, ya da bizim zihinsel düzlemde üstte çıkabilirdi. Onu, şimdi saraydaki

156

## AMBER YILLIKLARI - 1

nda net şekilde görebiliyordum. Gerçi hangimiz böyle  
l areket yaparsa, diğerinin hükmü altına girecekti.

Böylece birbirimize kötü kötü bakmayı sürdürdük ve içten  
savaştık. Evet, bana saldırmakla somnlarımdan birini çöz-  
istü. Sol elinde Koz Kartı'mı tutuyordu, kaşları çatılıydı. Tu-  
nacak bir yer aradıysam da bulamadım. İnsanlar benimle  
konuşuyorlardı ama sırtım küpeşteye yaslı dururken ne dedik-  
lerini işitemiyordum.

Saat kaç olmuştu?

Mücadelenin başlamasıyla birlikte tüm zaman kavramı kay-  
bolmuştu. İki saat geçmiş olabilir miydi? Öyle miydi? Emin ola-  
mıyordum.

"Tasalı düşüncelerini hissediyorum," dedi Eric. "Evet, Ca-  
ine ile birlikte hareket ediyomz. Barış görüşmenizin hemen  
ardından benimle temasa geçti. Donanman tahrip edilir ve çü-  
rümek için Rebma'ya gönderilirken seni burada böylece tuta-  
bilirim. Adamların balıklara yem olacak."

"Bekle," dedim ona. "Onlar suçsuz. Bleys ve ben onları  
kandırdık ve bizi haklı sanıyorlar. Ölümleri hiçbir amaca hiz-  
met etmeyecek. Gemileri teslim etmeye hazırlanıyordum."

"O zaman elini çabuk tutsaydın," diye yanıtladı, "çünkü ar-  
tık çok geç. Seni serbest bırakmaksızın emirlerimi iptal etmek  
üzere Caine'i çağırمام ve seni bıraktığım anda da ya fizik-  
sel saldırıyla yüzyüze kalır, ya da zihinsel hâkimiyetin altına  
girerim. Zihinlerimiz birbirine çok yakın."

"Ya bunu yapmak istemediğime dair söz versem?"

"İşin ucunda bir krallık varsa herkes tövbekar olabilir," de-  
di Eric

"Düşüncemi okuyamıyor musun? Onu zihnimde hisse-  
miyor musun? Sözümü tutacağım!"

157

## ROGER ZELAZNY

"Enayi yerine koyduğun bu adamlara karşı garip bir me-  
hamet duyduğunı hissediyorum ve böyle bir bağlılığa neyin  
yol açmış olabileceğini bilemiyorum, ama hayır. Sen de bili  
yorsun. Şu anda samimi olsan bile -ki olabilirsin- fırsat belirir  
belirmez cezbediciliği çok güçlü olacaktır. Kendin de biliyOr\_  
sun. Bunu göze alamam."

Biliyordum. Amber kanımızda cayır cayır yanıyordu.

"Kılıç kullanmadaki becerin hatırı sayılır ölçüde gelişmiş"  
diye yorumda bulundu. "Sürgünün sana bu bakımdan faydası  
dokunduğunu görüyorum. Şimdi, çoktan ölmüş olabilecek  
Benedict haricinde, dengim olmaya en yakın kişi sensin."

"Kendini pohpohlayıp durma," dedim. "Seni yenebileceği-  
mi biliyorum. Aslını istersen..."

"Hiç zahmet etme. Seninle bu vakitten sonra düello yap-  
mayacağım," dedi ve zihnimde ılık ılık yanan düşünceyi oku-  
yup gülümsedi.

"Benim yanımda olmuş olmanı dilerdim," dedi. "Seni di-  
ğerlerinden daha fazla kullanabilirdim. Julian'ın yüzüne tükü-  
reyim. Caine ödleğın teki. Gerard ise güçlü ama aptal."

Söyleyebileceğim tek iyi sözü söylemeye karar verdim.

"Bak," dedim. "Buraya benimle birlikte gelmesi için Ran-  
dom'un aklını çeldinx Bu fikre sıcak bakmıyordu. Sanırım ona

sormuş olsaydın seni desteklerdi."

"O piç kurusu mu?" dedi. "Ona boşaltması için oturmağı bile emanet etmezdim. Bir gün benimkinden piranha çıkardı. Sağol, eksik kalsın. Şu anki tavsiyen olmasaydı onu affede-bilirdim. Ona kardeşim deyip bağıma basmam hoşuna giderdi, değil mi? Ama hayır! Hemen onu savunmaya kalkıyorsun. Bu, onun hiç şüphesiz sana belli ettiği gerçek tutumunu gizlemek için. Merhamet mahkemesinde Random'un adını unutalım!"

158

#### AMBER YILLIKLARI - 1

burnuma duman kokusu geldi ve metale vuran me-esini işittim. Bu, Caine'in üzerimize çöktüğü ve işini gör-dekte olduğu anlamına geliyordu.

"Tüzel," dedi Eric, bu düşünceyi zihnimden kapıp.

"Durdur onları! Lütfen! Adamlarımın bu kadar fazlasına karşı hiç şansı yok!"

"Teslim olsaydın bile..." sözünü yarıda kesti ve bir küfür vurdu. O anda düşüncesini yakaladım. Onların hayatı karşı-lığında teslim olmamı isteyebilir, ardından Caine'i kıyıma de-vam ettirebilirdi. Bunu yapmaktan zevk alırdı, ama o öfkeyle ağzından kaçırmıştı.

Onun sinirlenmesi karşısında kıkırdadım.

"Yakında elime düşeceksin, söyle ya da böyle," dedi. "Ami-ral gemisi ele geçirilir geçirilmez."

"O zamana kadar," dedim, "bunu dene!" Sonra ona sahip olduğum her şeyle vurdum, zihninde delik açıp, tüm kinimle yaralayarak. Acısını hissettim ve bu beni daha da güçlü kıldı. Sürgünde geçirdiğim tüm o yıllar için, en azından bunun be-delini ödetmek için kırbaçladım onu. Beni vebaya bıraktığı için intikam peşinde onun akıl sağlığının duvarlarını dövdüm. Yaralanmamın karşılığında bir derece ızdırap arayarak araba kazası için vurdum ona.

Denetimi gevşemeye başladı ve çılgınlığım arttı. Onu ısrar-la, azar azar sıkıştırdım, üzerimdeki etkisi gevşemeye yüz tut-tu.

Nihayet "Seni şeytan!" diye feryat etti ve tuttuğu kartın üze-rini örtmek için elini hareket ettirdi.

Bağlantı kesilmişti, orada durmuş, tir tir titriyordum.

Başarmıştım. İrade mücadelesinde onu mağlup etmiştim.

nık bire bir muharebenin hiçbir çeşidinde zorba ağabeyim-IS<)

#### ROGER ZELAZNY

den korkmayacaktım. Güçlüydüm ondan.

Birkaç derin nefes aldım ve belirecek yeni bir zihinsel sal-dirinin soğukluk anma karşı hazırlıklı, dik durdum. Gerçi salj-dirinin Eric'ten gelmeyeceğini biliyordum. Gazabımdan korUtuğunu sezmişim.

Etrafıma bakındım ve çarpışmayı gördüm. Şimdiden güver-teye kan dökülmüştü. Yanımıza bir gemi yanaşmış, bize bor-dalıyordu. Bir diğer gemi de öbür taraftan aynı manevrayı de-niyordu. Bir ok kulağımın dibinden vınlayarak geçti.

Kılıcımı çektim ve arbedeye daldım.

O gün kaç kişinin canına kıydım, bilmiyorum. On iki ya da on üçten sonra saymayı bıraktım. Gerçi sırf o çarpışmada öl-dürdüklerim bu sayının iki katından fazlaydı. Bir Amber Pren-

si'nin doğasından gelen, bir Mercedes'i kaldırmama izin veren güç o gün hizmetimdeydi, bu yüzden adamları tek elimle kaldırıp küpeşteden öteye fırlatabiliyordum.

Bordalayan iki gemideki herkesi kılıçtan geçirip gemilerin ambar kapaklarını açtık ve onları Random'un katliam karşısında neşelenebileceği Rebma'ya gönderdik. Savaşta mürettebatımın yarısı ölmüş, ben de sayısız çizik ve yara almıştım ama hiçbirisi ciddi değildi. Kardeş bir geminin yardımına koşup Caine'in akıncı gemilerinden birini daha denizin dibine yolladık. Kurtardığımız gemiden sağ kalanlar da amiral gemisine çıktılar ve mürettebatım bir kez daha tamdı.

"Kan!" diye haykırdım. "Bugün bana kan ve intikam bahşedin cengaverlerim, ki Amber'de ilelebet hatırlanasınız!"

Tek bir kişiymişçesine silahlarını havaya kaldırıp, "Kan. diye bağırdılar. Kan litreler -hayır, nehirler- dolusu aktı o gün> Caine'in akıncı gemilerinden ikisini daha tahrip edip, donanmamızdan sağ kalanlarla sayımızı tamamladık. Bir altıncıya 160

#### AMBER YILLIKLAR] - 1

?? «^lirken ana direğe tırmandım ve çabucak bir sayım doğru yöne»

vapmaya Q^üm-

a düşmanın üçte biriydik. Filomdan geriye kırk beş ila

„? h»=s arasında gemi kalmış görünüyordu,

elli L»W ... I ....

Altıncıyı hallettik ve yedinciyle sekizinciye aramamıza geçkalmadı. Onlar bize geldiler. Onları da batırdık ama muhatımı yine yarıya indiren o vuruşmada birkaç yara aldım. 1 omzumda ve sağ uyluğumda derin kesikler vardı ve sağ kalçamdaki çizik canımı acıtıyordu.

O gemiler de dibi boylarken üzerimize ikisi daha yöneldi. Kaçtık ve gemilerimden kendi mücadelesinden henüz galip çıkmış birisi bize müttefik oldu. Mürettebatı bir kez daha birleştirdik, bu sefer sancağı kötü halde su almakta olan ve yana yatmaya başlayan gemimden diğer gemiye aktardık. Nefes alacak vaktimiz yoktu, bir diğer gemi yaklaşmış ve adamlar bordalamaya yeltenmişti.

Askerlerim yorgundu ve ben de kendimi öyle hissetmeye başlıyordum. Şansımız vardı ki diğer geminin tayfası da çok iyi durumda değildi. Caine'in ikinci gemisi yardıma gelmezden evvel gemiyi ele geçirmiş, bordalamış ve sancağı yine taşımıştık. Bu geminin vaziyeti daha bile iyiydi.

Sıradaki gemiyi de hallettik ve iyi bir gemi ve kırk adamla, soluk soluğa kalmıştım.

Artık görünürde yardımımıza gelecek hiç kimse yoktu.

Sağlam kalan gemilerimin hepsi Caine'inkilerden en az biriyle ?meşguldü. Bir kalyon bize yönelmişti, kaçtık.

Bu şekilde belki yirmi dakika kazandık. Gölge'ye yol almayı denedim, ama Amber'in bu kadar yakınında, zor ve yavaş bir Şeydir. Buraya kadar gelmek, ayrılmaktan çok daha kolaydır> Çünkü Amber merkezdir, odaktır. Eğer bir on dakikam da-

ROGER ZELAZNY

ha olsa, başarabilirdim.

Yine de yaptım.

Gemi vira edip bize yaklaşırken, uzaktan bir başkasının

ha yönünü bize çevirdiğini gördüm. Eric'in renklerinin ve tek boynuzun altında, siyahlı yeşilli sancak taşıyordu. Caine'in o« misiydi bu. Öldürmek için orada olmak istiyordu.

İlk geminin icabına baktık ve Caine geldiğinde, daha geminin ambar kapaklarını açacak fırsat bulamamıştık. Kanla kaplı güvertede, çevremde bir düzine askerle duruyordum Caine gemisinin pruvasına yürüdü ve teslim olmam çağrısında bulundu.

"Eğer bunu yaparsam adamlarımın hayatlarını bağışlayacak mısın?" diye sordum ona.

"Evet," dedi. "Eğer bağışlamazsam kendim de tayfamdan bir iki kişiyi kaybederim ki buna hiç lüzum yok."

"Bir prens olarak söz veriyor musun?"

Bir an için düşündü, sonra başıyla evetledi.

"Pekâlâ," dedi. "Adamların silahlarını bıraksın ve bordanıza geldiğimde benim gemime çıksınlar.

Kılıcımı kınına soktum ve başımla çevremdekilere işaret verdim.

"İyi çarpıştınız ve sizi bu yüzden seviyorum," dedim. "Ama burada biz kaybettik." Konuşurken pelerininle ellerimi kurdum ve özenle sildim, sanat eserlerini lekelemekten nefret ederim çünkü. "Silahlarınızı bırakın ve bilin ki bu günkü yiğit" liginiz katiyen unutulmayacaktır. Bir gün, Amber sarayı önünde sizlere övgüler düzeceğim."

Adamlarım, dokuz iri kırmızı ve sağ kalan üç kılı, silahlarını bırakırken ağlıyorlardı.

"Şehir uğruna mücadelemizi tümünden yitirdik sanmayın sa-  
162

#### AMBER YILLIKLARI - 1

• n "Yalnızca bir çarpışmayı kaybettik ve savaş bir He hâlâ süraekte. Kardeşim Bleys şu anda dahi yonları yarararak Amber'e ilerliyor. Caine benim karada , katılmak üzere gittiğimi gördüğünde hayatlarınızı baktır, çünkü Amber'e ulaşmak için kendisine yalan yedin edildiğini bilmeyecek. Sizleri de beraberimde götür-

• remeyeceğim için üzgünüm."

Ru lafımla birlikte desteden Bleys'in Koz Kartı'nı çektim ve r-pr gemiden görülmeyecek şekilde alçakta, önümde tuttum. Caine yanı sıra o soğuk mu soğuk yüzeyin altında bir kıpırdanış vardı.

"Kim o?" diye sordu Bleys.

"Convin," dedim. "Ne vaziyettesin?"

"Savaşı kazandık ama çok asker kaybettik. Şimdi yeniden yürüyüşe geçmeden önce dinleniyoruz. Senin durumun nasıl?"

"Sanırım Caine'in donanmasının neredeyse yarısını yok ettik, ama günün galibi o. Şimdi gemime çıkmak üzere. Beni ka-  
cır buradan."

Elini uzattı, ona dokundum ve kollarına yığıldım.

"Bu bir alışkanlık olmaya başlıyor," diye mırıldandım ve onun da başından yaralanmış olduğunu gördüm. Sol eli sargılıydı. "Bir kılıcı ters ucundan yakalamak zomnda kaldım," diye belirtti gözlerimin takıldığını görünce. "Acıyor."

Soluğumu tuttum ve çadırına yürüdük. Orada bana bir şişe şarap açıp peynir, ekmek ve kurutulmuş et ikram etti. Hatta yığınla sigarası vardı ve bir sıhhiye eri yaralarımı tımar ederken bir tane tüttürdüm.

Ardında hâlâ yüz seksen bin civarında piyade vardı. Bir d°nıkta durur ve etrafıma akşam çökerken, sanki bitimsiz asırlar ve miller boyunca uzanan, şimdiye kadar içinde bulundu-  
163

ROGER ZELAZNY

ğum tüm kamplara bakıyordum. Amber'in lordlan gibi olman, kısacık bir ömür sürüp toza dönüşen ve bir çoğu d(inv mn savaş meydanlarında sonlarına kavuşmak zorunda olan i sanlar için gözlerime aniden yaşlar doluştuğunu hissettim, Bleys'in çadırına döndüm ve şişenin dibini bulduk.

7

O gece kötü bir fırtına çıktı. Şafak dünyaya gümüşle rüşvet vermeye çabalarken bile dinmemişti ve o günkü yürüyüş boyunca da sürdü.

Ağır adımlarla yürümek ve yağmur yemek çok moral bozucu bir şey, hele de soğuksa. İçinde yürüyerek asırlar geçirmiş de olsam, çamurdan öyle nefret etmişimdir ki!

Yağmursuz bir gölge yolu aradık ama yaptıklarımızın hiçbiri beş para etmedi.

Amber'e yürüyebilirdik, ama bunu elbiselerimiz üstümüze yapışmış, gökgürültüsü davul çalarken ve şimşeklerin aydınlığı sırtımızda yapmak zorunda kalacaktık.

Ertesi gece ısı düştü ve sabahleyin kaskatı kesilmiş sancakların arasından, kar taneleriyle dolu gri bir göğün altındaki bembeyaz bir dünyaya baktım. Nefesim kuş tüyleri halinde arkamda kalıyordu.

Killiler hariç, askerler buna gafil avlanmışlardı ve donmalarını engellemek için hepsini derhal harekete geçirdik. Büyük kırmızı adamlar acı çekiyorlardı. Onları çok sıcak bir dünyaydı.

O gece kaplan, kutup ayısı ve kurt saldırısına uğradık.

leYs'in öldürdüğü kaplanın boyu, kuyruğunun ucundan bur-  
İftS

ROGER ZELAZNY

nuna kadar dört buçuk metreydi.

Gecenin geç saatlerine kadar yürüdük ve buzlar çözülmeye başladı. Bleys askerleri soğuk Gölgelerden çıkartmak için uğraştı. Amber'in Koz Kartı, orada ılık ve kuru bir sonbahar hüküm sürdüğünü gösteriyordu ve asıl Dünya'ya yaklaşıy0duk.

O ikinci gecenin yansında, erimiş kardan sulusepken yağmura, soğuk yağmura, sıcak yağmura ve kuru bir dünyaya yürüdük.

O vakit üç kat güvenlik kordonu içinde kamp yapma emri verildi. Askerlerin bitkin durumu göz önüne alınırsa, halimiz saldırıya uğramak için idealdi. Ama askerler ayakta sallanıyorlardı ve daha fazla zorlanamazlardı.

Saldırı birkaç saat sonra geldi ve sağ kalanların verdiği eşkale bakılırsa başını Julian çekiyordu.

Kampların en korunaksız olanlarına, asıl gövdenin çevresindekilere komando saldırıları düzenliyordu. Yapanın Julian olduğunu bilseydim onu hareketsiz bırakmak için Koz Kartı'nı kullanırdım, ama sadece iş işten geçtikten sonra öğrenebili-

dim.

O ani kışta belki iki bin adam yitirmiştik, Julian'ın kaç kişinin hakkından geldiğini henüz bilmiyordum.

Askerlerin morali ttozulmaya başlıyor gibiydi, ama ilerleme emri verdiğimizde itaat ettiler.

Ertesi gün sürekli pusularla geçti. Bizimki kadar büyük bir insan topluluğunun Julian'ın kanatlarımıza yönelttiği sinir bozucu akınlarla yeterince uğraşacak kadar yolundan sapmasına izin verilemezdi. Adamlarından birkaçını yakaladık ama gerektiği kadar çok değil, her on adamımıza karşı, belki bir adam-Öğle vakti kıyı şeridine paralel giden vadiyi katediyorduk-166

#### AMBER YILLIKLARI - 1

nl kuzeyde ve solumuzdaydı. Amber ise dosdoğ-

?? "zde. Serin meltem, toprağın ve üzerinde yetişen gü-111 ı rin kokusuyla doluydu. Birkaç yaprak döküldü. Am-ı pn mil mesafedeydi ve ancak ufkun üzerindeki bir ışılder seksenudan ibaretti.

al<şam, bulutların toplanışı ve çok hafif bir yağmurla bir-aökten şimşek yağmaya başladı. Ardından fırtına dindi ve her şeyi kurutmak üzere güneş çıktı.

Bir süre sonra duman kokusu aldık.

Yine bir süre sonra dört bir yanıımızdan göğede doğru kanat çırpıttığım gördük onun.

Derken ateşten levhalar kabarıp düşmeye başladılar. O çatırtılı, sürekli ayak sesleriyle üstümüze geliyorlardı ve onlar yaklaştıkça ısıyı hissetmeye başladık; safların epey gerisinde bir yerlerde panik başladı. Çığlıklar geldi ve asker sütunları kabarıp öne yüklendi.

Koşmaya başladık.

Üzerimize kül yağıyordu şimdi ve duman daha da kesifleşmişti. Tabana kuvvet koştuk ve ateşler daha da yaklaştı. Biz koştukça muntazam, fışkıran bir gökgürültüsü kanat çırpıp sıcaklık bizi dalga dalga dövüyor, üzerimizden geçiyordu. Çok geçmeden tam yanıımızdaydılar, ağaclar kararip yapraklar döküldüler ve ince ağacların bazıları sallanmaya başladı. Yolumuz, göz alabildiğine ateşten bir yoldu.

Daha hızlı koştuk, çünkü birazdan her şey daha kötü olacaktı.

Yanılmamıştık.

Yolumuza koca ağaclar devrilmeye başladı. Üzerlerinden s'Çradık, etraflarından döndük. Nihayet bir patıkaya çıktık. Isı boğucu bir hal almıştı ve nefesimiz ciğerlerimizde ağır-

#### ROGER ZELAZNY

laşmıştı. Geyikler, kurtlar, tilkiler ve tavşanlar yanıımızdan Ou| gibi geçtiler, doğal düşmanlarının varlığını görmezden ge|jD bizimle beraber kaçtılar. Dumanların üzerinde gök, haykıran kuşlarla kaplıydı. Pislikleri, fark edilmeksizin aramıza düştü Arden Ormanı kadar saygıdeğer bu kadim ağacları yakmak benim gözümde neredeyse kutsal şeylere karşı hürmetsizlik gibiydi. Ama Eric Amber'deki prensti ve yakında kral olacaktı. Ben de olsam yakardım sanırım.

Kaşlarım ve saçım alazlanmıştı. Boğazım baca gibiydi. Bu saldırı bize kaç kişiye malolacaktı? Merak ettim.

Amberle aramızda yetmiş mil boyunca ormanlık bir vadi uzanıyordu ve arkamızda, ormanın sonuna kadar otuz küsur mil daha vardı.

"Bleys!" diye soludum. "İki, üç mil ilerde yol çatallanıyor! Sağdaki kol denize dökülen Oisen nehrine daha yakın! Sanırım tek şansımız bu! Tüm Garnath Vadisi yanacak! Tek umudumuz suya ulaşmak!"

Başıyla doğruladı.

Koştuk, ama alevler bizi geçti.

Dumanı tüten elbisemizdeki alevlere vurarak, gözümüzden külleri silerek, ağızımızdakileri tükürerek, yalazlar yerleştiğinde saçlarımızı ellerimizle söndürerek çatala ulaştık.

"Yalnızca bir çeyrek mil daha," dedim.

Düşen dallar bana birkaç defa isabet etmişti. Tenimin açıkta kalan her yeri ve elbiselerin altında kalanlarında büyük kısmı hararetle bir ateşten fazlasıyla zonkluyordu. Yanan çimenlerin arasından koştuk, uzunca bir yokuştan aşağı indik ve sonuna ulaştığımızda suyu gördük. Mümkün olabileceğini sanmadıysak da hızımız arttı. Suya atladık ve soğuk ıslaklığın kucaqlamasına izin verdik.

168

#### AMBER YILLIKLARI - 1

ve ben akıntı bizi götürdükçe olabildiğince yakın çalıştık ve Oisen'in dönemeçli gidişatı boyunca sü-Hik Üzerimizdeki ağaçların iç içe geçmiş dalları ateşten tedralin sütunları gibiydiler. Kırılıp döküldükçe yakınlıhaslı olarak sırt üstü dönüp yüzmemiz ya da derinlere

[arına u^s . aml2 gerekiyordu. Etrafımızdaki sular kararmış ve tısladöküntülerle doluydu ve arkamızda, sağ kalan askerlerimin nehirdeki kafaları suda yüzen bir dizi hindistan cevizi gibiydi.

Sular karanlık ve soğuktı, yaralarımız sızlamaya başlamıştı titriyorduk ve dişlerimiz birbirine vuruyordu.

Birkaç mil sonra yanan ormanı gerde bırakıp denize açılan alçak, düz ve ağaçsız yere ulaştık. Julian'ın okçularıyla beklemesi için mükemmel bir yer olacağını düşündüm. Bu fikrimi Bleys'e de açtım ve o da katıldı, ama bu konuda yapabileceğimiz çok bir şey olmadığını düşünüyordu. Kabul etmek zorundaydım.

Ağaçlar çevremizde yanıyorlardı ve yüzdük, sürüklendik.

Korkularım vücut bulmadan ve ilk ok sağanağı inmeden önce saatler geçmiş gibiydi, ama daha az olmalıydı.

Daldım, uzunca süre su altında yüzdüm. Akıntıyla birlikte gittiğim için tekrar yüzeye çıkmam gerekmeden evvel nehir boyunca epey mesafe katettim.

Yukarı çıkınca etrafıma daha da fazla ok düştü.

Bu ölümcül sıra dayağının daha ne kadar çekilebileceğini tanrılar bilirdi, ama etrafta dolaşp keşfetmek istemiyordum. Nefes alıp bir kez daha daldım.

Dibe değdim, taşların arasında yolumu buldum.

Elimden geldiğince ilerledim, sonra yükselirken nefesimi

#### ROGER ZELAZNY

verip, nehrin sağ kıyısına döndüm.

Su yüzüne çıktım, soludum, etrafı kolağan etmekle vakit v

tirmeden derin bir nefes alıp bir daha daldım.

Ciğerlerim patlayana değin yüzdüm, sonra tekrar yıkarı çıktım.

Bu sefer şansım yaver gitmedi. Bir ok pazıumu deldi. Dalmayı ve dibe vurduğumda okun gövdesini kırmayı başarabildim. Sonra okun başını çıkarttım ve ayaklarımla kurbağa gibi tekmeler atıp, sağ elimi kürek gibi kullanarak yola devam ettim. Bir dahaki sefere kolay bir av olacaktım.

Bu yüzden kendimi göz kürelerimde kırmızı şimşekler çakıncaya, siyahlık kafama sızıncaya kadar zorladım. Aşağıda üç dakika kalmış olmalıyım.

Bu defaki çıkışımda hiçbir şey olmadı, ben de suda yürüyüp soludum.

Nehrin sol kıyısına yaklaştım ve saçaklı bitkilere tütündüm. Etrafıma bakındım. Bu noktada ağaçlar seyrek ve yangın bu kadar uzağa gelmemiştir. Nehrin iki kıyısı da boş görünüyordu, ama nehir de öyleydi. Bir tek benim sağ kalmış olmam mümkün müydü? Olası gözüküyordu. Her şeye karşın, son seferinde yola epey kalabalık çıkmıştık.

Yorgunluktan ölüyordum ve bütün bedenim acı ve ağrıyla kaplıydı. Tenimin her b\*ir santimi yanmış gibiydi, ama sular öylesine soğuktu ki titriyordum ve muhtemelen mosmor kesilmiştim. Şayet yaşamak istiyorsam nehri yakında terk etmem gerekecekti. Su altında birkaç keşif seferi yapmaya daha muvaffak olabileceğimi hissettim ve koruyucu derinliklerden ayrılmadan önce şansımı denemekte karar kıldım.

Her nasılsa dört tur daha atmayı becerdim ve bir beşinciye denersem sağ çıkamayacağımı hissettim. Bu sebeple bir kaya'

170

## AMBER YILLIKLARI - 1

istü yatıp etrafı kolaçan ettim. Yöreyi tanıımıyordum, alevler henüz varmamıştı. Sağımda gür bir çalı kümesi up nefestendim, sonra kıyıya emekledim

Sırt

A ona doğru süründüm, sürünerek içine yüz üstü düştüm ve uyudum.

T ivandığımda, keşke uyanmasaydım, dedim. Her yerim ağrdu ve hastaydım. Orada, aklını yarı yarıya kaçırmış halde atlerce yattım ve nihayet sendeleyerek nehre dönmeyi ve kana kana su içmeyi başarabildim.

Bilincim bir kez daha geri döndüğünde hâlâ canım yanıyordu, ama bir nebze daha kuvvetliydim. Nehre gidip geri döndüm ve buz gibi Koz Kartım sayesinde Bleys'in hâlâ hayatta olduğunu öğrendim.

"Neredesin?" diye sordu bağlantıyı kurduğumda.

"Biliyorsam ne olayım," diye yanıtladım. "Herhangi bir yerde olduğum için şanslıyım. Ama denize yakıным. Dalgaları duyuyorum ve kokuyu tanıyorum."

"Nehrin yakınlarında mısınız?"

"Evet."

"Hangi kıyısı?"

"Yüzünü denize dönersen sol. Kuzeyde."

"Öyleyse yerinde kal," dedi bana, "seni bulmaya birilerini göndereceğim. Şu anda güçlerimizi topluyorum. Daha şimdiden iki bini geçtik ve Julian yakınımıza gelemeyecektir. Her

geçen dakika sudan birkaç kişi daha çıkıyor."  
"Pekâlâ," dedim, hepsi buydu.  
Yerimde kaldım. Bunu yaparken de uyudum.  
Onların çalılarının arasında kendilerine yol açtıklarını duy-  
um ve telaşa kapıldım. Birkaç eğrelti yaprağını aralayıp dışa-  
rı baktım.

ROGER ZELAZNY

verip, nehrin sağ kıyısına döndüm.  
Su yüzüne çıktım, soludum, etrafı kolaçan etmekle vakit yji  
tirmeden derin bir nefes alıp bir daha daldım.  
Ciğerlerim patlayana değin yüzdüm, sonra tekrar yukarı  
çıktım.  
Bu sefer şansım yaver gitmedi. Bir ok pazumu deldi. Dal-  
mayı ve dibe vurduğumda okun gövdesini kırmayı başarabil-

dim. Sonra okun başını çıkarttım ve ayaklarımla kurbağa gibi  
tekmeler atıp, sağ elimi kürek gibi kullanarak yola devam et-  
tim. Bir dahaki sefere kolay bir av olacaktım.  
Bu yüzden kendimi göz kürelerimde kırmızı şimşekler ça-  
kıncaya, siyahlık kafama sızmcaya kadar zorladım. Aşağıda üç  
dakika kalmış olmalıyım.  
Bu defaki çıkışımda hiçbir şey olmadı, ben de suda yürü-  
yüp soludum.  
Nehrin sol kıyısına yaklaştım ve saçaklı bitkilere tütündüm.  
Etrafıma bakındım. Bu noktada ağaçlar seyrek ve yangın  
bu kadar uzağa gelmemişti. Nehrin iki kıyısı da boş görünü-  
yordu, ama nehir de öyleydi. Bir tek benim sağ kalmış olmam  
mümkün müydü? Olası gözüküyordu. Her şeye karşın, son  
seferinde yola epey kalabalık çıkmıştık.  
Yorgunluktan ölüyordum ve bütün bedenim acı ve ağrıyla  
kaplıydı. Tenimin her bir santimi yanmış gibiydi, ama sular öy-  
lesine soğuktu ki titriyordum ve muhtemelen mosmor kesil-  
miştim. Şayet yaşamak istiyorsam nehri yakında terk etmem  
gerekecekti. Su altında birkaç keşif seferi yapmaya daha mu-  
vaffak olabileceğimi hissettim ve koruyucu derinliklerden ay-  
rılmadan önce şansımı denemekte karar kıldım.  
Her nasılsa dört tur daha atmayı becerdim ve bir beşinciye1  
denersen sağ çıkamayacağımı hissettim. Bu sebeple bir kaya-  
170

AMBER YILLIKLARI -

va tutunup nefestendim, sonra kıyıya % >ediro.  
Sırt üstü yatıp etrafı kolaçan ettim le 3yi çiğniyordum.  
rerçi alevler henüz varmamıştı. Sağm or ^ b{f çalı kümesi  
rdı, ona doğru süründüm, sürünere), a g' ^^ y^tü düştüm  
ve uyudum.  
Uyandığımda, keşke uyanmasaydıt Jim ^e1r yerim ağ-  
rıyordu ve hastaydım. Orada, aklını y;, e^,ıya kaçırılmış halde  
saatlerce yattım ve nihayet sendeley^1 ya^eılre denmeyi ve  
kana kana su içmeyi başarabildim. e  
Bilincim bir kez daha geri döndü j^ canım yanı-  
yordu, ama bir nebze daha kuvvetli in Nehre glcilP 8e«  
döndüm ve buz gibi Koz Kartım say^dım^ Bleys'n nâlâ ha~  
yatta olduğunu öğrendim. to  
"Neredesin?" diye sordu bağlantıyı Auğurjıda-

"Biliyorsam ne olayım," diye yanıtladı. "Eğer bir yerde olduğum için şanslıyım. Ama deniz ^ ' ^ r> ilgaları duyuyomm ve kokuyu tanıyorum." ^  
Nehrin yakınlarında mısın?"  
Evet."  
Hangi kıyısı?"  
Yüzünü denize dönersen sol. Kua »  
Öyleyse yerinde kal," dedi bana, eY j bulmaya birilerini göndereceğim. Şu anda güçlerimizi tq se . paha şimdi-or.  
den iki bini geçtik ve Julian yakınım ^ JP aelemeyecektir. Her geçen dakika sudan birkaç kişi daha ı ^ ıza  
"Pekâlâ," dedim, hepsi buydu. ?lk)  
Yerimde kaldım. Bunu yaparken dj »mdıın-  
Onların çalırların arasında kendiler, l ı cidarını duy-dum ve telaşa kapıldım. Birkaç eğrelti,,;"1 ^ ra&ın. aralayıp dışarı baktım. My\*P 8

#### ROGER ZELAZNY

verip, nehrin sağ kıyısına döndüm.  
Su yüzüne çıktım, soludum, etrafı kolaçan etmekle vakit v' tirmeden derin bir nefes alıp bir daha daldım.  
Ciğerlerim patlayana değin yüzdüm, sonra tekrar yukarı çıktım.  
Bu sefer şansım yaver gitmedi. Bir ok pazumu deldi. Dal. mayı ve dibe vurduğumda okun gövdesini kırmayı başaramadım. Sonra okun başını çıkarttım ve ayaklarımla kurbağa gibi tekmeler atıp, sağ elimi kürek gibi kullanarak yola devam ettim. Bir dahaki sefere kolay bir av olacaktım.  
Bu yüzden kendimi göz kürelerimde kırmızı şimşekler çakmıcağa, siyahlık kafama sızıncaya kadar zorladım. Aşağıda üç dakika kalmış olmalıyım.  
Bu defaki çıkışında hiçbir şey olmadı, ben de suda yürüyüp soludum.  
Nehrin sol kıyısına yaklaştım ve saçaklı bitkilere tütündüm. Etrafıma bakındım. Bu noktada ağaçlar seyrek ve yangın bu kadar uzağa gelmemişti. Nehrin iki kıyısı da boş görünüyordu, ama nehir de öyleydi. Bir tek benim sağ kalmış olmam mümkün müydü? Olası gözüküyordu. Her şeye karşın, son seferinde yola epey kalabalık çıkmıştık.  
Yorgunluktan ölüyordum ve bütün bedenim acı ve ağrıyla kaplıydı. Tenimin herdir santimi yanmış gibiydi, ama sular öylesine soğuktu ki titriyordum ve muhtemelen mosmor kesilmiştim. Şayet yaşamak istiyorsam nehri yakında terk etmem gerekecekti. Su altında birkaç keşif seferi yapmaya daha muvaffak olabileceğimi hissettim ve koruyucu derinliklerden ayrılmadan önce şansımı denemekte karar kıldım.  
Her nasılsa dört tur daha atmayı becerdim ve bir beşinciye denersem sağ çıkamayacağımı liisettim. Bu sebeple bir kaya-170

#### AMBER YILLIKLARI - 1

nefeslendim, sonra kıyıya emekledim.  
^3 "stü yatıp etrafı kolaçan ettim. Yöreyi tanıımıyordum. levler henüz varmamıştı. Sağımda gür bir çalı kümesi  
„o HoSru süründüm, sürünerek içine yüz üstü düştüm vardı, ona uog

ve uyudum.

,vandığında, keşke uyanmasaydım, dedim. Her yerim ağdu ve hastaydım. Orada, aklını yarı yarıya kaçırmış halde tlerce yattım ve nihayet sendeleyerek nehre dönmeyi ve kana kana su içmeyi başarabildim.

Bilincim bir kez daha geri döndüğünde hâlâ canım yanıyordu, ama bir nebze daha kuvvetliydim. Nehre gidip geri döndüm ve buz gibi Koz Kartım sayesinde Bleys'in hâlâ hayatta olduğunu öğrendim.

"Neredesin?" diye sordu bağlantıyı kurduğumda.

"Biliyorsam ne olayım," diye yanıtladım. "Herhangi bir yerde olduğum için şanslıyım. Ama denize yakıyım. Dalgaları duyuyorum ve kokuyu tanıyorum."

"Nehrin yakınlarında mısın?"

"Evet."

"Hangi kıyısı?"

"Yüzünü denize dönersen sol. Kuzeyde."

"Öyleyse yerinde kal," dedi bana, "seni bulmaya birilerini göndereceğim. Şu anda güçlerimizi topluyorum. Daha şimdiden iki bini geçtik ve Julian yakınımıza gelemeyecektir. Her geçen dakika sudan birkaç kişi daha çıkıyor."

"Pekâlâ," dedim, hepsi buydu.

Yerimde kaldım. Bunu yaparken de uyudum.

Onların çalıların arasında kendilerine yol açtıklarını duydum ve telaşa kapıldım. Birkaç eğrelti yaprağını aralayıp dışarı baktım.

## ROGER ZELAZNY

Koca kırmızı adamlardan üçüydü.

Bunun üzerine üstüme başıma çeki düzen verdim, giysilerimi silkeledim, saçlarımı düzelttim, dik durup sallandım, birkaç derin nefes aldım ve "Buradayım," diye bildirdim. Söyler söylemez aralarından ikisi kılıçları ellerinde dona kaldılar.

Ama kendilerini toparlayıp gülümsediler, bana saygılarımı sundular ve kampa geri götürdüler. Belki iki mil uzaktaydı. Kimseye yaslanmadan gidebildim.

Bleys göründü ve "Artık üç bini geçtik," dedi. Sonra bir kez daha benimle ilgilenmesi için bir sıhhiye subayı çağırdı.

Gece boyunca rahatsız edilmedik, o gece ve ertesi gün askerlerimizin geri kalanları da sudan çıktılar.

O zamana değin sayımız belki de beş bini bulmuştu. Uzakta Amber'i görebiliyorduk.

Bir gece daha uyuduk ve ertesi sabah yola düştük.

Öğlen olmadan hemen hemen on beş mil katetmiştik. Kıyı boyunca yürüyorduk ve hiç bir yerde Julian'dan iz yoktu. Yanıklarımın sebep olduğu acı hissi dinmeye yüz tutmuştu. Uyluğum iyiydi ama omzumun ve kolunun acısından hâlâ ölecek gibiydim.

Yürümeye devam ettik ve kısa süre sonra Amber'in kırk mil uzağındaydık. Hava sakindi, solumuzda kalan orman ıssız, kararmış bir harabeydi. Yangın vadideki ağaçların çoğunu yok etmişti, bu yüzden bir kez olsun lehimize olan birşeyler vardı. Ne Julian ne de bir başkası bizi pusuya düşüremezdi. Geldiklerini bir mil öteden görebilirdik. Güneş batmadan bir on mil daha yol aldık ve kıyıya kamp kurduk.

Ertesi gün Eric'in taç giyme töreninin yakınlarında olduğunu

anımsadım ve Bleys'e hatırlattım. Gün kavramını neredeyse  
172

#### AMBER YILLIKLAR] - 1

istik ama birkaç günümüz daha kaldığının farkına  
kaybetmiş ,  
vardık'

rVlene kadar hızlıca yürüyüp sonra dinlendik. O sırada  
Yin eteklerinden yirmi beş mil uzaktaydık. Alacakaranlık  
çöktüğünde bu mesafe on mildi.

Yola devam ettik. Geceyarısına kadar yürüyüp, bir kez da-  
mola verdik. O sıralar kendimi bir kez daha canlı hissetme-  
e başlıyordum. Kılıcımla birkaç darbe denedim, neredeyse  
basarabiliyordum. Ertesi gün daha iyi hissettim kendimi.  
Kolvir'in eteklerine gelinceye kadar yürüdük ve orada Ca-  
ine'in filosundan geriye kalan ve şimdi piyadelik yapanlarla  
birleşmiş halde Julian'ın tüm kuvvetleriyle karşı karşıya geldik.  
Bleys orada durup Robert E. Lee'nin Chancellorsville'de  
söylediklerine benzer birşeyler söyledi ve biz de onları yuttuk.  
Julian'ın üzerimize fırlatabildiği her şeyi bitirdiğimizde an-  
cak üç bin adamımız kalmıştı. Julian kaçmıştı elbette.  
Ama biz kazanmıştık. O gece kutlama vardı. Kazanmıştık.  
Çok korkuyordum ve korktuğumu Bleys'e bildirdim. Kol-  
vir'e karşı üç bin adam.

Ben filoyu kaybetmiştim, Bleys de piyadelerinin yüzde  
doksan sekizini. Bunları sevinilecek şeyler gibi görmüyordum.  
Bundan hoşlanmamıştım.

Ama ertesi gün tırmanışa geçtik. İki adamın yanyana gitme-  
sine izin veren bir merdiven vardı. Bu çok geçmeden darala-  
cak, bizi tek sıra yol almaya zorlayacaktı.

Kolvir'e otuz metre tırmandık, sonra elli, yetmiş.

Derken denizden bir fırtına esti, sımsıkı tutunduk ve rüz-  
gârla kırbaçlandık.

Akabinde birkaç yüz adamımız eksilmişti.

Mücadele ettikçe yağmur yağdı. Yol dikleşti, kayganlaştı.

173

#### ROGER ZELAZNY

Kolvir yolunun çeyreğinde, aşağı inen bir ordu sütunuyla kar-  
şılaştık. Bunlardan ilki öncü kuvvetlerimizin liderleriyle kılıc  
tokuşturdular ve iki adam aşağı düştü. İki adım kazandık, der-  
ken bir diğer adam daha aşağı indi.

Böylece bir saatten fazla sürdü. O sırada yolun üçte birim  
katetmiştik ve önümüzdeki sıra Bleys'e ve bana doğru azalı-  
yordu. Büyük kırmızı savaşçılarımızın Eric'in askerlerinden da-  
ha güçlü olması iyiydi. Silahların sesi geliyor, bir çığlık duyul-  
uyor, yanımızdan bir adam geçiyordu. Bazen kırmızı renkli  
bazen tüylü, ama daha çok Eric'in renklerini kuşanmış oluyor-  
du.

Her bir adımında çarpışarak yolun yarısına ulaştık. Tepeye  
vardığımızda Rebma'dakinin sadece bir yansıması olan geniş  
merdiven orada olacaktı. Amber'in doğu girişi olan Büyük Ke-  
mer'e gidecekti.

Öncü kuvvetten geriye ancak elli kişi kalmıştı. Sonra kırk,  
otuz, yirmi...

Artık yolun neredeyse üçte ikisini tırmanmıştık ve merdi-  
venler Kolvir'in cephesinde bir o yana bir bu yana kıvrılıyor-

du. Doğudaki merdivenin kullanıldığı nadirdir. Neredeyse bir süstür. İlk planımız artık .kömürleşmiş vadiyi geçip bir daire çizmek, tırmanmak ve dağların üzerindeki batı yolunu tutup Amber'e arkadan girmekti. Yangın ve Julian her şeyi altüst etmişti. Yukarıya çıkıp dağın etrafından dönmeyi asla başaramazdık. Şimdi ya dosdoğm saldırı ya da hiçbir şeydi. Hiçbir şey şıkkını seçmeyecektik.

Eric'in savaşçılarından üçü daha düştü ve dört adım ilerledik. Sonra en öndeki adamımız o uzun yolculuğa çıktı, bir adım geriledik.

Denizden üfüren meltem keskin ve serindi, dağın eteğinde  
174

#### AMBER YILLIKLARI - 1

lanmaya başlamıştı. Bulutların arasından güneş yü-

\* .. •gterdi, ordularıyla meşgul olduğumuz için Eric'in hava ııvıla oynamayı bir kenara bıraktığı barızdı.

Altı adım kazandık ve bir adam kaybettik.

Tuhaf, hüzünlü ve vahşiceydi...

nieys önümde duruyordu ve az sonra onun sırası gelecek-

? Eğer ölürse, ardından benimki.

Öncü kuvvetten geriye altı kişi kalmıştı.

On adım...

Sonra beş kişi kaldı.

İlerlemek için bastırdık ve arkamızdaki basamaklarda göz alabildiğince kan vardı. Neresindeydi, bilemiyorum, ama bunda alınacak bir ders vardı.

Beşinci adamımız düşmeden önce dört kişiyi öldürdü, böylece bizi bir başka zig ya da zağa getirdi, hangisiyse.

Önde ve yukarıdaki üçüncü adamımız her elinde bir kılıçla dövüşüyordu. Kutsal bir savaşta çarpıştığı da iyiydi hani, çünkü her darbesinin ardında katıksız bir şevk vardı. Ölmeden önce üç kişiyi halletti.

Sıradaki ya onun kadar dinine bağlı değildi, ya da kılıç kullanmayı iyi bilmiyordu. Hemen aşağı düştü, geriye iki kişi kaldı.

Bleys üzeri süslemeli uzun kılıcını çekti ve kılıcın ağzı güneşte ısıldadı.

"Az sonra, kardeşim," dedi, "bir prense karşı neler yapabileceklerini göreceğiz."

"Umarım yalnızca birine karşı," diye karşılık verdim ve güldü.

Nihayet sıra Bleys'e geldiğinde yolun dörtte üçünü katetmiştik sanırım.

175

#### ROGER ZELAZNY

İleri atıldı, karşısına çıkan ilk adamı yerinden etti. Kılıcın ucu ikinci adamın gırtlığını buldu, düz kenarını da bir üçüncü adamın kafasına yanlama indirip onu da aşağı uçurdu. D5 düncüyle bir anlığına kılıç çattı ve onu da öldürüverdi.

Seyreder ve ilerlerken kılıcım elimdeydi.

Bleys iyiydi, hatta hatırladığımdan bile iyi. Kasırga gibi jier\_ liyordu ve ışık saçan kılıcı canlıydı. Önünde dökülüyorlardı hem de nasıl dökülmek dostlarım! Bleys hakkında ne denirse densin, o gün adını temize çıkarttı ve payesini hak etti. Ne kadar dayanabileceğini merak ediyordum.

Sol elinde düşmanla göğüs göğüse geldiğinde merhametsiz bir beceriyle kullandığı bir hançer vardı. Onu onbirinci kurbanının gırtlığında bıraktı.

Karşımıza dikilen sütunun sonunu göremiyordum. Kuyruğun en tepedeki sahanlıktan başladığına karar verdim. Sıramın gelmeyeceğini umuyordum. Neredeyse inanmıştım buna. Yanımdan üç adam daha düşüverdi ve küçük bir sahanlığa ve dönemece geldik. Bleys sahanlığı temizleyip tırmanışa geçti. Yarım saat boyunca onu izledim ve adamlar öldükçe öldüler. Arkamdaki adamların huşu dolu mırıltılarını işitebiliyordum. Neredeyse Bleys'in zirveye çıkabileceğini düşünür olmuştum.

Akla gelen her numaraya başvuruyordu. Peleriniyle kılıçları ve gözleri örtüyordu. Cengaverlere çelme takıyordu. Bileklerini yakalayıp olanca gücüyle büküyordu.

Bir diğer sahanlığa çıktık. Artık elbisesinin yenine biraz kan bulaşmıştı ama gülücüğü hiç eksilmiyordu yüzünden ve öldürdüğü savaşçıların arkasındakiler korkudan kağıt gibi bembeyaz kesilmişlerdi. Bunun da ona katkısı oluyordu. °ei' ki onun boşluğunu doldurmak üzere hazır bekleyişim de aS" 176

#### AMBER YILLIKLARI - 1

korkularını arttırıyor, onları yavaşlatıyor, sinirlerini ge-Dalia sonra öğrendiğime göre, deniz muharebeleri Inlann da kulağına gitmişti.

. ^jj- sonraki sahanlığa kadar çarpıştı, orayı temizledi, Höndü ve tırmanmaya koyuldu. O zaman o noktaya kaidebileceğini düşünmemiştim. Kendimin buraya kadar 1 bileceğini ^e J3enedict Gnehesh'li Aysüvarilerini Ar'in üzerindeki geçitte durdurduğundan beri gördüğüm en akıl almaz dayanıklılık ve kılıç gösterisiydi.

Gerçi yorulmaya başlamıştı, bunu da görebiliyordum. Keşke ona rahat bir nefes aldırmanın, yerine biraz geçmenin bir yolu olsaydı.

Ama yoktu. Böylece ilerledim, her bir darbenin onun son darbesi olacağından korkarak.

Zayıfladığını biliyordum. O noktada zirveden otuz metre mesafedeydik.

Aniden onun adına üzüntü hissettim. Kardeşimdi o benim ve bana iyi davranmıştı. O an başarabileceğini düşündüğünü sanmıyorum, yine de mücadeleyi elden bırakmıyor... sonuç olarak bana tahta giden yolda bir fırsat veriyordu.

Üç adamın daha canını aldı ama her seferinde kılıcı biraz daha ağır hareket etmişti. Dördüncüyü yenmeden önce, belki beş dakika kılıç çattılar. Bir sonrakinin sonuncu olacağından emindim.

Ama öyle olmadı.

O adamı öldürürken kılıcımı sol elime aktardım, sağımla hançerimi çekip fırlattım.

Sıradaki adamın boğazına sapına kadar gömüldü.

Bleys iki basamak birden sıçrayıp önündeki adamın diz arasındaki kırımları kesti ve onu aşağı yuvarladı.

177

#### ROGER ZELAZNY

Peşinden kılıcını yukarı kaldırarak bir arkadaki sava:

midesini deşti.

Yeni bir enerji patlamasıyla iki kişiyi daha halletti. Bir haçer daha istedim ve sıradan bir yerlerden bana uzatıldı. Bleys bir kez daha iyice yavaşlayana kadar bekledim ve hançeri dövüşmekte olduğu adam üzerinde kullandım. Hançer döne döne ilerlerken adam hamlesini yapıyordu ve sivri kısım değil, sap isabet etti. Yine de adamın kafasına çarpmıştı ve Bleys omzundan iterek adamı aşağı düşürdü. Ama sıradaki adam ileriye sıçradı ve kendisi de şişlenmesine rağmen kılıcını Bleys'in omzuna vurdu. İkisi birden kenardan aşağı düştüler.

Bir refleksle, neredeyse ne yaptığımı bile bilmeden, ama işi yaptıktan sonra sebebi açıklanabilen o saliselik kararlardan biriyle sol elimi kemerime götürdüm, destemi çıkarttım ve -kaslarım ve algılarım öyle çabuk tepki vermişti ki- uçuşumun kenarında bir anlığına asılı kalmış gözükten Bleys'e doğru fırlattım, "Yakala şunu, seni aptal!" diye bağırdım.

Yakaladı.

Gelen darbeyi savuşturup ileri hamlelerken ne olduğunu görecektim olmadı. •

Ardından Kolvir yolculuğumuzun bir sonraki etabı başladı.

Bu işi başardığımı ve askerlerim beni desteklemek üzere sahanlığa gelirken soluk soluğa kalmış olduğumu söylesem yeter.

Güçlerimizi birleştirdik ve ileri atıldık.

Büyük Kemer'e ulaşmamız bir saat sürdü.

Kemer'in altından geçtik, Amber'e girdik.

Eric her nerede idiyse, bahse varım ki buraya kadar ulaş

178

## AMBER YILLIKLARI - 1

-mizi aklına bile getirmemişti.

b"eC . eCüyordum, Bleys nerelerdeydi? Aşağı düşmeden

jCoz Kartı çekip kullanacak fırsatı bulabilmiş miydi?

ÖnC ^ hnnu asla bilemeyecektim,

c^rurım u

smdan beri küçümsemiştik. Şimdi sayıca azdık ve geriye

, ,« tutunabildiğimiz kadar çarpışmak kalıyordu. Neden

yalnızca

s'e Koz Kartları'mı fırlatmak gibi aptalca bir hareket yap-

, m ki? Onun Kartı olmadığını biliyordum ve belki Gölge

[Tişini İM- <=>

n inya'da geçen yıllarımın getirdiği şartlanmayla, beni bu tepkiye sevkeden de bunu bilmek olmuştı. Ama işler sarpa sararsa kaçmak için onları kullanabilirdim.

İşler sarpa sardı.

Geceyarısına kadar çarpıştık ve o saatte yalnızca küçük bir gaip kalmıştık.

Amber'in birkaç kilometre içinde, saraydan hâlâ uzaktayken dört bir yanıma sarıldı. Savunma taktiğiyle dövüşüyor, teker teker ölüyorduk. Ezici üstünlük onlardaydı.

Llewella ya da Deirdre bana sığınma hakkı verebilirdi. Neden yapmıştım bunu?

Bir adam daha öldürdüm ve soruyu aklımdan çıkarttım.

Güneş battı ve karanlık doldurdu göğü. Sayımız birkaç yüze inmişti ve hâlâ sarayın yakınında değildik.

Sonra Eric'i gördüm ve bağıra çağıra emir yağdırdığını duy-

dum. Alı, ona bir ulaşabilseydim!

Ama yapamazdım.

Bana şu ana dek hizmette kusur etmemiş askerlerimden geri dalanların hayatını kurtarmak için silah bırakabilirdim belki.

Ama ne teslim olunabilecek biri vardı, ne de teslim çağrısında bulunan. Eric bağırırsam bile duymazdı. Uzakta bir yerlere adamlarını yönlendiriyordu.

179

ROGER ZELAZNY

Böylece çarpıştık ve yüz adama kadar indik.

Lafı dolandırmayayım.

Benim haricimde herkesi öldürdüler.

Bana ağ ve ucu kunt oklar fırlattılar.

En sonunda kafama sopayla vurdular, domuz bağıyla bapladılar ve birden bire her şey silindi, bana yapışan ve ne olursa olsun, bir türlü bırakmak bilmeyen bir kâbus dışında.

Kaybetmiştik.

Amber'in ta derinliklerinde, bu kadar ilerleyebildiğime bin pişman, bir zindanda açtım gözümü.

Hâlâ yaşıyor olmam Eric'in benimle ilgili planları olduğuna işaretti. İşkence tezgâhları ve askılar, ateşler ve kerpetenler geldi gözümün önüne. Nemli samanın üzerinde yatıp, nasıl alçaltılacağımı talimin ettim.

Ne kadar yatmıştım bilingsizce? Bilmiyordum.

İntihar etmemin bir yolu var mı diye hücreyi araştırdım. Bu amaca hizmet edebilecek hiçbir şey bulamadım.

Tüm yaralarım güneş gibi yanıyordu ve çok bitkindim.

Yattım ve bir kez daha uyudum.

Uyandığımda hâlâ hiç kimse yoktu. Ne rüşvetle ayartılabilecek, ne de işkence edecek biri.

Yiyecek de yoktu.

Pelerinime sarınıp oracıkta yattım ve Greenwood'da uyanıp iğne yapılmasını reddettiğimden bu yana başıma gelen her şeyi bir bir düşündüm. Belki de iğneyi yapsalar daha hayırlı olacaktı.

Çaresizliğin ne olduğunu öğrendim.

Eric çok geçmeden Amber'de taç giyecek, kral ilan edue"

180

AMBER YILLIKLARI - 1

. BUİ belki olmuştu bile.

cek" ]jU öylesine tatlı, ben de öylesine yorgundum ki!

I nıp yaralarımı unutmak için elime geçen ilk gerçe!

. m çok karanlık, pis kokulu ve rutubetliydi.

V,.

ISI

8

Kaç kez uyanıp tekrar uyuduğumu bilmiyorum. İki seferinde kapının yanına bırakılmış tepside et, ekmek ve su buldum.

İkisinde de tepsiyi silip süpürdüm. Odam neredeyse zifiri karanlıktı ve çok soğuktu. Orada bekledim, bekledim.

Sonra beni almaya geldiler.

Kapı savrulurak açıldı ve içeri zayıf bir ışık girdi. Adım çağrılırken ışığa bakıp gözlerimi kırıştırdım.

Dışarıdaki koridor silahlı adamlarla dolup taşıyordu, bu

yüzden bir oyuna kalkışacak değildim.

Çenemdeki hafifçe uzamış sakalı sıvazladım, götürdükleri yere gittim.

Uzun bir yürüyüşten sonra döner merdivenin bulunduğu salona geldik ve tırmanmaya başladık. Yürürken hiç som soramadım, hiç kimse de bana bilgi vermeyi teklif etmedi.

Yukarı çıktığımızda sarayın iç kısmına götürüldüm. Beni sıca-cacık, temiz bir odaya sokup soyunmamı emrettiler, itaat ettim. Sonra buğusu tüten sıcak su dolu bir küvete girdim, bir hizmetçi gelip beni fırçaladı, traş etti, saçımı kısalttı.

Kurduğumda, siyahlı gümüşlü yeni elbiseler verildi.

Onları kuşandım, omuzuma tokası gümüşten bir gül o'an kara bir pelerin örtüldü.

182

#### AMBER YILLIKLARI - 1

.?Hazırsın," dedi nöbetçi çavuş. "Bu yoldan."

izledim, nöbetçiler de beni izlediler, n arka kısımlarına götürüldüm. Orada bir demirci el-kelepçe, ayaklarıma pranga vurdu. Zincirler kıramaya-kadar kalındı. Ayak diretseydim beni bayıltana kadar çeklerini ve sonucun aynı olacağını biliyordum. Dövüle ile bayıltılmaya hiç meraklı değildim, bu yüzden sesimi çıkarmadım.

Sonra nöbetçilerden birkaçı zincirleri tutup beni sarayın ön kısmına götürdüler. Etrafımı saran ihtişamda gözüm yoktu. Bir tutsaktım. İşkence gergisinde ölmem yakındı belki de. Şu anda elimden hiçbir şey gelmezdi. Pencereden attığım kısacık bakış bana akşamın erken saatleri olduğunu gösterdi ve çocukken oynadığımız odalardan geçerken nostaljiye hiç yer yoktu.

Uzun bir koridordan geçirildim ve büyük ziyafet salonuna girdik.

Her yer masayla, masalar da büyük kısmını tanıdığım insanlarla doluydu.

Amber'in tüm kaliteli tuvaletleri ve elbiseleri çevremdeki soyluların üzerinde ışıldıyordu ve daha hiç kimse başlamamasına rağmen, masalara yiyecekler getirilmişti, meşalelerin altından müzik duyuluyordu.

Tanıdığım yüzler gördüm, sözgelimi Hora'nınki gibi ve birkaç da yabancı yüz. İşte, asırlardan beridir görmediğim ozan Lord Rein oradaydı... evet, onu ben şövalye ilan etmişim. Bakışım üzerine düşünce, gözlerini benden kaçırdı.

Oradaki koca masanın en dip kısmına götürüldüm ve oturtuldum.

Nöbetçiler gitmeyip arkamda kaldılar. Zincirlerimin uçları-

183

#### ROGER ZELAZNY

nı zemine yeni çakılmış olan halkalara geçirdiler. Oturdu o, sUti)

masanın başındaki koltuk hâlâ sahibini bekliyordu.

Sağımdaki kadını tanıımıyordum, ama solumda Julian varH

Onu görmezlikten gelip, gözlerimi hafiften sarışın hanırnefen

diye diktim.

"İyi akşamlar," dedim. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum Adım Corwin."

Kız destek almak için sağındaki iriyarı, kızıl saçlı, çil jçjn\_ deki adama baktı. Adam başını diğer yana çevirip bir anda sağındaki kadınla ateşli bir sohbete gömüldü.

"Benimle konuşmanın bir sakıncası yok, doğm söylüyorum," dedim. "Bulaşıcı değildir."

Hafifçe gülümsemeye muvaffak oldu ve konuştu, "Ben CarmePim. Nasılsınız, Prens Convin?"

"Ne kadar da hoş bir isim," diye yanıtladım, "ben de gayet iyiyim. Senin gibi tatlı bir kızın ne işi var burada?"

Kız önündeki suyu çabucak yudumladı.

"Convin," dedi Julian haddinden fazla yüksek bir sesle.

"Sanırım hanımefendi seni çirkin ve tiksindirici buluyor."

"Bu akşam sana söylediği bu muydu?" dedim ve Julian'ın yüzü kızarmadı. Bembeyaz kesildi.

"Bu kadarı yeter." »

O anda gerindim ve zincirlerimi kasten şakırdattım. Yarat-tığı etkinin haricinde, zincirlerin ne kadar hareket payı bırak-tığını da görmüştüm. Pek fazla değildi elbette. Eric ihtiyati1 davranmıştı.

"Biraz yakınıma gel de itirazını kulağıma fısılda, kardeşim, dedim.

Ama bunu yapmadı.

Sonra altı borazandan beş nota duyuldu ve Eric salona gifCİ1' 184

## AMBER YILLIKLARI - 1

,a kalktı.

VC ^'~ gülümsedi, sağımnda kalan merdivenden aşağı indi.

Herkes ayağa

im dışımda,

rrilerin zincirleri çekeleyerek beni ayağa kaldırmaları

öy°e tutmaları gerekti^

Eric gü

.... errnin kaftanın altında kendi renklerini güçlkle göre-biliyordum.

Masanın başına yürüdü ve sandalyesinin önünde durdu.

hizmetkâr gelip arkasında yerini aldı, şarapçı yamakları ka-dehleri doldurdular.

Bütün kadehler dolduğunda kendininkini kaldırdı.

"Sonsuza dek yaşayan Amber'de," dedi, "sizler de sonsuza dek yaşayasınız," ve herkes kadehini kaldırdı.

Benim haricimde.

"Kaldır kadehini!" dedi Julian.

"Al da bir yerine sok!" dedim.

Sokmadı elbette, yalnızca ters ters baktı. Ama hemen öne eğildim, kadehimi aldım.

Aramızda birkaç yüz insan vardı, ama sesim uzaklara taşındı. Ben "Masanın dibinde oturan Eric'in şerefine!" derken onun da gözleri üzerimdeydi.

Julian kadehini yere boşaltırken hiç kimse bana dokunmadı. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar, ama kadeh elime vurulup düşürülmeden önce içkinin epey kısmını yutmayı becerdim. Sonra Eric yerine oturdu, soylular onu takip ettiler ve be-

nim de iskemleye düşmem için zincirlerim salıverildi.  
Servis başladı. Aç olduğum için diğerleri kadar, hatta ço-  
ğundan daha iyi yedim.  
Kesintisiz müzik vardı ve yemek iki saatten fazla sürdü.  
pırı bu süre boyunca kimse bana tek laf etmedi, ben de ko-  
185

ROGER ZELAZNY

nuşmadım. Ama mevcudiyetim hissediliyordu ve bizim mas

mız diğerlerine nazaran sessizdi.  
Caine masanın diğer ucundaydı. Eric'in hemen sağında i,  
Han'ın gözden düştüğüne hükmetmiştim. Random ve Deirdr  
orada değillerdi. Tanıdığım bir çok soylu oradaydı, bazılarının  
bir zamanlar dost saymıştım, ama hiç birisi bakışlarıma karşı-  
lık vermedi.  
O anda Eric'in Amber'de kral olması için küçük bir forma-  
litenin icap ettiğini anladım.  
Bunun da olması çok sürmedi.  
Yemeğin ardından konuşma yapılmadı. Sadece Eric ayağa  
kalktı.  
Borazanlar gene parıldadı, havada kulakları tırmalayan bir  
ses yayıldı.  
Sonra Amber'in taht odasına giden yol boyunca bir resmi  
geçit töreni yapıldı.  
Sırada neyin beklediğini biliyordum.  
Eric tahtın önünde durdu ve herkes eğildi.  
Benim haricimde yani, şöyle ya da böyle, ben de diz çök-

meye mecbur bırakıldım.  
Bugün onun taç giyme günüydü.  
Sessizlik hâkimdi. Sonra Caine üzerinde tacın, Amber tacı-  
nın olduğu minder getirdi. Diz çöktü ve tacı sunar pozisyon-  
da donup kaldı.  
Sonra zincirli halde ayağa kaldırıldım ve öne doğru sürük-

lendim. Neler olacağını biliyordum. Birden bire kafama dank  
etti ve mücadeleye başladım. Ama dayak yedim ve tahta çıkan  
basamakların dibinde dizlerimin üstüne çöktürüldüm.  
Müzik hafifçe yükseldi -"Greensleeves"di çalan- ve arka-  
186

AMBER YILLIKLAR] - 1

- yerlerden Julian "Amber'de yeni bir kralın taçlandırılı-  
ı ;t ntım" dedi. Sonra bana fısıldadı, "Tacı al, Eric'e uzat.  
şına şah'1 oau •

Lndi kendini taçlandırarak.  
ine'in tuttuğu fesrengi minder üzerinde duran Amber ta-  
c,na baktım.  
rümüşten dövülmüştü ve her biri değerli bir taşla süslen-  
. yedi sivri ucu vardı. Zümrüt kakmalıydı ve şakağa denk  
len asımlarında birer yakut bulunuyordu.  
Babamı bu tacın altında gördüğüm zamanları düşünerek  
kıpırdamadım.  
Sadece "Hayır," dedim ve sol yanağıma bir darbe indiğini  
hissettim.  
"Onu al, Eric'e uzat," diye tekrarladı.

Ona vurmaya çalıştım ama zincirlerim sımsıkı çekilmişti.  
Bana tekrar vurdular.  
Tacın uzun ve sivri uçlarına baktım.  
"Pekâlâ," dedim sonunda ve taca uzandım.  
Onu bir an için iki elimle tuttum, sonra kendi başıma yerleştirdim ve "Kendimi, Convin'i Amber kralı ilan ediyorum!" diye duyurdum.  
Taç hemen başımdan alındı ve mindere kondu. Sırtıma birkaç darbe indi. Salondan bir uğultu geldi.  
"Şimdi onu al ve tekrar dene," dedi Julian. "Al ve Eric'e ver."  
Bir darbe daha geldi.  
Gömleğimdeki ıslaklığı hissederek, "Tamam," dedim.  
Bu sefer Eric'in bir gözünü çıkartmasını umarak fırlattım tacı.  
Sağ eliyle yakaladı ve dövülüşümü gülümseyerek izledi.  
"Teşekkürler," dedi. "Şimdi burada hazır bulunanlar ve

187

#### ROGER ZELAZNY

Gölgelerde dinleyenler, hepiniz duyun beni. Bugün tacı v tahtı devralıyorum. Amber'in kraliyet asası elimde. Tahtı dü rüşçe kazandım ve kan hakkımla elimde tutuyorum."  
"Yalancı!" diye bağırdım ve bir el kapandı ağzıma.  
"Kendimi, Birinci Eric'i, Amber Kralı ilan ediyorum."  
"Kralımız çok yaşa!" diye bağırdı soylular üç kez.  
Sonra Eric bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Gözlerin görüp görecekleleri en güzel manzaraya tanık oldular... Nöbetçiler! Convin'i demirciye götürün ve gözleri dağlanıp oyulsun. Bu günün manzarası gördüğü son şey olsun! Sonra onu Amber'in altındaki en derin zindanın karanlığına atın ve adı unutulsun!"  
Tukurdum ve dövüldüm.  
Yolun her adımında dövüştüysem de salondan dışarı çıkar tıldım. Ben giderken hiç kimse dönüp bakmadı ve hatırladı- ğım son şey, tahtına oturmuş Amber soylularını kutsayan ve gülümseyen Eric idi.  
Bana yapılmasını söylediği şey yapıldı. Şansım varmış ki bitmeden önce bayılmışım.  
Mutlak bir karanlığın içinde ve başımda korkunç acılarla uyandığımda aradan ne kadar zaman geçtiğine ilişkin hiçbir fikrim yok. Laneti belidi o zaman okudum, belki de akkor ke- silmiş miller suratıma yaklaştığında. Hatırlamıyorum. Ama bili- yordum ki Eric o tahtta huzur nedir bilmeyecekti, çünkü bir Amber prensinin olanca gazabıyla okuduğu lanet daima etki- lidir.  
Hücremin mutlak karanlığında saman döşeği pençeledim ve gözlerimden tek damla yaş akmadı. En korkuncu da buy- du. Bir süre sonra -ne kadar uzun olduğunu sadece ben ve siz tanrılar bilirsiniz- uyku tekrar bastırdı.

#### AMBER YILLIKLARI - 1

j.ğımda acı hâlâ oradaydı. Ayağa kalktım. Hücremin . ölçtüm. Eni dört, boyu beş adımdı. Yerde bir ku- k'sede de içi saman dolu bir döşek vardı. Kapının alt kıs- küçük bir bölme, altında da içinde bir lokma bayat ek- v ve su bulunan bir tepsi duruyordu. Yedim ve içtim, ne var ki g«Ç kazanmamıştım.

Basım çok ağrıyordu ve içimde huzurdan eser yoktu. Olabildiğince çok uyudum ve kimse beni görmeye gelme- A- Uyandım, odada volta attım, yemek var mı diye el yordamıyla yokladım, bulduğum zaman da yedim. Olabildiğince çok uyudum.

Yedi uyku sonra göz çukurlarımdaki acı kaybolmuştu. Amber'de kral olan ağabeyimden nefret ediyordum. Beni öldürmüş olsa daha iyiydi.

Halkın tepkisini merak ediyor ancak talimin edemiyordum. Karanlık Amber'e kadar uzandığında, biliyorum ki Eric pişman olacaktı. Bunu biliyordum ve bu içimi rahatlatıyordu. Karanlıkta geçen günlerim böyle başladı. Günlerin geçişini ölçmem için bir yol yoktu. Eğer gözlerim olsa bile bu yerde geceyi gündüzden ayıramazdım.

Zaman beni gözardı edip, bildiğince aktı. Bu konuyu düşününce ter bastığı ve titrediğim oluyordu. Aylardır mı buradayım? Sadece saatlerdir mi? Haftalardır mı? Yoksa yıllar mı geçmişti?

Zamana ilişkin her şeyi unutmuştum. Uyudum, volta attım, (ayaklarımı tam olarak nereye koyacağımı ve ne zaman döneceğimi biliyordum.) yaptıklarımı ve yapmadıklarımı düşün- lüm. Bazen bağdaş kurup oturuyor, ağır ağır ve derinden ne- es ahyor, zihnimi boşaltıp elimden geldiğince öyle tutmaya 189

ROGER ZELAZNY

çabalıyordum. Bunun -hiçbir şey düşünmemenin- faydası H kunuyordu.

Eric akıllılık etmişti. Güç içimde yaşasa da artık işe ya mazdı. Kör bir adam Gölgelede dolaşamazdı.

Sakalım göğsüme sarkmıştı ve saçım uzamıştı. İlk başlarH sürekli açtım, ama bir süre sonra iştahım da kapandı. Bazen çok hızlı doğrulduğumda başım dönüyordu.

Kimi zaman, kâbuslarımda görebiliyordum, ama uyandı- ğım vakit daha da çok yaralıyordu bu beni.

Yine de birlikte daha sonraları bu duruma yol açan olay- lardan kendimi nispeten uzak hissettim. Sanki her şey başka birinin başına gelmişti... ve bu da doğruyd.

Çok kilo vermişim. Kendimi gözümün önüne getirebiliyor- dum, beti benzi atmış, bir deri bir kemik. Bir iki sefer içimden geldiyse de ağlayamıyordum bile. Gözyaşı bezlerimde yolun- da olmayan birşeyler vardı. Bir insanın bu hale getirilmesi kor- kunçtu.

Sonra bir gün kapıdan hafif bir kurcalanma sesi geldi. Ku- lak asmadım.

Ses tekrarlandı, yine tepki göstermedim.

Sonra adımın, sual ediljrcesine fısıldandığını işaret ettim.

Hücrenin diğer ucuna yürüdüm.

"Evet?" diye karşılık verdim.

"Benim, Rein," dedi. "Nasıl-sın?"

Bu söze kahkahayla karşılık verdim.

"Çok iyi! Ah, çok iyi!" dedim. "Her gece biftek, şampanya ve dansçı kızlar. Ulu Tanrım! Sen de bir ara gelip kavga çıkart- malısın!"

"Yapabileceğim bir şey olmadığı için üzgünüm," dedi, se- sindeki ızdırabı hissedebiliyordum.

190

## AMBER YILLIKLARI - 1

.Biliyorum," dedim.

»Elimden gelse yapardım, dedi bana.

„Bunu da biliyorum."

«Sana birşeyler getirdim. Al."

. e kapısının altındaki küçük kapak birkaç kez içeri doğru açılı\*en hafifçe gıcırdadı.

«Nedir o?" diye sordum.

"Birkaç temiz giysi," dedi, "üç somun taze ekmek, bir te-  
, .gk peynir, biraz biftek, iki şişe şarap, bir karton sigara, bir sürü de kibrit."

Boğazım düğümlendi.

"Sağol, Rein. Çok iyisin. Bunu nasıl tertitledin?"

"Bu vardiyada nöbet tutan gardiyayı tanıyorum. Ağzını aç-  
mayacaktır. Bana çok borcu var."

"Öterek borcunu iptale kalkışabilir," dedim. "O yüzden bu-  
nu tekrar yapma... her ne kadar takdir ettiysem de. Söyleme-  
ye hiç gerek yok, kanıtları ortadan kaldıracağım."

"Keşke başka türlü olsaydı, Convin."

"İkimiz için de. Sana emredilmediği halde beni düşündü-  
ğün için teşekkürler."

"İşin o kısmı kolaydı," dedi.

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Dört ay ve on gündür," dedi.

"Amber'de yenilik var mı?"

"Eric hüküm sürüyor. Hepsi bu."

"Julian nerede?"

"Nöbetçileriyle birlikte Arden Ormanı'na geri döndü."

"Neden?"

"Son zamanlarda Gölge'den tuhaf şeyler geliyor."

"Anlıyorum. Ya Caine?"

## ROGER ZELAZNY

"O hâlâ Amber'de, gününü gün ediyor. Çoğunlukla kız)

la düşüp kalkıyor, kafayı çekiyor."

"Peki ya Gerard?"

"O tüm filonun amirali."

Biraz ferahlayarak iç geçirdim. Deniz muhaberesi sırası^  
geri çekilmesinin Eric'in gözünde onu düşüreceğinden kork-  
muştum.

"Random'dan ses var mı?"

"Üst katta tutuluyor."

"Ne? O da mı tutsak?"

"Evet. Rebma'daki Desen'i yürüdü ve elinde bir arbaletle  
buraya geldi. Tutsak alınmadan evvel Eric'i yaraladı."

"Gerçekten mi? Neden idam edilmedi?"

"Söylentilere bakılırsa Rebma'lı bir asilzadeyle evlenmiş.

Eric bu noktada Rebma'yla ters düşmek istemedi. Moire'in bü-  
yük bir krallığı var ve Eric'in ondan kraliçesi olmasını isteye-  
ceği bile söyleniyor. Hepsi dedikodudan ibaret tabii ki. Ama  
ilgi çekici."

"Evet," dedim.

"Moire senden hoşlanıyordu, değil mi?"

"Biraz. Bunu nereden duydun?"

"Random mahkûm edilirken oradaydım. Kısa bir süre  
onunla konuşabildim. Karısı olduğunu iddia eden Leydi Vial-

le mahpusta ona katılma talebinde bulundu. Eric hâlâ ne yanıt vereceğini bilemiyor."  
Hiç tanışmadığım kör kızı düşündüm ve olanlara şaşıtm.  
"Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sordum.  
"Himm. Otuz dört gün önce," diye yanıtladı. "Random ° zaman ortaya çıkıvermişti. Vialle ise bir hafta sonra talepte bulundu."  
192

#### AMBER YILLIKLARI - 1

Random'u gerçekten seviyorsa tuhaf bir kadın olma-  
"• . je hislerini bunlardı," diye yanıtladı. "Daha uygun-  
hir Cift düşünemiyorum."  
Sıız bir ç»1  
„p'er Random u tekrar görürsen ona saygılarımı ve uzun-  
talerimi ilet."  
„ "Olur."  
«Kız kardeşlerim ne durumda?"  
"Deirdre ve Llewella Rebma'da kalıyorlar. Leydi Florimel  
Fric'in lütuflarından yararlanıyor ve saray erkanı arasında nü-  
fuzlu bir yeri var. Fiona'nın şimdiki yerini bilmiyorum."  
"Bleys hakkında hiçbir şey duyuldu mu? Öldüğünden emi-  
nim."  
"Ölmüş olmalı," dedi Rein. "Gerçi cesedi bulunamadı."  
"Ya Benedict?"  
"Her zamanki gibi kayıp."  
"Brand?"  
"Tek kelime yok."  
"Sanırım bu, mevcut haliyle tüm soy ağacımızı kapsıyor.  
Hiç yeni balad yazdın mı?"  
"Hayır," dedi. "Hâlâ 'Amberin Kuşatılışı' üzerinde çalışıyo-  
rum. Şayet tutulursa bir yeraltı klasiği olacak."  
Kapının altındaki ufak kapaktan elimi dışarı uzattım.  
"Elini sıkmak isterim," dedim ve elinin benimkine dokun-  
duğunu hissettim.  
"Benim için bunları yapman güzeldi. Ama tekrarlama sa-  
In- Eric'in gazabını göze almak aptallık olur."  
Elimi sıktı, birşeyler mırıldandı ve gitti.  
Onun ilkyardım paketini buldum, en çabuk bozulan yiye-  
ek olduğu için karnımı etle tıkabasa doyurdum. Yanında bir  
193

#### ROGER ZELAZNY

sürü de ekmek yedim ve bir yemeğin ne kadar iyi olabile-  
ğini unutmuş olduğumun farkına vardım. Sonra üstüme r°ı  
vet çöktü, uyudum. Çok uyuduğumu sanmıyoam. Uyarım  
şarap şişelerinden birini açtım.  
Bu zayıf halimle kafayı bulmam çok sürmedi. Bir sigara v  
kıp sırtımı döşeğime verdim ve düşünmeye başladım.  
Rein'in çocukluğunu anımsıyordum. O zamanlar çoktan  
serpilmişim, o da saray soytarılığına adaydı. İpince, hazute-  
vap bir çocuktu. İnsanlar onunla dumiadan dalga geçerlerdi  
Ben de dahil. Ama ben şarkı yazar, balad bestelerdim. O da  
nereden bulduysa bir ud bulmuş, çalmayı kendi kendine öğ-  
renmişti. Çok geçmeden seslerimizi beraberce yükseltip şarkı  
söyler olmuştuk. Kısa süre sonra ondan hoşlandım ve dövüş  
sanatları üzerine çalışmaya başladık. Bu konuda yeteneksizdi,

ama ona daha önceki davranışlarımdan dolayı biraz üzgündüm, öyle şevkle çalışıyordu ki, adına uydurma övgüler düzdüm ve onu hiç de fena olmayan bir savaşçı yaptım. Çok geçmeden Amber sarayına ozan olmuştu. O sıralar onu çırağım olarak çağırıyordum ve Gölge'den gelen Wirmonken adlı karanlık yaratıklara karşı savaş ilan edildiğinde yardımcılığımı terfi ettirdim ve savaşa beraberce at sürdük. Jones Çağlayanı savaş meydanında onu şövalye ilan ettim, bunu hak etmişti. Daha sonra söz ve müzikte beni aştı. Rengi kızıl, sözleri altındı. Onu Amber'deki iki üç dostumdan biri bilir, severdim. Gerçi bana güzel bir yemek getirmeyi göze alacağı hiç aklıma gelmemişti. Kimsenin bunu yapacağını ummamıştım. Onun şerefine biraz daha içip bir sigara tüttürdüm. İyi bir adamdı. Ne kadar yaşayacağını merak ediyordum. Tüm izmaritleri ve -en sonunda- boş şişeyi kubura attım-Şayet ani bir teftiş olursa burada "keyif çattığımı" gösteren m

19 1

#### AMBER YILLIKLARI - 1

istemiyordum. Bana getirmiş olduğu tüm güzel yiye-iz Aim ve hapse düştüğümünden beri ilk kez karnımın ekleri yetul doydüğünü hissettim. Son şişeyi muazzam bir sarhoş-^k ve unutkanlık nöbeti için sakladım. n vakit de geçtikten sonra karşılıklı şikâyet faslına geri döndüm- başta Ericin bütün güçlerimizin sınırını bilmemesini vordum. Amber'in kralıydı, tamam, ama her şeyi bilmiyor-Simdilik. Babam gibi bilgili değildi. Bunun benim çıkarı-gınası için hâlâ milyonda bir şans vardı. Hepsi bu kadar-dı ama hiç değilse orada, çaresizliğin kavrayışında azıcık akıl sağlığı satın almamı sağladı. Ama belki de bir süreliğine delirmişimdir. Bilmiyorum. Şimdi burada, Kaos'un kenarında dururken bana hâlâ büyük bir boşluk gibi gelen günler var. O sürede neler olduğunu Tanrı bilir, öğrenmek için kılımı bile kıpırdatmayacağım. Gerçi, saygıdeğer doktorlar, aranızdan bir teki bile ailemle başa çıkamazdı zaten. Uyuşturan karanlığın içinde yattım, volta attım. Seslere karşı epey hassasiyet kazanmıştım. Samanların üzerinde yürüyen farelerin ayak seslerini, diğer mahkûmların uzaktan gelen seslerini ya da yemek tepsisi taşıyan gardiyanın adımlarını dinliyordum. Böyle şeylerle yön ve mesafeleri kestirebilmeye başlamıştım. Sanırım kokulara karşı da hassaslaşmıştım, ama onları pek önemseinemeye gayret ediyordum. Akla gelebilecek iç bulan-dırıcı kokuların yanı sıra, uzun bir süre, çürüyen ete ait olduğuna yemin edebileceğim bir koku daha vardı. Merak ediyordum. Eğer ölecek olsam, birinin farkına varması ne kadar sü-

#### ROGER ZELAZNY

rerdi? Gardiyanın mevcudiyetimin devamlılığından emin nı mak için kaç somun ekmeğin, kaç kâse bulamacın el sürülj« den kalması gerekirdi? Bu sorunun yanıtı çok önemli olabilirdi. Ölüm kokusu uzun süre gitmek bilmedi. Tekrar zaman bi rimleriyle düşünmeye çalıştım ve koku bir hafta kadar kalmış

görünüyordu.

İçimdeki isteği bastırıp özenle eşit aralıklara bölmeye, elimin altındaki o baştan çıkancılığa karşı koymaya çalışsam da nihayet kendimi son sigara paketiyle başbaşa buldum.

Ambalajı açıp bir tane yaktım. Bir karton Salem'im vardı ve on bir paket içmiştim. Bu iki yüz yirmi sigara ederdi. Bir seferinde ölçmüş, tek bir sigarayı yedi dakikada içtiğimi hesaplamıştım. Bu sigara tütürmekle geçen bin beş yüz kırk dakika, ya da yirmi beş sat kırk dakika ederdi. Sigaralar arasında en az yarım saat, hatta bir buçuk saat geçirdiğimden emindim. Bir buçuk saat diyelim. Şimdi, günde altı ila sekiz saat uyuduğumu düşünelim. Bu uyanık geçen on altı ila on sekiz saat eder. Günde on ya da on iki sigara içtiğimi hesapladım. Demek ki Rein'in ziyaretinden bu yana belki üç hafta geçmişti. Bana taç giyme töreninin üzerinden .dört ay on gün geçtiğini söylemişti, yani beş aydır içerideydim.

Son paketimle ilgilendim, her bir sigarayı bir aşk ilişkisi gibi tadına vararak içtim. Hepsi bittiğindeyse kendimi keyifsiz hissettim.

Sonra epey bir vakit daha geçmiş olmalıydı.

Eric'i düşünüp dıymıyordum. Hükümdarlığı nasıl gidiyordu?

Hangi sorunlarla karşılaşyordu? Şimdi ne yapıyordu? Neden buralara uğrayıp bana işkence etmemişti? Amber'de gerçekten unutulabilir miydim, kralın buyruğuyla bile olsa? Bunun asla o\196

#### AMBER YILLIKLARI - 1

yacağın\* hükmettim.

^ v va erkek kardeşlerim? Neden hiçbirini benimle temas "L-ctı? Desteden Koz Kartımı çekip Eric'in emrine karşı kurmam1?"-

,mek çok kolay olmalıydı.

Ama WÇ kimse bunu yaPmadı-

FoeV bir süre Moire'ı, seviştiğim son kadını düşündüm. Ne vordu? Hiç aklına geliyor muydum? Belki de hayır.

Kimbilir, belki de şimdiye değin Eric'in sevgilisi ya da kra.. j olmuştu. Ona hiç benden bahsetmiş miydi? Yine, belki de hayır.

Ya kız kardeşlerim? Unut gitsin, hepsi de sürtüktü.

Daha önce de bir kez kör olmuşum, Gölge Dünya'da, onsekizinci yüzyılda bir top patlaması sonucu. Ama yeniden görmeye başlamam sadece bir ay sürmüştü. Oysa ki emri verdiğinde Eric'in aklında kalıcı bir şey vardı. O akkor kesilmiş demirleri anımsadıkça vücudumdan ter boşanıyor, titremeye başlıyordum. Bazen de haykırarak uykudan fırlıyordum. Gözlerimin önünde asılı duruyorlardı... ve sonra temasi Hafifçe inleyip volta atmaya devam ettim.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu kesinlikle. İşin en kötü kıs-

mı da buydu. Bir embriyo gibi çaresizdim. Tekrar görebilmek ve nefret edebilmek için mhumu bile verirdim. Hatta elimde bir kılıç, ağabeyimle bir saat düello yapabilmek için.

Döşegime sırtüstü yatıp uyudum. Uyandığında yemek gelmişti, tekrar yedim ve hücreyi adımladım. El ve ayak tırnaklarının upuzun olmuştu. Sakalım çok uzamıştı ve saçlarım ikide bir gözümün önüne düşüyordu. Kendimi kirli hissediyor, durmadan da kaşınıyordum. Acaba pirelendim mi, diye merak et-

tim.

Amber'in bir prensinin bu hale getirilmesi benliğimin orta  
197

ROGER ZELAZNY

yerinden korkunç bir duygu çekiyordu (orası her neredeye  
Bizleri yenilmez, temiz, sakın ve elmas sertliğinde, Koz Ka  
lan'ndaki resimlerimiz gibi düşünmek üzere yetiştirilmiştim  
Hiç şüphesiz böyle değildik.

En azından, bizim de imkânlarımız başka insanlarınkilerle  
aynıydı.

Zihnimden oyunlar oynadım, kendi kendime hikâyeler an-  
lattım, tekrar gözden geçirdim hoş anıları... bir sürü vardı bun-  
lardan. Doğa unsurlarını hatırladım: rüzgâr, yağmur, kar, yazın  
sıcaklığı, baharın serin meltemleri. Gölge Dünya'da küçük bir  
uçaçım vardı ve uçtuğumda bu histen zevk alırdım. Rengin ve  
uzakların pırıltılı panoramalarını, şehirlerin minyatürleşmesini,  
masmavi uzanan geniş göğü, bulut sürülerini (şimdi nereder-  
ler?) ve okyanusun kanatlarımın altındaki berrak enginliği dü-  
şündüm. Sevdığım kadınları, partileri, askeri çarpışmaları ha-  
tırladım. Hepsi tükendiğinde ve artık karşı koyamadığımda,  
Amberi düşündüm.

Bir seferinde yine böyle yaparken, gözyaşı bezlerim tekrar  
çalışmaya başladı. Ağladım.

Karanlıkla ve uykuyla dolu bitip tükenmek bilmeyen bir  
sürenin ardından hücremin kapısında duraklayan ayakların ve  
kilitte dönen anaharın Sesini işittim.

Rein'in ziyaretinden o kadar sonraydı ki, sigaraların ve şa-  
rabın tadını unutmuştum. Aradan geçen zamanı hesaplayamı-  
yordum, ama çok olmuştu.

Koridorda iki adam vardı. Konuşmalarını duymadan önce  
bile bunu ayak seslerinden anlayabilmişim.

Seslerden birini tanıyordum.

Kapı açıldı ve Julian adımı söyledi.

Hemen yanıt vermedim, o da tekrarladı.

198

AMBER YILLIKLARI - 1

„Corwin? Buraya gel.

konuda seçme şansım bulunmadığından doğruldum ve  
dün Ona yaklaştığımı anlayınca durdum.

«Gel benimle," deyip koluma girdi.

Koridor boyunca yürüdük, hiçbir şey söylemedi. Ben de  
sorarsam canım çıksındı.

Yankıları dinleyerek, büyük salona geldiğimizi anlayabil-

.. Biraz sonra beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Yukarıya, sarayın iç kısmına ilerledik.

Bir odaya götürülüp, iskemleye oturtuldum. Bir berber sa-  
cımı ve sakalımı kesmeye girişti. Sakalımın düzeltilmesini mi,  
yoksa kesilmesini mi arzu ettiğimi sorduğunda onun sesini ta-  
nımadım.

"Kes hepsini," dedim ve bir manikürcü tırnaklarımla ilgi-  
lenmeye başladı, yirmisiyle birden.

Sonra beni yıkadılar ve birisi temiz giysiler giymeme yar-  
dımcı oldu. Elbiseler üzerime bol geliyordu. Bitlerimi de te-  
mizlediler, ama orasını ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Sonra müzikle, güzel yemek kokularıyla, konuşan seslerle

ve kahkahalarla dolu kapkara bir yere daha götürüldüm. Buranın ziyafet salonu olduğunu tanıdım.

Julian bana rehberlik edip beni yerime oturturken sesler birazcık alçaldı.

Borazanlar ötünceye kadar orada oturdum, beni zorla ayağa kaldırdılar.

Herkesin kadeh kaldırdığını işittim:

"Birinci Eric'e, Amber Kralı'na! Kralımız çok yaşa!"

Buna kadeh kaldırmadım, ama hiç kimse fark etmemiştiydi. Konuşmayı yapan, Caine'in masanın başına doğru bir yerden gelen sesiydi,.

199

ROGER ZELAZNY

Yiyebildiğim kadar çok yedim, çünkü taç giyme gününde bu yana bana sunulan en güzel yemekti. Kulak misafiri olduğum konuşmalardan, bugünün Eric'in tahta çıkışının birine yıldönümü olduğunu anladım, ki bu, tam bir yılı zindanlarH geçirdiğim anlamına geliyordu.

Kimse benimle konuşmadı, ben de bir girişimde bulunmadım. Sadece bir hayalet olarak mevcuttum. Orada bulunmamın sebebi hiç şüphesiz aşağılanmak ve diğer erkek kardeşlerime hükümdarımıza karşı çıkmanın bedelini hatırlatmaktı. Herkese beni unutmaları emredilmişti.

Yemek gecenin geç vakitlerine kadar sürdü. Birisi kadehi mi devamlı şarapla doldurdu, ki bu iyiydi, orada oturup dans müziklerini dinledim.

O sırada masalar toplanmıştı. Köşede bir yere oturtuldum. Körkütük sarhoş olmuştum ve sabahleyin, geriye yalnızca temizlik işi kaldığında hücreme yan çekilerek, yarı sırtlanarak götürüldüm. Tek pişmanlığım yerleri ya da birilerinin cıfcaflı elbisesini kirletecek kadar midemin bulanmamamış olmasıydı. Karanlığın ilk yılı böylece sona erdi.

200

9

Aynı şeyleri tekrarlayıp canınızı sıkmayacağım. İkinci senem ilkinden pek farklı değildi, finali de aynıydı. Üçüncü de öyle. Rein o sene, sepet dolusu yiyecek ve ağız dolusu dedi-koduyla iki kez geldi. İkisinde de onu tekrar gelmekten men ettim. Üçüncü sene, her iki ayda bir, toplam altı kez geldi ve her seferinde getirdiklerini yedim, söyleyeceklerini dinledim ve gelmesini yeni baştan yasakladım.

Amber'de yolunda gitmeyen birşeyler vardı. Gölge'den çeşit çeşit tuhaf şeyler çıkıyor ve herkese karşı şiddet uyguluyorlardı. Elbette yok ediliyorlardı. Eric hâlâ bunun nasıl olduğunu bulmakla meşguldü. Lanetimden bahsetmedim tabii ki, gerçi sonraları, gerçekleşmesinden ötürü sevinç duydum. Random'un tutsaklığı da sürüyordu benimki gibi. Karısı ona katılmıştı. Erkek ve kız kardeşlerimin pozisyonlarında değişiklik yoktu. Eric'in tahta çıkışının üçüncü yıldönümünde bana güç veren buydu ve o şey beni neredeyse tekrar yaşama döndürmüştü.

O şey...

O! Bir gün aniden oradaydı ve kendimi öyle iyi hissetmemi sağladı ki, Rein'in getirdiği, sakladığım son şarap şişesiyle Slgara paketini açtım.

## RÜGER ZELAZNY

Onları içip, şu ya da bu şekilde Eric'i mağlup etme duygusunun keyfini çıkardım. Eğer gerçeği öğrenirse bunun ölü] cül olacağını hissediyordum. Ama bilmediğini biliyordum. Böylece neşelendim, meydana gelen şeyin ışığında içki içtim, sigaramı tütürdüm, âlem yaptım. Evet, ışığında.

Sağımda bir yerlerde, küçücük bir parça ışık keşfetmişim. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Tamam, şöyle yapalım: Bir hastane yatağında kendime gelmiş ve gereğinden hızlı iyileştiğimi öğrenmişim. Çaktınız mı? Yaralarım başka insanlarınkilere kıyasla daha çabuk iyileşiyordu. Amber'in tüm lord ve leydileri bir dereceye kadar bu yeteneğe sahiptiler.

Kara Veba salgınını atlatmış, Moskova'ya yapılan seferden sağ çıkmıştım...

Vücudum kendini şimdiye dek tanıdığım herkesinkinden daha hızlı yeniliyordu.

Napoleon bir kez değinmişti buna. General MacArthur da. Sinir dokusu söz konusu olduğunda biraz daha vakit alıyordu, hepsi bu.

Görme yeteneğim geri geliyordu, işte... sağımdaki küçük, sevimli aydınlık parçasının anlamı buydu.

Bir süre sonra bunun, hücremin kapısındaki parmaklıkları küçük bölme olduğunu öğrendim.

Parmaklarım bana, gözlerimin yenici en geliştiğini söylüyordu. Üç yıldan fazla sürmüştü, ama başarmıştım. Daha önce sözünü ettiğim, aile bireylerinin kişiden kişiye değişen güç'eri yüzünden Eric'in bile hakkıyla tahmin edemeyeceği milyalC birlik ihtimal buydu işte. Bu konuda o mı yenilgiye uğratıldı? tim: Yeni gözküreleri geliştirebileceğimi öğrenmişim. Yetej

## AMBER YILLIKLARI - 1

olduğu takdirde sinir dokularını yenileyebileceğimi hep dedim. Fransa-Prusya savaşlarında aldığım bir omurga hâlâ kötürüm kalmıştı. İki senede düzelmişim. O zaman sany14

ntiği™ yanmış göz kürelerim için de yapabileceğime dair? -nde heP -kabul ediyorum, çılgınca- bir ümit beslemişim, I klı da çıkmıştım. Yerli yerinde olduklarını hissediyordum ve görme yeteneğim geri geliyordu, yavaşça.

\* Eric'in tahta çıkışının bir dahaki yıl dönümüne ne kadar vardı? Volta atmayı bıraktım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Birisi gözlerime kavuştuğumu görür görmez, onları yenden yitirecektim.

Bu yüzden dördüncü sene dolmadan kaçmalıyım.

Nasıl peki?

Şimdiye dek kaçmayı pek düşünmemiştim, çünkü hücremden dışarı çıkmanın bir yolunu bulsam bile, gözlerim ya da yardım olmadan asla Amber'in -hatta sarayın- dışına çıkamazdım, ki ikisinden de mahrumdum.

Oysa şimdi...

Hücremin kapısı büyük, ağır, pirinç şeritlerle perçinlenmiş bir kapıydı ve üzerinde -kimin umunındaysa- hâlâ yaşayıp

yaşamadığıma bakmak maksadıyla kullanılan sadece bir bu-  
çuk metre yükseklikte bir küçük ızgara vardı. Yerinden sök-  
meyi basarsam bile kilide dokunacak kadar uzanamayacağımı  
söyleyebilirdim. Kapının altında yiyeceklerin itilebileceği bü-  
yükte bir kapak vardı, hepsi buydu. Mentşelerin kapının  
'Cinde mi, dışında mı, yoksa pervazın ortasında mı olduğun-  
an emin değildim. Her halükârda onlara ulaşamazdım. Baş-  
a Pencere veya kapı yoktu.  
İzgaradan gelen zayıf ve güven verici ışık olmasa, bunun  
r'ikten hâlâ bir farkı yoktu. Görüşümün henüz tamamen  
203

#### ROGER ZELAZNY

Onları içip, şu ya da bu şekilde Eric'i mağlup etme dm,  
sunun keyfini çıkardım. Eğer gerçeği öğrenirse bunun öli  
cül olacağını hissediyordum. Ama bilmediğini biliyordum  
Böylece neşelendim, meydana gelen şeyin ışığında jçU ,  
içtim, sigaramı tüttürdüm, âlem yaptım.  
Evet, ışığında.  
Sağımda bir yerlerde, küçücük bir parça ışık keşfetmişti  
Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musunuz'  
Tamam, şöyle yapalım: Bir hastane yatağında kendime gel-  
miş ve gereğinden hızlı iyileştiğimi öğrenmişim. Çaktınız mı?  
Yaralarım başka insanlarınkilere kıyasla daha çabuk iyileşi-  
yordu. Amber'in tüm lord ve leydileri bir dereceye kadar bu  
yeteneğe sahiptiler.  
Kara Veba salgınını atlatmış, Moskova'ya yapılan seferden  
sağ çıkmıştım...  
Vücudum kendini şimdiye dek tanıdığım herkesinkinden  
daha hızlı yeniliyordu.  
Napoleon bir kez değinmişti buna. General MacArthur da.  
Sinir dokusu söz konusu olduğunda biraz daha vakit alıyor-  
du, hepsi bu.  
Görme yeteneğim geri\_ geliyordu, işte... sağımdaki küçük,  
sevimli aydınlık parçasının anlamı buydu.  
Bir süre sonra bunun, hücremin kapısındaki parmaklıkl  
küçük bölme olduğunu öğrendim.  
Parmaklarım bana, gözlerimin yeniden geliştiğini söylüyor-  
du. Üç yıldan fazla sürmüştü, ama başlamıştım. Daha önce sö-  
zünü ettiğim, aile bireylerinin kişiden kişiye değişen güçleri  
yüzünden Eric'in bile hakkıyla tahmin edemeyeceği milyarda  
birlik ihtimal buydu işte. Bu konuda onu yenilgiye uğratmış-  
tım: Yeni gözküreleri geliştirebileceğimi öğrenmişim. Yeterli  
202

#### AMBER YILLIKLARI - I

u,,on takdirde sinir dokularını yenileyebileceğimi hep  
A ,m Fransa-Pıııııı savaşılarında aldığım bir omurga ha-  
kötürüm kalmıştım, iki senede düzelmişim. O zaman  
-um yanmış göz kürelerim için de yapabileceğime dair  
• de heP -kabul ediyorum, çılgınca- bir ümit beslemiştim,  
',, jç çıkmıştım. Yerli yerinde olduklarını hissediyordum  
ve görme yeteneğim geri geliyordu, yavaşça.  
Kric'in tahta çıkışının bir dahaki yıl dönümüne ne kadar  
rdı? Volta atmaya bıraktım ve kalbim hızla çarpmaya başla-  
. gjrisi gözlerime kavuştuğumu görür görmez, onları yeni-  
den yitirecektim.

Bu yüzden dördüncü sene dolmadan kaçmalıyım.

Nasıl peki?

Şimdiye dek kaçmayı pek düşünmemiştim, çünkü hücrem-  
den dışarı çıkmanın bir yolunu bulsam bile, gözlerim ya da  
yardım olmadan asla Amber'in -hatta sarayın- dışına çıkamaz-  
dım, ki ikisinden de mahrumdum.

Oysa şimdi...

Hücremin kapısı büyük, ağır, pirinç şeritlerle perçinlenmiş  
bir kapıydı ve üzerinde -kimin umunındaysa- hâlâ yaşayıp  
yaşamadığıma bakmak maksadıyla kullanılan sadece bir bu-  
çuk metre yükseklikte bir küçük ızgara vardı. Yerinden sök-

meyi basarsam bile kilide dokunacak kadar uzanamayacağımı  
söyleyebilirdim. Kapının altında yiyeceklerin itilebileceği bü-  
yükte bir kapak vardı, hepsi buydu. Mentşelerin kapının  
içinde mi, dışında mı, yoksa pervazın ortasında mı olduğun-  
dan emin değildim. Her halükârda onlara ulaşamazdım. Baş-  
ka pencere veya kapı yoktu.

Izgaradan gelen zayıf ve güven verici ışık olmasa, bunun  
körlükten hâlâ bir farkı yoktu. Görüşümün henüz tamamen  
203

ROGER ZELAZNY

düzelmediğini biliyordum. Bunun için daha çok vardı. Zar  
görebilsem bile içerisi zifiri karanlıktı. Bunu biliyordum, çü-  
kü Amber'in altındaki zindanları tanıyordum.

Bir sigara yaktım, azıcık daha gezindim ve dünyalıklarım  
tartıp, aralarında faydalı olabilecek birşeyler aradım. Elbisele-  
rim, döşeğim ve istemediğim kadar çok nemli saman vardı  
Kibritim de vardı, ama samanı tutuşturma fikrini hemen bir kö-  
şeye attım. Bunu yaparsam birilerinin gelip kapıyı açacağım.

•dan şüpheliydim. Büyük olasılıkla gardiyan gelir, kahkahalar  
atardı, o da gelirse tabii. Geçen ziyafette bir kaşık yürütmüş-  
tüm. Aslında gözüm bıçaktaydı, ama aşırıya çalışırken Juü-  
an beni yakalamış, onu hemen elimden almıştı. Bilmediği şey  
bunun ikinci girişimim olduğuydu. Kaşığı çoktan çizmemin  
içine sokmuştum bile.

Ne işime yarayacaktı ki?

En akla gelmedik şeylerle -kemer tokaları (ki bende yok-  
tu), vesaire- tünel kazan insanların öykülerini işitmiştim. Ama  
Monte Kristo Kontu'nu oynamaya hiç vaktim yoktu. Birkaç ay  
zarfında dışarı çıkmalıyım, yoksa gözlerim hiçbir işe yarama-  
yacaktı.

Kapının büyük kısmı ahşaptı. Meşe. Üzerine dört madeni  
şerit çakılıydı. Biri yukarıdan, biri aşağıdan -tam küçük böl-  
menin üstünden-, diğer ikisi de bir ayak genişliğindeki ızga-  
ranın iki yanından boylamasına geçiyordu. Kapının dışarı doğ-  
ru açıldığını biliyordum, kilidi de soldaydı. Hafızam kapının  
yaklaşık beş santim kalınlığında olduğunu söylüyordu ve kili-  
din konumunu aşağı yukarı hatırlıyordum. Kapıya yaslanıp o  
noktadaki gerilimi hissederek emin oldum. Kapının dışında bir  
de sürgü vardı ama bunun için daha sonra tasalanabilirim-  
Kaşığın sapını kapının kenarıyla eşik arasından sokup, yukan"  
204

AMBER YILLIKLARI - 1

, gyreüyü kaldırmam mümkün olabilirdi.

Ç Tv«peimm üzerine diz çöktüm, kaşıkla kilidin arkasına dü-  
e dörtgen bir şekil çizdim. Elim acıyınca kadar çalış-  
belki birkaç saat. Sonra tırnağımı tahtanın yüzeyinde  
dirdirrt- Fazla iz kalmamıştı, ama bir başlangıçtı. Kaşığı sol  
lime aktardım, o da sızlamaya başlayana kadar devam ettim.  
Rein'in ortaya çıkmasını umuyordum. Eğer gerçekten ısrar  
edersem hançerini bana vermesini sağlayabilirdim. Ama gö-  
zükmedi, ben de oymaya devam ettim.

Belki de bir buçuk santim derinliğe ininceye kadar her gün  
çalıştım. Ne zaman bir gardiyanın ayak sesini duyacak olsam  
döşeği karşı duvara çekip, sırtım kapıya dönük vaziyette üze-  
rine uzanıyordum. Gardiyan geçince tekrar işe koyuluyordum.  
Sonra, istemesem de ara vermeye mecbur oldum. Elbiselerim-  
den yırttığım paçavralara sarmama rağmen ellerim su toplama-  
mış, kabarcıklar patlamış, bir süre sonra altındaki açık yaralar  
kanamaya başlamıştı. O yüzden iyileşmesi için ara verdim. Bu  
vakti de çıktıktan sonra ne yapacağımı düşünerek geçirmeyi  
kararlaştırdım.

Kapıyı yeterince oyduktan sonra sürgüyü kaldıracaktım.  
Düşen sürgünün sesi belki bir gardiyanı uyandıracaktı. Ama o  
gelene kadar dışarı çıkmış olacaktım. Birkaç sağlam tekme  
üzerinde çalıştığım parçayı kıracaktı ve kilit canı isterse oldu-  
ğu yerde kalmakta özgürdü. Kapı ardına dek açılacaktı ve gar-  
diyanla yüz yüze gelecektim. O silahlı olacaktı, bense silahsız.  
Öldürmem gerekecekti.

Göremediğimi sandığı için kendine aşırı güvenebilirdi. Di-  
8er yandan, Amber'e nasıl girdiğimi anımsıyorsa biraz korka-  
ılırdı de. Şöyle ya da böyle, ölecekti ve o zaman ben silahlı  
olacaktım. Sol elimle sağ pazumu kavradım ve parmaklarım  
20S

## ROGER ZELAZNY

birbirine değdi. Tanrılar! Bir deri bir kemik kalmıştım! Her s  
ye rağmen damarlarımda Amber kanı taşıyordum ve o halin.  
le bile sıradan bir adamın hakkından gelebileceğimi hissed'  
yordum. Belki de kendimi kandırıyordum, ama bir deneye  
çektim.

Ardından, eğer başarırısam ve elimde bir kılıç varsa, De-  
sen'e ulaşmamı hiçbir şey engelleyemezdi. Desen'i yürüyecek  
merkezine ulaştığımda kendimi canımın dilediği Gölge diyara  
nakledebilecektim. Orada sağlığıma kavuşacak ve bu sefer iş.  
leri ağırdan alacaktım. Bir asır sürse bile, tekrar Amber'e yürü-  
meden önce her şeyi kitabına harfiyen uygun yapacaktım.  
Hem zaten, teknik olarak hükümdar bendim. Eric de aynısını  
yapmadan önce, tacı herkesin huzurunda kendime giydirme-  
miş miydin? Hakkım olan tahtı güzelce talep edecektim!  
Keşke Amber'in içinden Gölge'ye yürümek imkânsız olma-  
saydı! O zaman Desen'le vakit harcamak zorunda kalmazdım.  
Ama Amber her şeyin merkezidir ve o kadar kolayca ayrıla-  
mazsınız.

Neredeyse bir ay sonra ellerim iyileşmiş ve bu kazı faaliye-  
ti yüzünden koca koca nasırlarım olmuştu. Bir gardiyanın ayak  
seslerini duydum ve kendimi hücremin uzak kenarına attım.  
Hafif bir gıcırta doldu ve kapının altından yemeğim itildi. Son-  
ra bu sefer uzaklaştıkça kaybolan ayak sesleri duyuldu.  
Kapıya döndüm. Tepside ne olduğunu bakmadan biliyor-  
dum: Bir avuç bayat ekmek, bir çömlek su, şansım varsa bir

lokma da peynir. Döşegi yerine yerleştirdim, üstüne çömelip kazıdığım yeri yokladım. Hemen hemen yarılanmışım. Sonra kıkırdamayı duydum. Arkamdan gelmişti. Başka birinin varlığını bilmek için gözlere gerek duynıa" 2 0(,

#### AMBER YILLIKLARI - 1

löndüm. Sol duvara yakın bir adam durmuş, kıkır kıkır gülüyordu.

«Kırı o?" diye sordum, sesim bir tuhaf çıktı. Bunların uzun iredir ağızından çıkan ilk sözcükler olduğunu anlayıverdim

"Fırar," dedi. "Fırar etmeye çalışıyor." Sonra tekrar kıkırdadı.

"Nasıl girdin buraya?"

"Yürüdüm," diye yanıtladı.

"Nereden? Nasıl?"

Bir kibrit çaktım, ışık gözlerimi acıtıyordu, ama ileri uzattım.

Ufak tefek bir adamdı. "Küçük" daha iyi bir tanım olabilir. Bir elli civarındaydı ve kamburdu. Sağı sakalı benimki kadar pundu. O koca kıl yumağının tek ayırt edici özelliği uzun, kanca gibi burnu ve şimdi ışık karşısında kısılmış olan neredeyse tümüyle kara gözleriydi.

"Dworkin!" dedim.

Yine güldü.

"Bu benim adım. Ya seninki?"

"Beni tanımıyor musun, Dworkin?" Bir kibrit daha yaktım, yüzüme yakın tuttum. "Dikkatli bak. Sağı sakalı unut. Cüsseme elli kilo ekle. Beni birkaç deste oyun kartının üzerine, nefis ayrıntılarda çizmiştin."

'Convin," dedi sonunda. "Seni hatırlıyorum. Evet."

"Öldün sanıyordum."

Ama ölmedim. Gördün mü?" dedi ve parmaklarının ucuna

a donuverdi. "Baban nasıl? Son zamanlarda onu gördün mü? Seni buraya o mu attı?"

Oberon yok artık," diye yanıtladım. "Amber'de ağabeyim

207

#### ROGER ZELAZNY

Eric hüküm sürüyor ve ben onun tutsağım."

"Ben kıdemliyim o halde," dedi bana, "çünkü Oberon' tutsağım."

Ağladığını işittim.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Bana güvenmedi."

"Niye?"

"Ona Amber'i yok etmenin bir yolunu bulduğumu söyledim. Anlattım, o da beni hapsetti."

"Bu hiç hoş değilmiş," dedim.

"Biliyorum," diye onayladı, "ama bana güzel bir oda ve araştırarak sürüyle şey verdi. Bir süre sonra ziyarete gelmeyi bıraktı, o kadar. Yanında bana mürekkep lekeleri gösteren ve bunlarla ilgili hikâyeler anlatmamı isteyen adamlar getirirdi. Eğlenceliydi, ta ki ben adamın birine hoşuma gitmeyen bir hikâye anlatıp sonra da onu kurbağaya çevirinceye kadar. Eski

haline döndürmeyince kral sinirlendi. Ama hiç kimseyi görme-  
yeli o kadar oldu ki eğer hâlâ istiyorsa adamı eski haline çe-  
virmeye bile razıyım. Bir seferinde..."

"Hücreme nasıl girdin?" diye sordum yine.

"Sana söyledim. Yürüdüm."

"Duvarın içinden mi?" .

"Olur mu hiç öyle şey? Gölge duvarın içinden."

"Amber'in içinde hiç kimse Gölgeler'de yürüyemez. Am-  
ber'de Gölge yoktur."

"Şeyy, ben hile yaptım," diye kabullendi.

"Nasıl?"

"Duvarın bu tarafı nasıl diye merak ettiğimden yeni bir Koz  
Kartı tasarladım. Eyvah!., şimdi aklıma geldi... O olmadan ge-  
ri dönemem. Bir tane daha yapmam gerekecek. Yiyece'c  
şeylerin var mı? Peki üzerine çizebileceğim bir şey? Çizim 7™  
208

#### AMBER YILLIKLARI - 1

am için bir şey?"

„Bir parça ekmek al," dedim ve ona uzattım, "burada da bi-  
mir var. Yanına katık yaparsın."

"Sağol, Convin, dedi ve aç bir kurt gibi yiyeceklere yu-  
uldu. Üstüne de bütün suyumu içti. "Şimdi bana bir kalem  
e bir parça parşömen verirsen odama geri döneceğim. Yarı-  
« da bıraktığım bir kitabı bitirmek istiyomm. Seninle konuşmak  
eüzeldi. Eric meselesine üzüldüm. Bir ara tekrar uğrarım, yine  
laflarız. Babanı görürsen ona söyle, bana çok kızmasın çün-  
kü..."

"Ne kalemim var, ne de parşömenim," dedim.

"Vay canına," dedi, "hiç uygarca değil."

"Biliyorum. Ama Eric de çok uygar değil zaten."

"Pekâlâ, neyin var? Kendi odamı bu yere tercih ederim. Hiç  
değilse aydınlatması daha iyi."

"Benimle yemek yedin," dedim, "ve şimdi senden bir rica-  
da bulunacağım. Eğer bunu benim için yaparsan, seninle ba-  
bam arasındaki her şeyi düzeltmek için elimden geleni yapa-  
cağıma söz veriyorum."

"İstediğin nedir?" diye sordu.

"Eserlerine bildim bileli hayran olmuşumdur,' dedim, "ve  
hep senin eserin olarak görmeyi istediğim bir şey var. Cabra  
Deniz Feneri'ni anımsıyor musun?"

"Elbette. Oraya çok gittim. Bekçisini tanırım, Jopin. Eski-  
den karşılıklı satranç oynardık."

"Yetişkin hayatımın büyük kısmında," dedim ona, "o yüce  
8rı kulenin senin elinden çıkma büyüğü bir eskizini görmeyi  
ler şeyden çok arzulamışumdur."

Çok basit bir konu," dedi, "epey de çekici hani. Geçmişte  
lak niyetine birkaç şey çizmiştim, ama hiç bundan ötesine

209

#### ROGER ZELAZNY

geçemedim. Hep diğer işler girdi araya. İstersen senin için M  
gıda bir tane çizerim."

"Hayır," dedim. "İstediğim daha kalıcı, hücremde barı ya  
renlik edecek... beni ve benden sonra burayı mesken tutabile-  
çekleri avutacak bir şey."

"Övgüye değer," dedi. "Aklında ne cins bir araç var?"

"Burada bir kalemim var," dedim ona (kaşık şimdiye dek epey sivrilmişti) "ve karşı duvara çizmeni isterim ki yattığım yerden bakabileyim."

Bir an sessiz kaldı, sonra, "Aydınlatma çok zayıf," diye fikrini beyan etti.

"Birkaç kutu kibritim var," diye karşılık verdim. "Onları yakıp senin için tutacağım. Eğer kibritimiz azalırsa bu samanın bir kısmını bile yakabiliriz."

"Bunlar hiç de ideal çalışma koşulları değil..."

"Biliyorum," dedim, "ve onlar için senden af diliyorum, Yüce Dworkin, ama önerebileceğimin en iyisi bunlar. Senin yapacağın bir sanat eseri şu alçakgönüllü varlığını ölçülemeyecek kadar aydınlatacak."

Tekrar kıkırdadı.

"Çok güzel. Ama bittikten sonra bana ışık sağlayacağına söz vermelisin ki kendi odama geri dönen bir yol çizebileyim."

"Anlaştık," dedim ve cebimi yokladım.

Üç dolu paket ve bir dördüncünün yarısı vardı.

Kaşığı eline bastırıp onu duvara götürdüm.

"Ne olduğunu hissedebiliyor musun?" diye sordum ona.

"Evet, sivriltilmiş bir kaşık, değil mi?"

"Evet. Hazır olduğunu söyler söylemez ışık yakacağı»

Hızlı çizmen gerekecek, çünkü kibritlerim sayılı. Yarisını deniz fenerine, yarisını da senin işine ayıracağım."

210

#### AMBER YILLIKLARI - 1

kâlâ," dedi, bir kibrit çaktım ve nemli gri duvara çizgi-çizmeye girişti.

n ce resmi çerçevelemesi için diklemesine bir dörtgen çiz- ra birkaç hünerli darbeye, deniz feneri ortaya çıkmadı. Sonri

ı asladı- Büyüleyiciydi, keçileri kaçırmıştı kaçırmasına, ama erişinden hiçbir şey kaybetmemişti. Her bir kibrit çöpünü ucundan tutup, sol baş parmağım ve işaret parmağıma tük'iniyordum. Ancak sağ elimde daha fazla tutamaz hale geldiğimde kibriti kararmış ucundan tutuyor, bir başkasına geçmeden önce yanıp bitmesini bekliyordum..

İlk kutu tükendiğinde kuleyi tamamlamış, gök ve deniz üzerinde çalışmaya başlamıştı. Onu yüreklendirdim, her bir darbesinde mırıldanarak övdüm.

"Muhteşem, gerçekten muhteşem," dedim resim neredeyse bitmiş gölündüğünde. Sonra imzasını atarak bir diğer kibriti daha boşa harcamama sebep oldu. O sırada neredeyse ikinci kutuyu bitiriyordum.

"Şimdi hayranlıkla seyredelim," dedi.

"Eğer kendi odana dönmek istiyorsan hayranlıkla bakmayı bana bırakacaksın," dedim. "Şu anda sanat eleştirmenliği yapamayacak kadar az kibritimiz var."

Biraz somurttu, ama diğer duvara geçti, kibriti çakar çakmaz çizmeye koyuldu.

Küçük bir çalışma odası, masanın üstüne bir kafatası, yanına bir küre ve kitapla dolup taşan duvarlar çizdi.

Ben üçüncü paketi bitirip geriye kalan yarım pakete başlarken "işte bu güzel," dedi.

Son düzeltmeleri yapması altı, imzalamasıysa bir kibrite »al oldu.

Sekizinci kibrit yanarken -geriye sadece iki çöp kalmıştı-

, ROGER ZELAZNY

gözünü dikip baktı, sonra ileriye bir adım atıp kayboldu.

Kibrit parmak uçlarımı yakmaya başlamıştı. Elimden bırak tim, samana düşüp tısladı ve söndü.

Orada karmakarışık duygularla dolu halde titriyordum k sesini tekrar duydum ve mevcudiyetini yanıbaşımda hissettim Gene gelmişti.

"Aklıma bir şey geldi de," dedi. "İçerisi bu kadar karanlık. ken resmi nasıl göreceksin?"

"Ah. Karanlıkta görebiliyorum," dedim ona. "Beraber o ka- dar yaşadık ki, dostum oldu."

"Anlıyorum. Sadece merak etmiştim. Bir ışık yak da geri döneyim."

"Pekâlâ," dedim sondan bir önceki kibriti düşünüp. "Ama bir dahaki sefere uğradığında kendi ışığını kendin getir. Bun- dan sonra kibritim kalmayacak."

"Olur," dedi. Kibriti çaktım, kendi çizimine baktı, ona doğ- ru yürüdü ve bir kez daha kayboldu.

Hemen dönüp, kibrit sönmeden önce Cabra Deniz Fene- ri'ni inceledim. Evet, güç oradaydı. Onu hissedebiliyordum. Gerçi, son kibritim yetecek miydi?

Hayır, zannetmiyordum. Bir Koz Kartı'nı geçit olarak kul- lanmak daha fazla konsantrasyon gerektirirdi.

Yakabileceğim ne vardı? Saman çok nemliydi ve ateş alma- yabilirdi. Geçidin -özgürlüğüme giden yolun- orada olması ve onu kullanamamak korkunç bir şey olacaktı.

Biraz olsun dayanacak bir ateşe ihtiyacım vadi.

Döşeğim! İçi samanla doldurulmuş bir astardan ibaretti İçindeki samanlar daha kuru olacak, hem kumaş da yanacak- tı.

Zeminin yansını çıplak taş görünene kadar temizledi"1- 212

AMBER YILLIKLARI - 1

, Jinaşı yarmak için sivriltilmiş kaşığı aradım. Peşinden ^n •fr salladım. Dworkin onu da beraberinde götürmüştü, ^öşeği büküp asıldım.

, yet yırtıldı ve orta yerinden kuru samanlan çıkardım.

... kjr yığın yaptım, astarı şayet gerekirse fazladan yakıt

. allanmak üzere bir kenara koydum. Gerçi ne kadar az

? an çıkarsa o kadar iyiydi. Eğer bir gardiyan bu yakınlar-

oeçerse, dikkatini çekebilirdi. Bu çok olası değildi hani,

inkü yemeğimi henüz vermişlerdi ve nevalet günde bir

öğündü.

Son kibritimi çaktım ve içinde durduğu karton kutuyu yak- mak için kullandım. Tutuşunca samanın üzerine attım.

Neredeyse tutuşmayacaktı. Saman, döşeğimin orta yerin- den alınmasına karşın düşündüğümde daha nemliydi. Ama nihayet bir parıltı, ardından alevler görüldü. Bunu başarmak için diğer kibrit kutularından da faydalanmam gerekmişti, on- ları tuvalete atmadığıma sevinmişim.

Üçüncüyü de attım, kumaşı sol elime alıp ayağa kalktım ve yüzümü resme döndüm.

Yalazlar dans edip yükseldikçe parlaklık yayıldı, kuleye konsantre oldum ve onu anımsadım. Bir martının çığlığını işit-

tiğimi sandım. Burnuma tuzlu meltemi andıran bir şeyin kokusu geldi ve baktıkça, yer daha da gerçek bir hal aldı.

Kumaşı ateşe attım, alevler bir anlığına duruldu, sonra daha da yukarı sıçradı. Bunu yaparken gözlerimi resimden ayırmamıştım.

Büyü hâlâ orada, Dworkin'in elindeydi, çünkü az sonra deniz feneri bana hücrem kadar gerçek görünüyordu. Sonra o elt gerçeklik, hücre ise sadece arkamdaki bir Gölge oldu. Dalgaların vuruşunu duydum ve öğlen güneşi gibi bir şeyi üstüm-

213

ROGER ZELAZNY

de hissettim.

İleri adım attım ama ayağım ateşe değmedi.

Gece vakti Amber gemilerine yol gösteren büyük gri ^ . fenerinin bulunduğu küçük Cabra adasının kumlu ve kayalı sahilindeydim. Ürkümüş bir martı sülüsü etrafımda dönüp ti yakladı ve kakhaham dalganın gürleyişi ve rüzgârın özgür ev gisiyle birdi. Amber sol omzumun kırk üç mil gerisinde kalmıştı.

Kaçmıştım.

10

Deniz fenerine yürüdüm, batı yüzündeki kapıya giden taş merdiveni tırmandım. Kapı yüksek, geniş, ağır ve su geçirmezdi. Kilitliydi de. Yaklaşık üç yüz metre gerimde küçük bir deri vardı. Palamarlara iki tekne bağlıydı. Biri bir sandaldı, diğeriye tek kamaralı bir yelkenli. Hafif hafif sallanıyorlardı ve arkalarındaki su, güneşin altında mikadan farksızdı. Onlara bakmak için bir an durdum. Hiçbir şey görmeyeli o kadar zaman geçmişti ki gerçek ötesi görünüyorlardı. Bir hıçkırığı boğazımda zaptedip yutkundum.

Dönüp kapıyı çaldım.

Bana çok uzun gelen bir bekleyişin ardından yine çaldım.

Nihayet içerden gelen bir ses duydum, kapı üç kara menteşenin üzerinde gıcırdayarak açıldı.

Bekçi Jopin kan çanağına dönmüş gözlerle beni süzdü ve nefesindeki viski kokusunu duydum. Boyu bir altmış kadardı, kambunı öylesine çıkmıştı ki bana biraz Dworkin'i çağırırdı. akah benimki kadardı, o yüzden daha da uzun görünüyordu e kurumuş görünümlü dudaklarının civarındaki birkaç sarı eke dışında duman rengiydi. Teni portakal kabuğu gibi çorlrdü ve doğa unsurları onu karartarak antika bir mobilya gibi 8°rünmesini sağlamıştı. Koyu renk gözleri kısıldı, odaklan-

215

ROGER ZELAZNY

di. Ağır işiten çoğu insan gibi, bir hayli yüksek sesle konuşuyordu.

"Kimsin? Ne istiyorsun?" diye sordu.

Eğer bu saç sakalı birbirine karışmış, iskelet gibi sıska görünümümle bu kadar tanınmayacak haldeysem, gerçek ismimi saklamayı sürdürebileceğime karar verdim.

"Güneyden gelen bir yolcuyum, gemim kısa süre önce battı," dedim. "Günler boyu bir tahta parçasına tütündüm ve ni-

hayet burada kıyıya vurdum. Tüm sabahı kumsalda uyuyarak geçirdim. Deniz fenerinize yürüyecek gücü ancak şimdi toparlayabildim."

İleri çıkıp koluma girdi. Diğer kolunu omzuma doladı.

"Gel, içeri gel o halde," dedi. "Bana yaslan. Sakin ol. Bu taraftan."

Alışılmadık ölçüde dağınık, her yerine yığınla eski kitabın, haritanın, çizelgenin, denizcilik gereçlerinin saçılmış olduğu odasına götürdü beni. Kendisi de çok güçlü sayılmazdı hani, bu sebeple ona ağırlığımı çok vermeden, sadece kapısına yaratmaya çalıştığım yorgunluk izlenimini devam ettirecek kadar yaslandım.

Beni bir divana götürüp yatmamı önerdi, sonra kapıyı ka-

patıp yiyecek birşeyle\* getirmek üzere çıktı.

Çizmelerimi çıkardım ama ayaklarım öyle kir pas içindeydi ki, tekrar giydim. Eğer suda uzun süre sürüklenmiş olsam kirli olmazdım. Hikâyemin ortaya çıkmasını istemiyordum. <- yüzden, kenarda duran battaniyeyi üstüme çekip sırtımı yasladım, gerçekten dinlendim.

Çok geçmeden Jopin üzerinde bir sürahi su, bir sürahi t>1 ra, koca bir dilim biftek ve yarım somun ekmek bulunan ta ta bir tepsiyle geri döndü. Küçük bir masanın üzerini boşal

#### AMBER YILLIKLARI - 1

ivererek divanın yanına getirdi. Sonra tepsiyi üzerine bıtekmel e>

ku, yi^piğmemi işaret ettiL

rîvle yaptım. Kendimi tıkabasa doyurdum. Patlayıncaya kadim- Gözümün gördüğü her şeyi mideme indirdim. İki sürahiyi de boşalttım.

Sonra muazzam bir yorgunluk hissettim. Bunu gören Jopin 4ı sıvıla onayladı ve uyumamı söyledi. Daha farkına bile varmadan uyumuşum.

Uyandığımda gece vaktiydi ve kendimi haftalardır ilk kez bu kadar iyi hissediyordum. Ayağa kalkıp geldiğim yolu geri sin geri döndüm ve binadan çıktım. Dışarıda ayaz vardı ama sök billur berraklığında ve milyonlarca yıldız görünüyordu adeta. Kulenin tepesindeki ışıltak sırtımda parıldadı, sonra söndü, parıldadı, söndü. Su soğuktan ama temizlenmeye mecburdum. Yıkandım, elbiselerimi de yıkayıp sıktım. Bu iş için bir saat harcamış olmalıyım. Sonra deniz fenerine geri döndüm, elbiselerimi kuruması için eski bir iskemlenin üzerine astım, sürünerek battaniyenin altına girdim, tekrar uyudum. Sabahleyin kalktığımda Jopin ayakta idi. Bana enfes bir kahvaltı hazırlamıştı ve yemeğe, bir önceki gece akşam yemeğine yaptığım muameleyi yaptım. Sonra bir ustura, ayna ve makas ödünç alıp traş oldum, saçımı düzelttim. Ardından tekrar yıkandım, kaskatı kesilmiş, tuzlu ve temiz elbiselerimi kuşandığımda kendimi neredeyse insan gibi hissettim.

Denizden döndüğümde Jopin beni uzun uzadıya süzdü ve "özüm seni bir yerden ısııyor, ahbap," dedi. Omuz silktim. "Şimdi bana şu deniz kazasını anlat."

öyle yaptım. Tümünü de işkembeden attım. Nasıl bir felaket anlattım ballandıra ballandıra! Ana direğin kırılışına varın-

ROGER ZELAZNY

caya kadar.

Omzuma hafifçe vurdu ve bana bir içki koydu. "Ne zaman istersen seni kıyıya götürürüm, ya da tanıdığın bir gemi geçerse işaret ederim."

Bana sunduğu misafirperverliği geri çevirmedi. Geri çevrilmeyecek kadar büyük bir cankurtarıcı. Onun yemeğini yedim, içkisini içtim ve bana büyük gelen temiz bir gömlek vermesine izin verdim. Gömlek denizde boğulan bir arkadaşına aitti.

Onun yanında üç ay kalıp gücümü topladım. Fenerde yardımcı oldum -canı kafayı çekmek istediğinde ısıldağa göz kulak oldum, evin tüm odalarını temizledim -hatta iki odayı boyayıp, çatlak beş pencere camını değiştirdim... fırtınalı gecelerde onunla birlikte denizi gözledim.

Siyasi görüşleri olmadığını öğrenmiştim. Amber'de kimin hüküm sürdüğü umrunda değildi. Onun gözünde hiçbirimiz beş para etmezdi. Bu deniz fenerini çalıştırıp lezzetli yemekleri ve birayı tüketebildiği, rahatsız edilmeden deniz haritalarını inceleyebildiği sürece karada olan biten zerre kadar ilgilen-dirmiyordu onu. Yaşlı adamdan çok hoşlanmıştım ve eski haritalar konusunda birkaç şey bildiğim için, onları düzelterek nice güzel geceler geçirdik. Uzun yıllar önce kuzeye yelken açmışım ve ona bu seyahatimin anılarına dayanarak yeni bir harita çizdim. O denizleri tarif edişim gibi, bu da onu mutluluktan havalara Uçurmuş görünüyordu.

"Corey," (kendime bu ismi takmıştım), "Bir gün seninle denize açılmak isterim," dedi. "Senin bir zamanlar kendi gemine kaptanlık ettiğini bilmiyordum."

"Kim bilir?" dedim ona. "Sen de bir zamanlar kaptandın, değil mi?"

AMBER YILLIKLARI - 1

«Nereden bildin?» diye sordu.

Aslında hatırlamıştım, ama cevaben etrafımı işaret ettim.

"Biriktirdiğin tüm bu şeyler," dedim, "ve haritalara düşkünlüğün Ayrıca bir zamanlar emir vermiş bir adam havası var sende."

Gülümsedi.

"Evet," dedi, "bu doğru. Yüz yıl aşkın süre emir verdim.

Bu çok geçmişte kalmış görünüyor... Birer içki daha içelim."

Kendi içkimi yudumladım ve kenara koyar gibi yaptım.

Onunla birlikte geçirdiğim aylarda yirmi kilodan fazla almış olmalıydım. Beni ailemin bir üyesi olarak bugün yarın tanıyacağını düşünüyordum. Tanırsa beni belki Eric'e teslim ederdi... belki de etmezdi. Şimdi böylesine sıkı bir dostluk geliştirmişken bunu yapmayacağına dair bir his vardı içimde. Şansımı zorlayıp olabilecekleri görmek istemiyordum.

Bazen ısıldağın başında oturup "Burada ne kadar kalmalıyım," diye düşünüyordum.

Mil yatağına bir damla yağ dökerken, daha çok kalmamaya karar verdim. Hem de hiç. Tekrar yollara düşüp Gölgeler arasında yürümemin gerekeceği vakit yaklaşıyordu.

Derken, bir gün o basıncı hissettim, ilkin hafif ve sorgulayıcıydı.

Aniden kalakaldım, gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım. Sorgulayıcı mevcudiyetin geri çekilmesi beş dakika sürmüştü.

Volta attım ve merak ettim, sonra yürüdüğüm yolun kısılgını fark edince gülümsedim. Bilinçsizce, Amber'deki hücremin boyutları dışına çıkmadan yürüyordum.

Az önce birisi, Koz kartım vasıtasıyla bana ulaşmaya çalışmıştı. Eric miydi bu? Nihayet yokluğumu fark etmiş, bu şekilde (21')

ROGER ZELAZNY

caya kadar.

Omzuma hafifçe vurdu ve bana bir içki koydu. "Ne zaman istersen seni kıyıya götürürüm, ya da tanıdığın bir gemi geçerse işaret ederim."

Bana sunduğu misafirperverliği geri çevirmedi. Geri çevrilmeyecek kadar büyük bir cankurtarıcı. Onun yemeğini yedim, içkisini içtim ve bana büyük gelen temiz bir gömlek vermesine izin verdim. Gömlek denizde boğulan bir arkadaşına aitti.

Onun yanında üç ay kalıp gücümü topladım. Fenerde yardımcı oldum -canı kafayı çekmek istediğinde ısıldağa göz kulak oldum, evin tüm odalarını temizledim -hatta iki odayı boyayıp, çatlak beş pencere camını değiştirdim... fırtınalı gecelerde onunla birlikte denizi gözledim.

Siyasi görüşleri olmadığını öğrenmiştim. Amber'de kimin hüküm sürdüğü umrunda değildi. Onun gözünde hiçbirimiz beş para etmezdi. Bu deniz fenerini çalıştırıp lezzetli yemekleri ve birayı tüketebildiği, rahatsız edilmeden deniz haritalarını inceleyebildiği sürece karada olan biten zerre kadar ilgilen-dirmiyordu onu. Yaş adamdan çok hoşlanmıştım ve eski haritalar konusunda birkaç şey bildiğim için, onları düzelterek nice güzel geceler geçy-dik. Uzun yıllar önce kuzeye yelken açmıştım ve ona bu seyahatimin anılarına dayanarak yeni bir harita çizdim. O denizleri tarif edişim gibi, bu da onu mutluluktan havalara uçurmuş görünüyordu.

"Corey," (kendime bu ismi takmıştım), "Bir gün seninle denize açılmak isterim,- dedi. "Senin bir zamanlar kendi gemine kaptanlık ettiğini bilmiyordum."

"Kim bilir?" dedim ona. "Sen de bir zamanlar kaptandın, değil mi?"

218

AMBER YILLIKLARI - 1

«pereden bildin?» diye sordu.

Aslında hatırlamıştım, ama cevaben etrafımı işaret ettim.

"Biriktirdiğin tüm bu şeyler," dedim, "ve haritalara düşkünlüğün Ayrıcı bir zamanlar emir vermiş bir adam havası var sende."

Gülümsedi.

"Evet," dedi, "bu doğru. Yüz yılı aşkın süre emir verdim.

Bu çok geçmişte kalmış görünüyor... Birer içki daha içelim."

Kendi içkimi yudumladım ve kenara koyar gibi yaptım.

Onunla birlikte geçirdiğim aylarda yirmi kilodan fazla almış olmalıydım. Beni ailemin bir üyesi olarak bugün yarın tanıyacağını düşünüyordum. Tanırsa beni belki Eric'e teslim ederdi... belki de etmezdi. Şimdi böylesine sıkı bir dostluk geliştirmiş-

ken bunu yapmayacağına dair bir his vardı içimde. Şansımı zorlayıp olabilecekleri görmek istemiyordum. Bazen ışıldağın başında oturup "Burada ne kadar kalmalıyım," diye düşünüyordum. Mil yatağına bir damla yağ dökerken, daha çok kalmamaya karar verdim. Hem de hiç. Tekrar yollara düşüp Gölgeler arasında yürümemin gerekeceği vakit yaklaşıyordu. Derken, bir gün o basıncı hissettim, ilkin hafif ve sorgulayıcıydı. Aniden kalakaldım, gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım. Sorgulayıcı mevcudiyetin geri çekilmesi beş dakika sürmüştü. Volta attım ve merak ettim, sonra yürüdüğüm yolun kısalığını fark edince gülümsedim. Bilinçsizce, Amber'deki hücremin boyutları dışına çıkmadan yürüyordum. Az önce birisi, Koz kartım vasıtasıyla bana ulaşmaya çalışmıştı. Eric miydi bu? Nihayet yokluğumu fark etmiş, bu şekil-

ROGER ZELAZNY

de yerimi öğrenmeye mi karar vermişti? Emin değildim g nimle tekrar zihinsel bağlantı kurmaktan kaçınacağını hissel yordum. O zaman kim, Julian mı? Ya da Gerard? Caine? j^e kim idiyse, onu zihnimden tamamen kovduğumu biliyordum. Ailemin bütün üyelerinden gelen bu cins tarz bağlantıları red. dedecektim. Birkaç önemli haberi ya da yardım elini kaçıramırdım belki, ama riski göze alamazdım. Bağlantı girişimi ve engelleme çabalarım yüzünden buz gibi olmuştum. Titredim. Günün geri kalanını hep bunu düşünerek geçirdim ve yola çıkma' vaktinin geldiğini anladım. Bu kadar zayıf bir haldeyken Amber'in çok yakınında kalmam iyi olmazdı. Gölgeler arasında yolumu bulacak, eğer Amber benim olacaksa, bunu sağlayabilecek yere gidebilecek kadar kendime gelmiştim. Jopin'in yardımıyla miskinleşmiş, huzura yakın bir şeyin içine çekilmiştim. Ondan ayrılmak acı verecekti, çünkü aylar süren birlikteliğimiz sırasında ihtiyar adamı sevmeye başlamıştım. Bu yüzden, o akşam, satranç oynamayı bitirdikten sonra ona ayrılma planımdan bahsettim.

İki kadeh içki koydu, sonra kendi kadehini kaldırıp, "İyi şanslar, Convin. Seni tekrar görmeyi umut ediyorum," dedi. Bana asıl adımla hitap ettiği gerçeğini hiç sorgulamadım ve o, bunun dikkatimden kaçmadığını fark edince gülümsedi. "Bana karşı çok iyiydin, Jopin," dedim ona. "Şayet denemek üzere olduğum şeyi başarırsam, benim için yaptıklarını unutmayacağım."

Başını iki yana salladı.

"Hiçbir şeyde gözüm yok," dedi. "Olduğum yerde, tam şu an yaptığım şeyi yapmaktan mutluyum. Bu kahrolasica feneri işletmekten keyif ahyonum. Tüm yaşantım bu. Eğer denemek üzere olduğun şeyi başarırsan -hayır, bana bunun ne olduğu-

220

AMBER YILLIKLARI - 1

ı me lütfen! Bilmek istemiyorum!- umarım bir ara uğ-

„u söylene,

benimle satranç oynarsın.

rar'«Öyle yapacağım," diye söz verdim.

"İstersen sabah Kelebeki alabilirsin."

"Sağol"

kelebek onun yelkenlisiydi.

"Gitmeden önce," dedi, "sana dürbünümü alıp kuleye tır-  
anrnanı ve Garnath Vadisi'ne bir bakmanı öneririm."

«Görecek ne var ki?"

Omuz silkti.

"Kendi kararını kendin vermen gerekecek."

Başım la onayladım.

"Pekâlâ, öyle yapacağım."

Sonra gece için çakırkeyif olmaya giriştik. İhtiyar Jopin'i  
özleyecektim. Rein'i saymazsak dönüşümden beri edindiğim  
tek arkadaşı. Son geçişimizde ateşten bir örtü olan vadiyi bel-  
li belirsiz merak ediyordum. Şimdi, dört yıl sonra, bu kadar alı-  
şılmadık ne olabilirdi?

Kurtadamlar ve Sabbatlarla dolu rüyalar görerek uyudum  
ve dolunay dünyanın üzerine yükseldi.

Gün ağarınca ben de aynısını yaptım. Jopin hâlâ uykuday-  
dı, ki bu iyiydi, çünkü elveda demeyi hiç sevmem ve onu bir  
daha hiç göremeyeceğime dair tuhaf bir his duyuyordum.  
Kuleye tırmanıp büyük ışıldağın bulunduğu odaya girdim,  
dürbün de elimdeydi. Kıyıya bakan pencereye gidip, dürbünü  
vadiye odakladım.

Ormanın üzerinde bir sis asılıydı. Küçük ve budaklı ağaç-  
ların tepelerine yapışmış, soğuk, gri, ıslak görünümlü bir şey-  
di- Ağaçlar koyu renkliydi ve dalları, bilek güreşi yapan par-  
221

ROGER ZELAZNY

maklar gibi iç içe geçmişti. Aralarında karanlık şeyler UÇİK,  
yordu ve uçuş desenlerinden onların kuş olmadığını biliy0.  
dum. Muhtemelen yarasalardı. O büyük ormanda kötücül W  
şey vardı, biliyordum ve bir anda onu tanıdım. Bu bendim  
Bu şeyi lanetimle ben yapmıştım. Barışçıl Garnath Vadisi'nin  
şimdi temsilcisi olduğu şeye dönüştürmüştüm: Eric'e ve onun  
iktidarı ele geçirmesine, gözlerimi oydurmasına seyirci kalan  
herkese karşı duyduğum nefretin sembolüydü. Ormanın görü-  
nüşünden hoşlanmamıştım ve bakarken, nefretimin kendini  
nasıl maddeleştirdiğini kavırıyordum. Biliyordum, çünkü bir  
parçamdı o.

Asıl dünyaya yeni bir giriş kapısı açmıştım. Garnath şimdi  
Gölgeler'i aşan bir patikaydı. Karanlık ve korkunç Gölgeleri  
Yalnızca tehlikeli ve kötü niyetli olanlar yürüyebilirdi o pati-  
kayı. Rein'in sözünü ettiği, Eric'in huzurunu kaçıran şeylerin  
kaynağı buydu. Bir bakıma iyiydi... onu meşgul ediyorlardı.  
Ama dürbünü çevirirken aslında çok kötü bir şey yapmış ol-  
duğum duygusundan kaçamıyordum. O vakitler gün ışığında  
parlak gökleri bir daha görebileceğime ihtimal vermemiştim.  
Şimdi görebildiğim için, telafi edilmesi korkunç çaba gerekti-  
recekti bir şeyi saldıgımın farkına varmıştım. Şimdi bile o me-  
kânda tuhaf biçimler hareket ediyor gibiydi. Oberon'un tüm  
iktidarı boyunca hiç yapılmamış bir şeyi yapmıştım: Amber'e  
yeni bir yol açmıştım. Gün gelecekti ki, Amber hükümdarının  
-her kim olursa- bu dehşetengiz yolu kapaması gerekecekti.  
Bakarken, bu şeyin kendi acımın, kızgınlığımın ve nefretimin  
bir ürünü olduğunu anlarken bunu biliyordum. Eğer bir gün  
Amber'i kazanırsam kendi eserimle başa çıkmak zorunda ka-  
lacaktım ki bu, zaten sırf denemesi bile şeytanca olan bir şey-

di. Dürbünü indirip içimi çektim.  
222

#### AMBER YILLIKLARI - 1

? ie olsun, dedim. O arada Eric'in uykularını kaçtıracak  
bır şey çıkacaktı.

eleyle birşeyler atıştırdım, Kelebeği mümkün olduğunca  
k donattım, yelken bezini biraz kaldırdım, alarga ettim,  
ize açıldım- Jopin o saatte genellikle uyanmış olurdu, ama  
İki o da vedalaşmayı sevmeyenlerdendi.

Nereye gideceğimi bilerek, ama nasıl gideceğimden tam  
emin olmadan, teknenin burnunu açığa çevirdim. Gölge-  
lerden ve tuhaf sulardan geçecektim, ama karadan gitmekten  
daha iyi olacaktı, özellikle de yapıtım ülkeye bu kadar yayıl-  
mışken.

Neredeyse Amber'in kendisi kadar gözüalıcı, neredeyse  
ölümsüz ama artık gerçekte varolmayan bir ülkeye yelken aç-  
tım. Çağlar önce Kaos'a karışıp yok olmuş bir mekândı bura-  
sı, ama bir yerlerde bir Gölgesi mevcut olmalıydı. Tek yap-  
mam gereken onu bulmak ve geçip gitmiş zamanlarda olduğu  
gibi, tekrar benim yapmaktı. Sonra ardımda beni destekleyen  
güçlerle Amber'in asla bilmediği bir başka şey yapacaktım.  
Bunun nasıl olacağını hâlâ bilmiyordum, ama kendi kendime,  
döndüğüm gün ölümsüz şehirde tüfeklerin parlayacağına söz  
verdim.

Gölgeler'e ilerlerken arzum üzerine ak bir kuş geldi ve sağ  
omzuma kondu, bir not yazıp ayağına bağladım ve gideceği  
yere yolladım. Notta "Geliyorum," yazıyordu ve tarafımdan  
imzalanmıştı.

intikamımı alıp, taht elime geçene kadar durmak dinlen-  
mek yoktu bana ve benimle bu şeylerin arasında duran her-  
kese, iyi geceler tatlı prens, diyecektim.

Güneş solumda asılıydı ve rüzgârlar yelkenleri şişirip beni  
Shakespeare'den bir alıntı. ileri ittiler. Bir kez küfrettim, sonra gülümsedim.

Özgürdüm ve kaçıyordum, ama buraya kadar gelmişti  
Hep istemiş olduğum şansa sahiptim şimdi.

Arzum üzerine bir kara kuş geldi ve sol omzuma kondı  
bir not yazıp ayağına bağladım ve onu batıya yolladım.  
Notta "Eric... geri döneceğim," yazılıydı ve "Amber Lordı  
Convin," diye imzalanmıştı.

Şeytansı bir rüzgâr beni güneşin doğusuna götürdü.

Sadece Bir Tek Gerçek Dünya Var. Diğerleri -Yaşadığımız Dünya Da Dahil- Gölgelerden  
İbaret...

Gözlerini bir hastane odasında açan ve vücudunun sargılar içinde olduğunu gören Carl Corey,  
geçmişine dair hiçbir şey hatırlamamaktadır. İnsanüstü kuvveti ve siyah-gri kıyafetlere  
düşkünlüğü dışında, elinde geçmişine ait pek az ipucu vardır.

Arayışı, onu hiç ummadığı gerçeklerle yüzleştirir: Yaşadığımız dünya, ölümsüz şehir Amber'in  
sayısız gölgelerinden yalnızca biri; kendisi de iradesiyle gerçekliğe yön verebilen Amber Prensi  
Corwin'dir. Hafızasını yitirmiş bir şekilde asırlar boyunca dünyamızda dolanmış olan Corwin,  
geçmişini araştırdıkça, iktidar uğruna hiçbir entrikadan, savaştan ve cinayetten sakınmayan  
ölümsüz kardeşlerinin, sayısız dünyayı, sihri, teknolojiyi ve yarattığı içine sürükleyen  
mücadelesinin tam ortasında bulur kendisini.

Amber Yıllıkları toplam 10 kitaptan oluşmaktadır. İthaki Yayınları bu 10 kitabı, 3 cilt halinde yayımlayacaktır. Ekim ayında yayımlanmış olan birinci ciltte yer alan kitapların isimleri şöyledir:

1. Kitap: Amber'de Dokuz Prens
2. Kitap: Avalon'un Tüfekleri
3. Kitap: Tekboynuz'un İşareti